

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Merhaba

Gün Işığı

ARTEMIS

Laura Dave

*Yemeğin tatlısı,
intikamın zamanıdır.*

Sunshine Mackenzie
dünyadaki her şeye sahipti...
Bütün sırları açığa çıkana kadar.

Sunshine Mackenzie bir rüyayı yaşıyordu. Milyonlarca hayranı vardı, çok satan yemek kitapları yazıyordu. Yıldızı gittikçe parlarken, sevgi dolu eşi her konuda destekçisiydi. Derken sosyal medya hesabı ele geçirildi.

Sunshine'ın sırları açığa çıkınca hayatı birden tepetaklak oldu. Kocasını, şovunu, hayranlarını, evini bir günde kaybetti. Unutmak için çok uğraştığı çocukluk evine ve dargın olduğu kardeşinin yanına dönmek zorunda kaldı. Kendi yıkımının külleri Sunshine'ı yeniden yaratmaya yetecek miydi?

Hayatta bazı şeylerin parçası olmayı o kadar çok istiyoruz ki ona sahip olmak için başka biri gibi davranabiliyoruz. Görülmeyi ve merak edilmeyi istiyoruz. İnsanların bizi anlamalarını. Ve sonra sırlarımız için kendimizi affetmek istiyoruz. Baştan başlamayı.

Şöhretin titizlikle planlanan bir proje olduğu günümüz dünyasında, kendini kaybetmeden var olabilmek ya da kaybettiğinde baştan başlayabilmek üzerine etkileyici, komik, duygusal bir roman.

Artemis Seveles @artemisiktop artemisyayinlari

ARTEMIS

Laura Dave

Merhaba
Gün Işığı

İngilizceden Çeviren: Burcu KARATEPE

ARTEMİS YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

YAYIN NO: 2180

MERHABA GÜN İŞİĞİ

Laura Dave

Orijinal Adı: *Hello, Sunshine*

İngilizceden Çeviren: Burcu Karatepe

Editör: Yeliz Üslü

Kapak Tasarımı: Asmin Ayşe Gündoğdu

Sayfa Tasarımı: Pınar Demirhan

1. Basım: Aralık 2020

ISBN: 978 - 605 - 304 - 626 - 4

Sertifika No: 43949

© Laura Dave, 2017

Bu kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaTelif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayımlar Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editor@artemis yayinlari.com – www.artemis yayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır. Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

“Hayatın sırrı, doğruluk ve dürüstlükte saklıdır. Bunları taklit etmeyi becerebilersen, başarmışsın demektir.”

–Groucho Marx

Haziran

1

ÖNDEN İKİ ŞEYİ öğrenmenizde fayda var. Birincisi şu: Otuz beşinci yaş günümde -kariyerimi, kocamı ve evimi bir çırpıda kaybettiğim gün- uyandığımda, alarmlı radyomda en sevdiğim şarkılardan biri çalıyordu. *Moonlight Mile*; ki radyoda neredeyse hiç çalmayan bir şarkıydı. Ve aslında düşününce ancak bir aptalın (ya da kariyerini, kocasını ve evini bir çırpıda kaybedecek birinin) yapacağı şekilde şöyle düşünüyordum: *Dünya, benim dünyam, çok güzel.*

Bir süre yatağımda, yepyeni Frette çarşaflarımın (kendime doğum günü hediyeimdi) arasında uzandım; pencereden içeri ince bir gün ışığı süzülüyordu, hava serin ve güzeldi. Tüm şarkıyı öylece dinledim ve sesim kendinden emin bir şekilde apartman daireme yayılırken sözleri mırıldandım.

Moonlight Mile şarkısını bilir misiniz? Bir Rolling Stones şarkısıdır. Grubun *You Can't Always Get What You Want* ya da düğünlerde sıkça çalınan *Wild Horses* şarkıları kadar bilindik değildir. Mesele şu ki, *Moonlight Mile*, kayda alınmış en dürüst rock parçalarından biridir. Ayrıca bunu kendi fikrim olarak da paylaşmıyorum. Bunun bir gerçek olduğunu iddia ediyorum. Beyninize ve de kalbinize sokmanız gereken; biri sizinle harika olduğunu söylediği bir şarkı konusunda tartışmaya girdiğinde (Genellikle Stones ile karşı karşıya getirilen Beatles için hazırlıklı olun) sadece gülümseyip içinizden, *Öyle olmadığını biliyorum,*

demenizi sağlayacak bir gerçek. Doğrusunu bilmek gerçekten de güzel. *Moonlight Mile*'in kapanıştaki gitar nakaratını duyduğunuzda, aslen duyduğunuz şeyin aynı anda hem çok nazik hem de çok zor, çok tehlikeli bir şarkı olduğunu, hayat, ölüm ve aşk dolu olduğunu ve bu şarkının size bu dünyada önemli olan, bizi çevreleyen ve eninde sonunda bizi bir anda bırakıp gidecek her şeyle ilgili bir sır verdiğini -benim son zamanlarda anlamaya başladığım bir sır- bilmek güzel.

Asıl kritik noktası da, şarkının Mick Jagger ve Rolling Stones'un gitaristi Mick Taylor'ın yer aldığı bir caz sahnesinde ortaya çıkmış olması. Keith Richards tarafından kaydedilmiş gitar kaydını alıp bu sahne gösterisi için üzerinde çalışan Taylor'mış. Şarkının son haline telli çalgı aranjmanı eklemek de Taylor'ın fikriymiş. Efsaneye göre Taylor'a haklı olarak şarkının yazarı olarak isminin belirtileceği söylenmiş. Ama resmi olarak *Moonlight Mile*'in Jagger ve Richards'a ait olduğu söylenmiş. (Keith Richards ise sonradan Taylor'ın katkılarını tamamen yanlış anlamış ve şarkıyı Mick Jagger'in gruba verdiğini söylemiş.)

Normalde bunu bana sorsanız şöyle derdim: Kimin umurun da? Kimin adının yazdığı önemli değil, önemli olan şarkı. Taylor grupla çalışmaya devam ettiğine göre eninde sonunda o da buna boş vermiştir.

Ancak söz konusu sabahta -otuz beşinci yaş günümün, serin Frette çarşafı arasında, dünyanın gözüme son derece doğru görüldüğü o sabah- Taylor'ın bir kenara atılması durumu aklımdan çıkmıyordu ve ben de telefonda onu araştırmaya başladım.

Dünyamın yakın zamanda nasıl bir hâl alacağı düşünüldüğünde, Taylor'a odaklanmış olmam biraz tuhaftı. İsterseniz buna önsezi diyebilirsiniz. Hayatımda ilk kez, kendimi ona yakın hissederken bulmuştum. Kendi özel hikâyemde bile ben, arkasında olmak isteyeceğiniz insan değildim. Ben Mick Taylor değildim. Mick Jagger bile değildim.

Ben Keith Richards'tım, adım geçer ve odanın dışından yalanlar söyledim.

Hemen yanımdan gelen bir homurdanma duydum. "Yatakta telefon yok diye bir kural koymamış mıydın?"

Uyanmakta olan ve esneyen kocama döndüm. Danny Wallace: Iowa'da doğup büyümüş, güçlü bir çenesi olan korkusuz bir adam. Gözleri hâlâ kapalıydı, uzun kirpikleri (sanki biri tarafından boyanmış, rimelle iyice dolgunlaştırılmış gibi görünen kalın kirpikleri) sıkı sıkıya kapalıydı.

"Telefonumu bile göremiyor olman gerek şu an," dedim.

"Görmeme gerek yok, hissedebiliyorum," dedi.

Gözlerini, o kirpiklerin bir ağ gibi çevrelediği büyüleyici yeşil gözlerini açtı. Bazen o kirpiklere, gözlere gönül koyardım. Danny, herhangi bir kadının anlayabileceğinden çok daha doğal şekliyle büyüleyici bir erkekti. Özellikle de karısının anlayabileceğinden. Bazı kadınlar bundan hoşnut olabilir, hatta gurur duyabilir ya da skor tutmadıkları için buna bayılabilirler ama ben o kadınlardan değildim. Ben skor tutardım. Her zaman böyle biri değildim ama bir noktada tutmaya başlamıştım. Belki de sorunun bir parçası da buydu. Ama pardon, fazla hızlı gidiyorum.

"Bu senin kuralın," dedi telefonu işaret ederek. "Kapat şunu."

"Bugün bana söylemek istediğin ilk şey bu mu?" dedim.

"Nice yıllara." O mükemmel gülümsemesiyle bana baktı. "Şimdi kapat şunu."

Elini karnımdan aşağı götürdü, elleri buz gibiydi. Evimiz Tribeca'da restore edilmiş eski bir çatı katıydı (kusa bir süre önce *Architectural Digest* dergisi için fotoğrafları çekilmişti), Hudson Nehri'nden birkaç sokak ilerideydi ve sabahları buzhane gibi oluyordu. Mevsim ne olursa olsun, isterse temmuz ayının sıcaklığında, her zaman buz gibiydi. Aynı zamanda tuhaf bir şekilde gürültülüydü de. Otoyoldan ve nehirden eve taşınan gürültüler size dünyada bu kadar kimlik karmaşasının yaşanmadığı başka bir yer olmadığını hatırlatıyordu. Şimdiye kadar birlikte yaşadığımız yerler

arasında açık ara en güzel yerdı. Oregon Üniversitesindeyken paylaştığımız daireden sonra büyük adımdı. Bahçeli bir daire demıştı orası için ev sahibi. Bodrum katındaki bahçeyi gören pencerelerden dışarı bakarsanız haklı sayılırdı.

Altında üç daire daha vardı ama hiçbirinde çatı katının Hudson Nehri ve Battery Park manzarasına açılan pencereleri yoktu, ki bu manzara, New York'taki her şeyin güzel görünmesini sağlıyordu.

Telefonumu yatağın kenarına koydum, Mick Taylor'ı da bir kenara çektim.

"Güzel. Hadi baştan başlayalım. Nice yıllara bebeğim," dedi. Ve bir an için onun da, paylaştığımız emlak geçmişini düşünüp düşünmediğini merak ettim.

Beni öpmeye başladı ve ben de düşünmeyi bıraktım. Bunca yıl sonra bile bunda kendimi kaybediyordum. Kendimi Danny'de kaybediyordum. On dört yılın ardından kaç kişi bunu söyleyebilirdi ki? Tamam, diğer tarafı geçiştiriyorum. İlişkimizin hasar aldığı kısmı. Ama bunu değiştirmeye ant içmişim. Ve o an, tüm bunları değiştirmeye kararlıydım. Oldukça kararlı.

Danny, üzerime çıktı ve ellerini kalçalarımnda gezdirmeye başladı. Sıradaki sesi duydum. Yatağın yanındaki telefonum ötmüştü ve ekranda renkli ve parlak bir e-posta bildirimi duruyordu.

İrkildim, içgüdüsel olarak telefonu elime almak istedim. Önemli bir şey olabilirdi. Benim için çalışan iki yüz elli kişi vardı. Genelde önemli bir şey olurdu.

Danny gözünün ucuyla telefona baktı. "Bu nasıl telefonu kenara koymak şimdi?"

"Çok hızlı olurum," dedim. "Söz veriyorum."

Zoraki gülümsedi. "Hayır, olmazsın," dedi.

Hemen gelen kutuma girdim ve işte, e-posta oradaydı.

Konu satırı yeterince basitti.

Selam Sunshine.*

* Karakterin adı Sunshine ve ismin Türkçe karşılığı *gün ışığı*'dir. —ç.n.

Gönderenin e-posta adresini tanıımıyordum. Bu yüzden neredeyse e-postayı açmayacaktım. Kendi kendime eğer o e-postayı açmasaydım, devamında gelecek her şeyi engelleyebilirdim, demeyi seviyordum. Biri açılırken diğeri kapanan kapılar, bilirsiniz.

Birinci kapı: Sunshine Mackenzie e-postayı önemsemez, kocasıyla doğum günü seksini yapar ve hayatı her zamanki gibi ilerler. İkinci kapı: Sunshine, kocasını bir kenara iter, *Artıkgunisigiyok* diye bir kullanıcıdan gelen e-postayı açar ve bildiği hayatı sona erer.

Benim hangi kapıyı tercih ettiğimi tahmin edin bakalım.

Kim olduğumu biliyor musun? İşte sana bir ipucu:

Seni mahvetmek üzereyim.

Güldüm, hatta biraz fazla gürültülü oldu. Sonuçta çok saçma bir e-postaydı. Komik derecede abartılıydı, Nijerya'dan kendisine banka bilgilerini göndermeni isteyen virüslü e-postalar gibi.

"Bu kadar komik olan ne?" dedi Danny.

Başımı salladım. "Hiç. Aptal bir e-posta sadece."

"Genelde öyle olurlar zaten."

Bu aramızda her zaman bir sürtüşme konusu olmuştu. Benim neredeyse tüm kariyerim internet üzerinden işliyor olsa da, Danny bir mimardı ve e-postalarını bile günde en fazla birkaç kez kontrol ediyordu. Bunları nasıl zapt edebileceğini çözmüş, Gramercy Park'ındaki kumtaşıyla, çiftliklerinin çatılarıyla kafayı bozmuş çetrefilli müşterilerden gelenleri göz ardı etmeyi öğrenmişti. Bunu zapt etmeyi öğrenmişti, onlar için bu işlerin yapılmasını sağlayabilirdi. Bu, karısının da öğrenmesi gereken bir beceriydi ona göre.

Telefonuma geri döndüm.

"Pekâlâ, seçimini yaptın," dedi.

Ardından nevrresimi kaldırıp yataktan çıktı.

"Hayır!" diye bağırdım. *Ve onu geri çekmek için uzandım.*

"Danny! Lütfen geri dön. Bu bir doğum günü emridir."

Güldü. “Yoo, çok geç artık.”

Tam o sırada başka bir e-posta daha geldi.

Şaka yaptığımı mı sandın?

Ben şaka yapacak bir tip değilim.

Hatta bazıları şakadan anlamadığımı bile söyleyebilir.

www.twitter.com/sunshinepisiriyor

Bunu okuyunca kalakaldım. Neden şakadan anlamayan lafını seçmişti? (O sırada, her şeyden habersiz halim, bu hacker’ın erkek olduğunu sanmıştı.) Çok belirli bir kelimeydi. Benim de sıkça kullandığım bir kelimeydi.

Ben de linki açmak için tıkladım.

Ve karşımda onaylanmış Twitter hesabım duruyordu. Stüdyo mutfağında çekilmiş, üzerimde bir çiftçi bluzu ve özellikle giydirilmiş yıpranmış bir kot pantolonla, sarı saçlarımın gevşek bir topuz yapıldığı fotoğrafımın bulunduğu profilime bakıyordum.

@sunshinepisiriyor

Yeni Bir Nesil İçin Pişiriyor. #birazgunisigi programının sunucusu. NY Times Çok Satarı Yazar: #birciftcininkizi, #newyorkmasalarinaciftlikurunleri & (çok yakında) #gunesindokundugu

Ve 2.7 milyon takipçime yeni bir tweet. Benim tarafımdan yazılmış gibi görünen.

Ben bir dolandırıcıyım. #artikgunisigiyok

Nefesim kesilmiş olmalı çünkü Danny bana döndü. “Ne oldu?”

“Sanırım hesabım ele geçirilmiş,” dedim.

“Neden bahsediyorsun sen?”

Bakmak için yatağın yanına geri döndü. Telefonu çabucak geri çekti. Kaosun ortasında bile bunu kontrol altında tutma, işi büyütme içgüdüüne sahiptim. Ve tabii ki bunu ondan saklamak istiyordum.

“Biliyor musun, hiç de önemli bir şey değil.”

“Sunny...”

“Danny, bunu hemen Ryan’a gönderiyorum. Bununla o ilgilen. Onun işi sonuçta.”

Danny ikna olmamış gibi görünüyordu. On dört yıl. Bildiği şeyler vardı. “Emin misin?”

Zoraki gülümsedim ve her şeyin yolunda olduğunu söyledim yeniden. Başını salladı ve yanımdan çekildi.

Ancak öncesinde beni öpmek için eğildi. Tatlı bir öpücüktü. Doğum günü öpücüğü. Kıyısından döndüğümüz seks gibi değildi ama bir şeydi. Çok tatlı bir şeydi.

Tam o sırada telefonun parlak ışığı yandı ve başka bir tweet bildirimi geldi.

Ancak burada anlatmaya biraz ara vermek istiyorum.

Bir sonraki tweet’e gitmeden, ne yazdığını söylemeden önce. Kariyerimi, evimi, evliliğimi kaybetmeme neden olan şeylere gitmeden önce.

Size önden bilmeniz gereken iki şey olduğunu söylemiştim, hatırlıyor musunuz?

İlki, her şeyin nasıl olduğuydu. Otuz beşinci doğum günümün, *Moonlight Mile* ile açılan, kocamın beni hâlâ sevdiği ve sonra da e-postanın geldiği o sabah. Durdurmayı başaramadığım şeylerin başlangıcı.

Bilmeniz gereken ikinci şey ne mi? Ben (özellikle de o dönemde) iyi bir insan değildim. Hatta bazıları *kötü* biri olduğumu bile söyleyebilirdi. Ve e-postayı gönderenin -bu hacker’ın, mükemmel hayatımı yerle bir eden kişinin- söylediği her şey doğrudu.

Size önce olanları nasıl söylediğimi gördünüz mü? Sempatik kazandım. Bunu, ikincisinin kanıtı olarak alın.

2

OTURMA ODAMDA, ÖNÜMDE bilgisayarımla oturmuş, cayır cayır yanan iki numaralı tweet'e bakıyordum.

Neyse ki Danny'nin Central Park West'teki bir proje için ne-redeyse haftalardır hazırlandığı bir sunum vardı, bu yüzden onu evden çabucak sepetlemek ve yalnız kalıp yumurta koltuğuma kurulmak çok da zor olmamıştı. Bu yüzyıl ortası, döner mor koltuğu *Biraz Gün Işığı*, televizyon programı olarak yayınlanmaya başladığı zaman fazlasıyla yüksek bir meblağa satın almıştım. Normalde bu koltukta oturmaya bayılırdım. Pahalı olduğu gibi bir o kadar da çirkin olan bu koltuğa karşı tuhaf bir bağlılığım vardı. Ancak o sırada, en sevdiğim koltuk bile bana kurdeşen döktürüyordu. Eh, buna sebep olan büyük ihtimalle koltuk değildi. Sebebi tweet'lerdi.

Ben bir dolandırıcıym ifadesine açıklık getirmek için işte

Kanıt 1: #gunesparlamiyor

Ve altında bir fotoğraf vardı. İlk yemek kitabım *Biraz Gün Işığı: Bir Çiftçinin Kızından Tarifler*'den koparılmış ve benim imza tarifimi gösteren ıslak bir sayfanın fotoğrafıydı. Domatesli turta. Güneyin klasik yemeğinin modern bir versiyonu: Üzerine çiftlik domateslerinin serildiği kraker inceliğinde hamur, balzamik sirke, taze fesleğen, çamfıstığı ve en üstte de krem si mozzarella peyniri katları. Taze bahçe otları, pul biber ve benim imzam, tuz yerine turuncğil.

Ancak en tepede yazan adımın üstü çizilmiş ve yerine kalın uçlu keçeli kalemle **Meredith Landy** yazılmıştı.

Meredith Landy, yapımcım Ryan'ın karısıydı. Meredith, *Babbo* adlı bir restoranda şef yardımcısıydı ve restorandaki, kim-seden takdir görmediği çalışma saatleri yerine Scarsdale'deki bir eve taşınmak ve neredeyse 100 metre karelik mutfağını yeniden dekore etmeyi (önce Diane Keaton'ın *Aşkta Her Şey Mümkün* filmindeki mutfağına, sonra da Ina Garten'ın ahırdan bozma mutfağına benzetmeye çalışmıştı) ve Ryan'la sahip oldukları üç çocuğu büyütmeyi seçmişti.

Aynı zamanda kendisi, benim sandığım kadarıyla tarifi gerçek sahibini bilen iki insandan biriydi. Göz açıp kapayıncaya dek iki kişiden iki milyon yedi yüz bin kişiye. Aklımı oynatmamak için kendime hâkim olmam gerekiyordu.

"Telefonda Twitter'a ulaşmaya çalışıyorum!"

Koltuğumu henüz daireme giren asistanım Violet'a çevirdim, elinde iki Starbucks bardağı vardı ve telefonunu kulağına yapıştırmıştı.

"Lanet olası Batı Yakası saatleri," dedi. "Saatlerdir bekliyorum resmen. Ryan daha gelmedi mi?"

"Onu görebiliyor musun?" dedim.

Violet kahvelerden birini bana verdi ve kendini koltuğa attı, haşın ses tonum onu etkilememişti bile. Yirmi dördünde, 1.55 boylarında ve vahşi kızıl saçları olan, yirmi sekizine geldiğinde kendi imparatorluğunu (*Evvel Zaman İçinde Bir Vegan*) inşa etmek konusunda kararlı bir kızdı. Hiç çekinmeden söylediği şey de, kendi Violet'ına benim olduğumdan daha sert davranacığıydı.

"Ryan arabadayken aradı beni. Meredith'in açıklamasını gönderiyor," dedi. "Senin imza yemeğin domatesli turtanla hiçbir alakası olmadığını... hesabının ele geçirildiğini, falan filan..."

"Sence kim yazdı?"

Birden dikildi. "Merhaba," dedi telefona. Duraakadde "Sen de kimsin?"

Evin içinde bir o tarafa bir bu tarafa doğru gezinmeye başladı -açık mutfaktan salona- yerden tavana kadar uzanan çelik pencerelerin hizasından gidiyordu. Danny apartmanı bu çelik pencerelerin etrafına inşa etmişti, temiz çizgileri tuğla binayı çevreliyordu (bina on sekizinci yüzyıldan kalma bir çay üretim tesisiydi), ön cephedeki LAPPIN ÇAYLARI yazısı hâlâ görülebiliyordu.

“Hayır! Benim Craig’le konuşmam lazım...” dedi telefondaki kişiye bağırarak.

Ben de bilgisayarıma döndüm ve Meredith Landy tweet’ine gelen son cevapları okudum.

@sunshinepisiriyor Doğru mu? #Kahretsin

@sunshinepisiriyor Zaten fazla zayıftın. #gerceksefleryer

@sunshinepisiriyor Sevgili Sunshine, sen bir canavarısın.

Canavar kısmı aşırı bir tepki gibiydi ve ilk kez kendi hesabımı kontrol edemediğim için memnun oldum çünkü, @kedicikan-nesi99’a pişman olacağım şeyler söyleyebilirdim. Twitter penceresini kapattım ve sosyal medyada beni temsil eden kişilere bir e-posta yazmaya başladım. Her birini yöneten bir personelim vardı. Ama 25 yaşındaki Holyoke mezununa, benim adıma bir buçuk milyon Facebook takipçisine bir mesaj gönderecek kadar güvenmiyordum.

“Kapatıyorlar!” diye bağırды Violet. “Craig hesabı kapattırıyor!”

Violet’in İran halısı üzerinde ay yürüyüşü yaptığını gördüm, tam pencerelerin yanında dans etmeye başlamıştı ki Ryan kapıdan içeri girdi. Her zamanki gibi övgüyü kendisine mal edecek zamanda gelmişti.

“Hesabı kapatıyorlar,” dedi, sanki o kadarını Violet da az önce söylememiş gibi.

Ryan Landy. Columbia Hukuk ve İşletme, kısa zaman önce kırklı yaşlarına girmiş ve ~~başları dikenli bir adamın~~ cenesi yanakları, omuzları. Klasik üniforması içindeydi. Kot pantolon, spor

ceket ve bir düğmesini açtığı gömleği. Kırklarına girdiğinden beri, bu zorlama hipster spor ayakkabılarıyla rahat giyim tarzını benimsemişti ki bu da onun küçük erkek çocuğu görüntüsüne mükemmel bir şekilde uyuyor ve karşılaştığı her kadını ele geçirmesini sağlıyordu. Buna, diğer kadınlarla olan münasebetlerini bağışlamaktan başka bir çaresi yokmuş gibi görünen karısı Meredith de dahildi.

Hâlâ telefonda olan Violet elini alıcının üstüne kapadı. “Craig’le konuşuyorum,” dedi. “Yarım saat içinde kapanmış olacak.”

“YARIM SAAT ÖNCE kapanmış olmalıydı Craig!” diye bağırdı Ryan, Craig’in de duyabileceği bir sesle.

Violet kulaklarını kapadı. “Ne dedin Craig?” dedi hızla bizden uzaklaşırken.

Ryan benim yumurta koltuğuma yöneldi ve beni kendisine doğru çevirdi. Bana yarım yamalak bir gülümsemeyle bakıyordu. Çok hoştu.

“Aç mısın?” dedi.

“Aç mıyım? Ah... hayır.”

“Eh, bu evde yiyecek bir şeyler olsa iyi olur...”

Açık mutfağa doğru giderken onu takip ettim.

“Çünkü ben açlıktan ölmek üzereyim,” dedi.

Ryan buzdolabını açtı, yeşil meyve ve sebzelerden yapılmış meyve suyuyla haşlanmış yumurta çıkardı. Ardından tezgâhın önündeki sandalyelerden birine oturdu zıplayarak. Benim gri taş tezgâhım. Cam buzdolabının ve sekiz gözlü ocağımla paslanmaz çelik fırınlarımın yanında büyüleyici görünüyordu.

Burası her açıdan bir şefe layık bir mutfaktı, her ne kadar ben öyle olmasam da.

Bütün yumurtayı bir çırpıda ağzına tıktı. “Bu kadar gerilme ya,” dedi.

“Gergin değilim Ryan. Kızgınım. Nasıl oldu bu?”

“Buna Kevin izin verdi. Ama Jack tüm sabah boyunca senin diğer hesaplarını koruma altına almaya çalıştı,” dedi ağzı dolu bir

halde. “Yeni şifreler, güvenlik kodları. Bu odanın dışında kimse-
de yok şifreler. Yani Jack dışında kimse.”

“Jack de kim?”

“Yeni Kevin.”

Kaşlarımı çattım. “Ama ortaya çıkan çıktı işte. İnsanların dü-
şünecekleri şeyleri...”

“İnsanlar biz onlara ne düşüncelerini söylüyorsak tam da
onu düşünecekler,” dedi. “Yani, Meredith’in açıklamasını göre-
cekler,” dedi ve telefonunu çıkardıktan sonra okumaya başladı.
*“Eşim, saygıdeğer yapımcı Ryan Landy, YouTube’da bu tarifi yaptığı
ilk videosunu keşfettiğinden beri Sunshine Mackenzie ile çalışıyor.
Bir hayranı olmam dışında (ve tarifi ilk deneyenlerden biri olduğu-
mu düşünmek hoşuma gidiyor), Sunshine’in leziz tariflerinde hak
sahibi olduğumu söyleyemem.”*

“Neden herkes benimle, o tarifi yazan ben değilmişim gibi
konuşuyor?” diye sordum.

Gülümsedi. “Ben sadece senin iyi işlerini övüyorum.”

Başımı salladım ama yine de hiçbir şekilde rahatlamış his-
setmiyordum kendimi. Fazlasıyla yakındı şimdi. Ve hiçbirimiz
bunu yüksek sesle söylemiyorduk. Gerçeği. Meredith gerçek şef-
ti. Bunlar onun tarifleriydi. Onun görüşü. Ya da Ryan’ın görüşü
ve onun uygulaması.

“Bunun arkasında Meredith’in olduğunu düşünmüyorsun,
değil mi?”

Ryan güldü, karısının ona ihanet edebilmesi ihtimali imkân-
sız görünüyordu belli ki. “Hadi canım oradan!”

“Ama ya o...”

“Hayır, yapmadı. Bu bizi finansal olarak mahveder. Asla böyle
bir şey yapmaz.”

“O zaman kim?” dedim.

Ryan başını salladı. “Bir hacker, senin e-postalarına girmeyi
başaran biri...”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Soğukkanlılığı gerçekten sinirlerimi bozmaya başlamıştı.

“Sıradan biri nasıl olur da gerçeğe bu kadar yaklaşıp?”

Omuzlarını silkti. “Söylemiştim sana, ne kadar büyük bir isim haline gelirsene, peşine takılan insan sayısı da o kadar büyük olur. Ve birinin senin peşinde olduğu kesin. Büyük ihtimalle Food Network ile anlaşmadan sonra heyecanlandılar ve...”

Food Network anlaşması. Bundan bahsetmek istemiordum. “Çiftlikten masanıza” tarzı bir yemek programının sunuculuğunu yapmam planlanıyordu. Yarışma programları kanalın olmazsa olmazı haline gelmişti. Bir televizyon yıldızını, yıldız aşçıya dönüştürüp başına koymayan kimsenin adam akıllı bir yemek programı yoktu. Ama benim için bu program yapılmıştı; işte, *Biraz Gün Işığı* bu kadar popüler olmuştu. Program eylül ayında başlayacaktı. En azından öyle olması gerekiyordu. Şu hacker her şeyi çoktan mahvetmediyse öyle olacaktı.

Ryan oturduğu yerden fırladı. “Mesele onun erişimini kesmemiz. Şu an bu adamın yapabileceği hiçbir şey yok.”

Adam. Ryan da onun erkek olduğunu düşünmüştü. “Erkek olduğunu mu düşünüyorsun? Bu ilginç bak. Ben de öyle olduğunu hissettim.”

Bana doğru yürüdü, yüz yüzeydik şimdi ve avcunu nazikçe boynuma koymuştu. “Artık bu konuyu kapatabilir miyiz? Konuşmam gereken başka şeyler var?”

Başımı çevirdim, onun diğer şeyleriyle yüz göz olmak istemiordum. “Ne gibi?”

“Bu akşam. Parti.”

Gözlerimi kapadım. Bu kaosun içinde aklımdan çıkmıştı. Danny, Locanda Verde’nin arka salonunda on beş kişilik yakın arkadaş grubumuz için sürpriz bir parti planlıyordu.

“İptal etmemiz gerekir,” dedim.

“İptal etmek mi? Hayır!”

Çoktan nereye varacağını anlamıştım. Bu partiyi durumu düzeltmek için kullanacaktı. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Hikâyeyi çarpıt.”

“Seni iyi eğittim, genç Sunshine.”

Gözlerimi devirdim. Ama yanılmıyordu. Eğitmişti gerçekten.

“Basını da davet ediyorum. *People, Us Magazine*. Bu dedikoduların üstünü kapatmak için mükemmel bir fırsat.”

Normalde bu plana uyardım. Ama bu sefer tereddüt ediyordum. Hesabımın ele geçirilmesi, günüm, şarkı... bunların bazıları ve hatta hepsi içime işlemişti. Ve şimdi... bir şeyler hissediyordum.

“Danny bu akşam basını istemiyor. Özellikle belirtti.”

“Ve ben de Danny’nin istediklerine saygı duymalıyım, neden peki?”

Ryan’a bir bakış attım. Egosunu pohpohlayacak durumda değildim; iş-eşiyle ev-eşi arasındaki son mücadeleyi o kazanmış gibi yapacak halim yoktu.

Ve Danny’yi de üzmem istemiyordum, özellikle de doğum günleri bu kadar önem taşıırken. Yirmi bir yaşımızdan beri birlikteydik, üniversitede sevgili olmuştuk. Ve her yıl, birbirimiz için bir önceki yıldan çok daha iyisini yapmaya çalışıyorduk. Danny, e-postasını karıştırıp detayları görmeme ve tüm planlamasında ufak tefek değişiklikler yapmasını istememe (konuk listesinde, menüde ve zamanda –ama mekâna dokunmazdım) sinir olurdu.

“Bak, hiç haberin yokmuş gibi davranabilirsin,” dedi Ryan.

Bu, yapmak istediğim son şeydi. Yıllar içinde her ne kadar deneyimli bir yalancıya dönüşmüş olsam da -işimin gerekliliklerinden biriydi- normalde çok dürüst bir insandım. Danny’nin tanıdığı ve de âşık olduğu kişi de oydu. Her ne kadar onun karşısında gerçeği esnetmeye çalışsam da, ardındaki yalanı görürdü her zaman. Ve ben de kavga etmek istemiyordum.

“Nasıl istiyorsan öyle hallet,” dedi. Ryan. “Ama bunu yapmak zorundayız, tamam mı?”

“Peki, her neyse, sadece kontrol altında tutmaya çalış.”

“Ne zaman tutamadın ki?” Dendie ve bir anlığına düşündü. “Bu sabah hariç.”

“Ryan, adamı halletmek zorundayız.”

“Danny’yi mi?” dedi, kafası karışmış gibiydi.

“Hacker’ı diyorum.”

Gözlerini devirdi. “Ben onu hallediyorum! Stüdyodaki beş kişi kendini tamamen bu işe vermiş, Idaho’da annesinin evinde senin videolarına bakarak otuz bir çeken ineği bulmaya çalışıyor.”

“İğrenç.”

Ryan meyve suyunu kafaya dikti. “Benim işim bunları söylemek.”

“Ooo... arkadaşlar?” Violet mutfağa daldı. “Amber sahneye çıkıyor...”

Amber dediği Amber Rucci’ydi. Namı diğer *Şehrin Tostu*. Bir diğer tanındık YouTube yemek yıldızı. Tüm yemeklerinde temel olarak tost kullanıyordu. Yoğun, eski usül çörekler; tuzlu, çekirdekli çavdar. Bazı tarifleri hafif yanmış çörek üstüne ev yapımı badem kreması gibi kolay şeylerdi. Buna tarif demek bile doğru muydu ki? Çok sevildiği için yeterli geliyor olmalıydı. Aynı zamanda genç ve çekiciydi, ayrıca YouTube’un en popüler ama yine de *Biraz Gün Işığı*’ndan geride kalan programının sunucusuydu. Yıllar önce bana ulaşmış ve zeytin dalı uzatmak için bir dizi mutfak aleti (*Hadi yemek yapalım!*) göndermişti. Onunla iyi geçinmek tabii ki mantıklıydı ve ben de ona bir bıçak seti göndermişim (*Senin fırının mı, benim fırınım mı?*). Arkadaşlığımız birbirimizin programlarına çıkmamızla ve *New York Times*’ın yazısına konu olmamızla devam etmişti. (Menüde benim domatesli turtam ve onun da avokadolu naneli tostı vardı.)

Ve şimdi de açıkça kendisinin bir iyi gün dostu olduğunu kanıtlamaya çalışıyordu.

Sunshine’in gücüne inanın! #seflerbirlikolun #sevgivebiber

Instagram hesabındaki, *ikimizin onun mutfağında yemek hazırladığımız bir fotoğrafını paylaşmıştı.*

Violet telefonunu kaldırdı. “Ne kadar güzel, değil mi?” dedi. “Ama neden sana özelden bir e-posta atmadı ki?”

“Onun kime ne faydası olur ki?” dedi Ryan. “Kimse göremedikten sonra!”

“Tosttan nefret ediyorum,” dedim.

Ryan gülümsedi. “İşte benim kızım!” dedi.

“Violet, önümüzdeki on beş dakika boyunca birkaç tweet yazmanı istiyorum,” dedim. “Şöyle bir şeyler... *Selam arkadaşlar, ben Sunshine. (Gerçek Sunshine.) Ne sabah ama! Anladın işte.*”

Salona yöneldi. “Hemen hallediyorum.”

Ryan arkasından ona seslendi. “Instagram’daki şu senin yerine birilerinin konuşmasının, senmiş gibi davranmasının ne kadar korkunç bir şey olduğuna dair yazılan ilham verici laflardan birini kullan. Kendi kelimelerini yeniden kullanmanın ne kadar güçlü olduğuna dair. Öyle bir şey işte.”

Violet olduğu yerde dönüverdi. “Aaa! Maya Angelou’dan var bir tane!”

“Detaylarını soran oldu mu?” deyip onu başından attı Ryan. “Sarı bir arka plan kullan!”

Ardından Ryan bana döndü.

“Sarı renk, insanların gerçek olduğunu düşünmelerini sağlıyor,” dedi.

Bunu bir yerde okumuş muydum? Yoksa Ryan bu tip şeyleri sıkırmakta o kadar ustaydı da ben de yalnızca buna inanmakla kalmayıp, her zaman inandığımı bu olduğunu mu zannediyordum?

Kahveme uzandım. “Bunu bilmek güzel.”

“İğnelemesen de olurdu.”

“O zaman düzelt şu işi Ryan,” dedim. “Birileri bunun altını kazmaya başlarsa Food Network fişimizi çeker. Herkes fişimizi çeker!”

“Öyle bir şey olmayacak,” dedi Ryan.

Buna pek de inanmayarak ona baktım.

“Meredith doğru olmadığını söylüyor işte. Bundan sonra altını kazsalar ne olur ki? Ayrıca kimse o solucan kutusunu eşelemek istemez. Son on yılda kendi tarifleriyle bir yemek kitabı çıkaran iki kişi falan var. En fazla şöyle denebilir, senin yemekleri yaratan bir ünlün var. Tarifler test mutfağında ne yaptığını bilen bir hayalet yazar tarafından onaylandı.”

“Takdir toplayan bir hayalet yazar,” dedim.

“Yani o hayalet yazarın Meredith olduğunu tüm dünyaya duyurmak mı istiyorsun? Tarifin yaratıcısı olarak onu belirtmek için biraz geç kaldın bence.”

Gözlerine baktım ve yüksek sesle söylemediğim şeyi düşündüm, eğer ortaya çıkarsa küçük imparatorluğumuzu sarsacak şeyi. “Sadece tarifler olmadığını biliyoruz,” dedim.

“Sunny...”

Ryan’ın gözlerindeki ifade bir nebze yumuşadı ve bir anlığına sadece yapımcım değilmiş gibi hissettirdi. Sanki aynı zamanda benim arkadaşım gibiydi.

“Bizden başka bunu bilen yok. Güven bana. Tehlikede değiliz,” dedi.

Mutlak bir güvenle başını salladı.

Ben de kendimi onun kendinden emin tonuna kaptırdım. Ve bu konuyu bir kenara kaldırmam için yeterliydi.

“İyi miyiz?” dedi.

“İyiyiz,” dedim, neredeyse buna inanarak.

Bir şeyin düzelmesini istediğinizde gözlerinizi kapattığınız şey ne kadar inanılmaz olabiliyor, değil mi? Bizim durumumuzda bu, gerçeğin ta kendisiydi.

ŞİMDİYE KADAR BUNU net bir şekilde belirtmediysem diye söylüyorum, Ryan'ın gerçeklerden her zaman kopuk bir yanı vardı. Hatta bana ilk söylediği şeylerden biri, yalan ve gerçek laflarından nefret ettiğiydi. Gereksiz bir şekilde kategorik olduklarını düşünüyordu. Onun yerine şöyle demeyi tercih ediyordu: Hikâye.

Ve bu hikâye, dünyanın bildiği kadarıyla, tanıdık bir hikâyeydi. Birçok kadının kendisinden bir şey bulabileceği bir hikâye. Ben, üniversiteden sonra New York'a gelmeye karar vermiş küçük kasaba kıızıydım. Gençtim, yeni nişanlanmıştım ve bir gazeteci olarak isim yapmaya çalışıyordum. Bir spor dergisinde kor-kunç saatler boyunca çalışıyordum. (Spor dergisi olmasına karar vermiştik çünkü Ryan, kadın dergisinin fazla klişe olacağını söylemişti.) Sonuç olarak doğduğum yerden çok uzaklara gelmiştim ama kendimi daha iyi hissetmek yerine, köklerime karşı konulamaz bir çekim hissediyordum. Bu yüzden, yirmi altıma bastığım gün, Park Slope'daki köy pazarına gitmiş ve Danny'ye çiftlikte nasıl yetiştirildiklerine dair hikâyeler anlattığım malzemelerle ailemizin favori yemeğini hazırlamıştım: Domatesli turta. Bir noktada Danny kamerayı eline almış ve ben turtayı hazırlayıp fırından çıkarırken beni filme çekmişti.

O gecedен çok zevk almıştık en azından yapış yapış süsümlü tavuk yediğimiz eski pazar akşamlarından daha iyiydi. Ve bir son-

raki pazar da aynısını yapmıştık. Ve bir sonraki pazar da. Böylece bir gelenek başlamıştı. Her pazar akşamı, yeni bir taze çiftlik yemeği pişiriyordum ve bu tarifler de mevsim ürünlerine, yerel çiftçilere dikkat çekiyordu. Hepsi yapması kolay olduğu gibi (her şef kolay olduğunu söylemeyi severdi) aynı zamanda eğlenceliydi de. Ben bir çiftlikte büyürken yaşadığım utanç verici anları ve şimdiki hayatlarımıza nasıl etki ettiklerini paylaşırken kameranın arkasındaki Danny de bunlara gülüyordu.

İlk videodan itibaren, sunduğum tek şey taze çiftlik yemekleri değildi. Başka bir şey daha sunuyordum. Arkadaşlık. Dürüstlük. Birinin, gitmek istediğin yerin bir parçası olarak, geldiğin yeri kucaklamanın da güzel bir şey olduğunu söylemesiydi bu.

Danny, ailemizle ve arkadaşlarımızla paylaşmak için videoları YouTube'da paylaşmaya başladı. Onlara şöyle diyordu: "Biraz Gün Işığı: Bir Çiftçinin Kızıyla Pazar Akşamı."

Tabii ki bu videoların viral olacağından habersizdi.

Eh, viral demek biraz abartı olur. Ama ilk videoyu 50 bin kişi izledi. Ve sonunda yayınlanan beş video, Food Network yapımcısı Ryan Landy'nin ilgisini çekmiş ve Ryan, bu arsız kasaba kızında yemek yapma konusunda yeni bir çağ açacak kişiyi görmüştü. Daha sonra *New York Magazine*'de çıkan ilk *Biraz Gün Işığı* yazısında sadece tariflerime değil, aynı zamanda ekran karşısındakilere geçirdiğim duyguya da bayıldığını söylemişti. Küçük kasaba kızı, şehirli kadına dönüşüyordu. East Village'daki evim gösterişsiz ve samimiydi. Kot pantolonu ve gömleği içinde yakışıklı bir nişanım vardı. Bense basit bir tişört ve kot pantolonla, tepede zahmetsizce yapılmış bir topuzla, tam da görünmek istediğiniz haliniz gibi görünüyordum. Sıcakkanlı, sevecen, arkadaş olmak isteyeceğiniz güzellikte biri.

Biraz Gün Işığı'nın, genç ve hırslı New York'lular için bir ilham kaynağı olduğunu söylemişti. Artık kıyafet alışverişi yapmayan, onun yerine kendisine uygun paraları seçen, 75 metre karelik evleri göz alıcı ortaçağ evlerine dönüştüren, katıksız bir

irade gücüyle (ve haftada 80 saat çalışmayla) ilişkilerini ve işlerini istedikleri aileye ve kariyere dönüştüren 20'li ve 30'lu yaşlarındaki insanlardı bunlar.

Ancak olmaları gerektiğini düşündükleri kadın olmaya çalışan bu insanlar, bazen eskiden nasıl olduklarını, gerçekte nasıl kadınlar olduklarını unutabiliyorlardı. Karşılarında gerçekte nasılsa öyle olan biri vardı. Ve bununla gurur duyan biri.

Benim kalitesi düşük videolarım, insanların onların samimi arkadaşları olduğumu düşünmelerini sağlıyordu. Ve ilk günden beri hayranlarım (başta hayranlar olarak düşünmek ne kadar tuhaftı) bu samimiyeti istiyorlardı. E-postalar, mektuplar, yorumlar yazıyorlardı: *Mutfakta kendime ait bir parçayı yeniden keşfedeceğim kimin aklına gelirdi ki? #sadecebirdiscininkizi*. (Kadın, iki Midas ödüllü, Hubert Sokağı'nda 10 milyon dolarlık bir evde oturan koruma fonu yöneticisiydi.) Onun yazdıklarını internet sitesinin tepesine koymuştuk.

Elli dolarlık fönleri ve pilates dersleriyle, sabahları içtikleri yeşil meyve sularıyla bu kadın, tüm bu kadınlar, artık her pazar, dışarıdan yemek söylemek yerine *Biraz Gün Işığı*'nı izliyorlardı. Yemek yapmayı bir kaçış yolu, eğlenme yöntemi olarak görüyorlardı. Yemek yapmayı sevgililerinin ve kocalarının kendilerini kıymetli hissetmeleri ve o çok yoğun işlerinden daha fazlasına sahip olduklarını kanıtlamak için kullanıyorlardı. Yemek yapmayı, tıpkı kendileri gibi olan ve kendilerine sadık kalmak için herkese her şey olmaya çalışmaktan uzak vakit geçirmek isteyen Sunshine'la (güzel ama çok da güzel olmayan bir kadın) birlikte olma yolu olarak kullanıyorlardı.

Harika bir hikâye, değil mi?

Gerçek olabilseydi, evet.

Yirmi altı yaşına geldiğimde YouTube'a hiçbir şey yüklemiyordum. Red Hook'ta bir barda ve barbekü restoranında çalışıyordum. O zamanlar, Brooklyn'in küçük bir bölgesinde ve aynı üst New York Koyu'nda çıkıntı yapan kancadan alan Red Hook'un

tek bar ve barbekü restoranıydı. Bugünlerde Brooklyn'in yakın mahallerindeki daha uygun olan ve popülerin peşinden koşanlardan uzak olan mekânlar kadar pahalı ve moderndi; ancak o zamanlar hâlâ kendi kimliğini oluşturmaya çalışıyordu. Yeni açılmakta olan IKEA mağazası, sanatçıların köhne evleri satın alması, Michelin yıldızlı bir şefin terk edilmiş bir Chevron istasyonunda bir dükkân açması... Red Hook'un en önemli avantajı, Manhattandaki birçok şeye ters olsa da Danny'nin mimarlıkta master'ını tamamlayıp mezun olması için çok uygun olmasıydı.

Tabii ki zaman içinde Red Hook da uygun olmaktan çok daha fazlasına sahip oldu. Bir plana dönüştü. Pioneer Sokağı'nda paramızın yetmediği tuğla bir bina vardı. Derin bir restorasyona, peyzaj çalışmasına ve tesisat yenilemesine ihtiyacı vardı (şaka yapmıyorum). Ama buna rağmen orayı çok seviyorduk. Küçük bahçesi, salon boyunca uzanan çıplak tuğla duvarı... Danny binanın, civarda birkaç virane evi daha olan sahibiyle ahbap olmuştu ve adam, Danny'nin sergi evi olarak yenilemesi karşılığında bu binayı bize satmayı düşünebileceğini söylemişti. Diğer evlerin de nasıl bu kadar güzel bir şekilde yenilenebileceğinin kanıtı olacaktı. Danny de eğer ilgili alıcılar olursa o evleri elden geçirmeye söz vermişti.

Yani teoride bu, herkesin hayrınaydı. Bir eve sahip olma fikrine bayılmıştım; akşamları gelmek isteyeceğim gerçek bir eve sahip olma fikrine (daha önce böyle bir şeye sahip olmamıştım hiç). Danny'nin de müşterilere ihtiyacı vardı. Mal sahibi de Red Hook'un artan popülaritesinden nasiplenmek istiyordu.

Ben bardan gelen parayla kirayı karşılamaya çalışırken Danny de Tribeca'daki bir mimarlık firmasında hafta sonları ekstra işler yaparak kalan harcamaları ve peşinatı çıkarmaya çalışıyordu. O akşam doğum günümü birlikte kutlayamayacaktık. Hatta doğum günümü denk gelen bir izin günümüz olana dek birlikte kutlayamayacaktık. Ve o günün bir de ağızta olacağı gibi görünüyordu.

Ryan, o akşam saat on gibi geldi. Saati çok net hatırlıyordum çünkü barın müdavimlerinden Austin ve Carla barda oturuyordu ve Carla bira sürahisini Austin'in başından aşağı indirirken hararetle tartışıyorlardı.

"Üzgünüm!" dedi Austin. Benimle mi yoksa kız arkadaşıyla mı konuşuyordu, emin değildim. Ama söylediğinde samimi olmadığını biliyordum.

Ben yere çökmüş, yapış yapış, mayalı rezaleti temizlemeye çalışıyor ve gözümü saatten ayırmadan kapanışa kadar dakikaları sayıyordum. İşi bırakmadım. Başka bir sürahi bira daha doldurup onların başına çalmadım.

"Gidip bu pisliği daha beter hale getirdin," dedi Ryan.

Bu, bar taburesinde oturan ve ince çizgili bir takım elbise giymiş olan Ryan'ın bana söylediği ilk şeydi.

"Benim pisliğim değil," dedim.

Omuzlarını silkti. "Temizleyen sen olduktan sonra ne farkı var ki?"

Sırıttım, onu görmezden gelmeye hazırlanıyordum. Bazen eşleri Park Slope'daki sıcak yuvalarında uyuyan, şık kıyafetleri içindeki yalakacı herifler bara gelirdi. Ve genelde yanlarında hiçbir yerde birlikte görülmek istemedikleri kadınlar olurdu. Ben de bu yüzden kapıya doğru şöyle bir baktım, yanına birinin katılmasını bekliyordum.

"Başka biri yok," dedi, sanki düşüncelerimi okumuş gibi. Ardından bana o gülümsemelerinden birini attı. Daha sonradan Ryan benim de ona gülümsediğimi, samimi bir şekilde karşılık verdiğimi söyleyecekti ama ben bunun doğru olduğuna pek emin değildim. Ona içecek bir şeyler servis etmeyi bile düşündüğümü hatırlamıyordum çünkü bu adam bar taburesinin tepesinden yere eğilmiş, temizlik yapan benimle konuşuyordu.

"Sanırım bu mekân için fazla sıkım," dedi.

Omuzlarımı silktim. "Benim için fark eden bir şey yok."

"Eh, hemen eve gidesim gelmedi. Bugün işimden oldum."

“Ah...”

“Evet, aslında, resmi olarak gizli bir projeyi kovalamak için istifa ettim.”

“O gizli projeyi burada bulabileceğini mi düşündün?”

Bahşişler üstünden çalışıyordum. O nedenle işlemleri dozunda tutmaya çalışırdım. Ama o an dizlerime bira bulaşmıştı ve takım elbisesini satarak bile benim bir ayda kazandığımdan fazlasını elde edebilecek bu adam için üzülüyordum doğrusu.

Güldü. “Hayır, burada sarhoş olabileceğimi düşündüm. Ve yarın da aramaya başlayabilirim.”

“O zaman sana ne vereyim?”

“Martini yapıyor musun?”

“Çok iyi değil.”

“O zaman bir bira.”

Onun için bir bardak doldurdum ve önüne koydum. “Beş dolar,” dedim.

“Beş dolar mı?”

Başını salladı, cebinden bir onluk çıkardı ve bira içerken ona katılmamı işaret etti. Bu, kabul etmem gereken bir teklifti, kendime de bir bardak doldurabilir ve diğer beşliği cep yapabiliirdim.

“Belki de martini nasıl yapılır öğrenmen gerekiyor,” dedi. “Böylece kâr marjını artırabilirsin.”

“Çok uzun süre burada kalmaya niyetli değilim.”

“Nerede kalmak istiyorsun?”

“Herhangi başka bir yerde.”

Başını yana eğdi, bir süreliğine bana baktı ve yüzündeki sahte ifade, yerini başka bir ifadeye bıraktı. Sanki birdenbire dikkatini çekmiştim.

“Başka yerlere,” dedi ve bardağını kaldırıp benimkiyle tokuşturdu.

O sırada bir bardağın parçalandığını duydum; arkamı dönmünce Austin’in kalktığını ve Çarlinin onun göğsüne yumruklar attığını gördüm.

“Defolup gidiyorum buradan!” diye bağırdı ve ön kapıyı açıp dışarı fırladı. Hemen ardından Carla da histerik bir şekilde ağlamaya başladı.

Ryan onların tarafını işaret etti. “Ne tatlı bir çift,” dedi.

Gülümsedim. “Burada en az benim kadar vakit geçirirler.”

Ön kapıya doğru gitti. “Köşedeki Fransız-Kore restoranında yemek yiyordum. Oraya hiç gittin mi?”

Başımı hayır anlamında salladım.

“CEO onun için mekânı bir görmemi istedi.”

“Seni işten atmadan önce mi?”

Gülümsedi. “İşlek sokaklardaki restoranlarla ilgili bir program hazırlıyoruz. Ya da şöyle söyleyeyim, Food Network işlek sokak restoranlarıyla ilgili bir program hazırlıyor,” diye düzeltti kendini. “Ama senin düzenli televizyon izleyicisi olmadığını sanıyorum.”

“Pek sayılmaz.”

“Yemek yapmayı seviyor musun?”

“Izgara peynir sayılır mı?”

“Ama yemeyi seviyorsun?”

İşin açıkçası yemek yemeye bayılıyordum. New York’a taşındığımdan beri en sevdiğim (ve paramın pek de yetiştirmediği) aktivitem, yeni restoranlar keşfetmek ve izin günlerimizde Danny’yi oralara çeğiştirmekti. Bu kadar yoğun çalıştığımız için keşifler gibi dışarıda yemekler de bir kenara atılmıştı. Ama ben yine de bir gün vaktimiz olur diye denemek istediğim mekânları ve cazip yemekleri not alıyordum.

Ama bunları söyleyecek fırsatım olmamıştı.

Ryan beni baştan aşağı süzdü ve aradığı cevabı bulduğunu tahmin ettiğim kalçalarımnda daha uzun bir süre kaldı.

“Yemeyi sevdiğin belli.”

Onu bakışlarımla delip geçtim. “Bu konuşma bir yere varacak mı?”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Izgara peynirle ilgileniyorum,” dedi. “Senin ızgara peynirle.”

“Neden?”

“Nasıl yaptığını öğrenmek istiyorum.”

Tezgâha bir yirmilik daha koydu ve bardağını doldurmamı işaret etti.

“Dene bir.”

Sırf çenesini kapaması için ona Amerikan peyniri ve Wonder marka ekmek kullandığımı söyleyecektim. Ama tezgâhın üzerinde cayır cayır yanan yirmiliği ve Carla’yı teselli etmeyi hiç kaldıramayacağımı düşününce daha dürüst bir cevap vermeye çalıştım.

“Ben Montauk’ta doğup büyüdüm ve orada çok iyi bir fırın vardı. Ben üniversiteye gitmek için kasabadan ayrılmadan birkaç yıl önce açılmıştı. Tadabileceğin taze ekmekler...”

“Levain.”

Etkilenmiştim. Çoğu insan bir süre önce kapanan Barefoot Contessa’yı söylerdi. Etkilendiğimi göstermiş olacaktım ki Ryan’ın gülümsemesi kendinden emin bir şekilde biraz daha büyüdü.

“Benim işim bu,” dedi. “İşim buydu yani. Onların ekmeklerinden mi kullanıyordun? Peki, ya peynir?”

“İsveç. Biraz da domates, avokado ve mayonez ekliyordum.”

“Mayonez mi? Mide bulandırıcı geliyor kulağa.”

“Ekmeği, tereyağının tek başına yapamadığı şekilde yumuşatıyor.”

“Montauk’takine yakın hale mi getiriyor?” Ryan etkilenmiş gibiydi. “Levain, Yukarı Batı Yakası’nda. Daha çok kurabiyeleyle ünlüler.”

“Ekmekleriyle ünlü olmalılar.”

“Ve... bugünlerde ekmeğini ve peynirini Red Hook’ta ızgara yapıyorsun.” Bir soru değildi bu, sanki kafasından bir şey geçiriyor gibiydi. “Çok egzotik.”

“İnsanlar egzotik olduğunu düşünebilir ama...”

“Önemli olan tek şey insanların ne düşündüğüdür.”

Ön kapı savrulurken başını salladı. Sarhoş ve sırlı-sıkılam bir Austin geri dönmüştü. Carla kendini hemen onun kolla-

rına attı. Öpüşmeye başladılar, mutluydular ve kavgaları çoktan unutulmuştu.

“Tahmin ediyorum ki bir erkek arkadaşın var?”

“Nişanlım.”

Birasından bir yudum aldı. “Nişanlı. Bu nişanlı ne iş yapıyor peki?”

“Mimar.” Durdum ve kendimi düzeltmem gerektiğini düşündüm. Bu noktada hâlâ gerçeklere değer veriyordum. Hâlâ dürüst olmaya çalıştığım zamanlar da var. “Aslında daha okuyor, mimar olacak.”

“Peki, o büyürken sen neler yapıyorsun?”

Buna cevap vermek istemiyordum. Bunun sebebi büyük oranda iyi bir cevabım olmamasıydı. Plan, Danny bitirdikten sonra benim okula dönmemdi ama bu fikir bana pek cazip gelmiyordu artık. Belki de artık yorulmuştum.

“Biliyor musun, bu soruların beni biraz rahatsız etmeye başlıyor artık.”

“Haklısın, son bir soru daha sormama izin ver sadece.” Hemen yanındaki bar taburesini işaret etti. “Bir dakika oturabilir misin?”

Başımı hayır anlamında salladım. “Soru bu muydu? Öyleyse cevabım hayır. Çünkü müşterilerim var.”

Büyük oranda boş olan bara ve köşede yiyişmeye başlamış olan Austin ile Carla'ya baktı.

“Çok da yok aslında,” dedi. Gülümsedi, dudaklarını yaladı. Bay Sarhoş Çizgiler. Çok çekici olduğunu düşünüyordu. Benden, ona vermeye istekli olmadığım bir şeyi istiyordu.

“Eh, bir de nişanlım var,” dedim.

“Ünlü mimar. Anladım.” Gülümsedi ve alyansını gösterdi. “Sadece seninle konuşmak istiyorum.”

“Ne konuda?”

“Bakış açın hakkında.”

“Benim... neyim?” Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Red Hook. Genç ve güzel...”

Sanki kendi kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi başını hafifçe yana eğdi.

Bu adam benimle dalga mı geçiyordu? Saçlarımı agresif bir şekilde geriye attım. Bu Danny etkisiydi. Geçmişe bakarsak görünümüne asla özen göstermezdim (buna annesiz büyümenin etkileri de diyebilirsiniz) ama Danny kendimi her zaman büyüleyici hissetmemi sağladı: Uzun sarı saçlarım her daim seksi, askılı bluz ve kargo pantolondan oluşan üniformam çabası bir şıklık olarak görünürdü gözüne. Bu adam kim oluyordu da beni hor görüyordu?

“Tam doğru miktarda güzel,” dedi. Sanki konu açıklığa kavuşturulmuş gibi. “Bu kesinlikle işime yarar. Sen de bir yabancı olduğun için kızlar seni kendilerine tehdit olarak algılamazlar. Güneyde doğup büyümüş. Çiftlik bölgesi.”

“Ben Montauk’luyum.”

“Artık değil.” Başını salladı. “Olmaz, kulağa zenginmişsin gibi bir çağrışım yapıyor. Zengin başlayamazsın. Florida ya da Teksas’tan bir yer buluruz. Babanı da bir domates çiftçisi yaparız.”

Kafam karışmış bir halde ona bakakaldım.

“Adın ne?” dedi.

“Sunny,” dedim.

“Neyin kısaltması?”

“Sunshine.”

Güldü, çok hoşuna gitmiş gibiydi. “Ciddi misin? Böylesi de fazla mükemmel. Bu kesinlikle ama kesinlikle işime yarar.” Ardından bir şey düşündü. “Sunshine Mackenzie. Bir çiftçinin kızı! Büyük Elmada kendi ayakları üstünde durmaya çalışıyor.”

“O benim soyadım değil.”

“Bu bir yıldız ismi. Bu akşam restoranda yemek yiyen eleştirmenlerden birinin adı da Sunshine’dı. Kendine has havası vardı kadının. Biz de bunu kullanacağız.” Kararını vermiş gibi başını salladı. “Sen benim Justin Bieber’ım olacaksın. Yemek dünyasındaki versiyonu.”

Sanırım bu noktada kendi kendine konuşuyordu. Ona baktım. “Kim?”

“İnsanlar keşfedilme hikâyelerine bayılıyorlar. Biz de böyle bir şey yapacağız.” Başını salladı, ikna olmuştu. “Gelecek neslin şefi. Bu asla anlamadıkları bir şey. Asla sahip olmadıkları lanet olası bir özellik. Lanet olası modernli sofraya taşımak.”

Birbirlerinin kıyafetlerini çıkarmaya tehlikeli bir şekilde yaklaşmış olan Carla ve Austin’e baktım. “Ben gidip şunları bir yoklayayım.”

Sonra ondan uzaklaşmaya başladım.

Arkamdan seslendi. “Yarın benimle bir kahve içersen sana bir aylık maaşını veririm.”

Olduğum yerde kaldım. “Neden öyle bir şey yapasın ki?”

“Sana anlattığım iş fırsatı için.”

“Az önce bana kovulduğunu söyledin. İş fırsatın falan yok.”

Gülümsedi. “Sanırım olabilir.”

Tezgâha dayandım. Ne dediğimi anlamamış mıydı? “Oldukça güzel ızgara peynir yaparım,” dedim. “Hepsi bu.”

“Beşinci Teksas-Meksika restoranını açan çok tanınmış bir televizyon yıldızı, ben onu bulduğumda korkunç taco’lar yapıyordu. Mesele o değil yani.”

Kuşkuyla ona bakakaldım, benden ne yapmamı istediği konusunda kafam iyice karışmıştı. Bir tür yemek programı sunucusu gibi davranmamı mı istiyordu? “Bak, zor bir akşam geçirdiğini biliyorum ama...”

“Üç aylık maaş. Sana burada verdikleri rakamı ikiye katla hatta. Nereden bileceğim ki?”

Bu beni durdurmuştu. Paramız yoktu, ısınamıyorduk bile. Danny bir botanik bahçesinde ek bir işe gidiyordu. Geçtiğimiz hafta birbirimizi sadece beş saat görmüştük. “Delirdin mi sen?”

“Nişanlını da getir yarın,” dedi. “Sonra kararını ver.”

Ryan anlaşmamızın serelene solumam için elini uzattı. Terli ya da buz gibi değildi. Tam da ihtiyaç duyduğum kadar sıcaktı.

“Sadece kahveye tamam diyorum.”

“Anlaşıldı. Söz vermek yok.”

Ama elimi tutmaya devam ediyordu, bir söz verir gibi. Ve sanırım o anda yapmaya karar verdim. Sadece toplantıyı değil, aynı zamanda işi de.

Tabii ki işlerin buraya varacağı hiç aklıma gelmezdi. Kimsenin gelmezdi. Ryan dışında, onun aklına gelmişti sanırım.

Mazeretler uyduruyormuşum gibi geliyordu kulağa. Ama neden mazeret uyduraydım ki? Karşımda bana garsonluğu bırakmamı, tonla para kazanmamı ve artık büyümemi sağlayacak bir yol öneren biri vardı. Bu adam bana maaş sağlayacak ve ben ne yapacaktım? Yemek yapıyormuş gibi mi?

Benim için bu dünyadaki iyi ve kötünün ölçütü olan Danny bile tüm bu olayın biraz komik olduğunu düşündü. Ertesi günkü kahve sohbeti sırasında endişeli gibi görünmüyordu. Gerçekten büyük bir mesele değildi, ilk yalan yani. Sonuçta bahisler çok düşüktü. Sadece bir tarifti. Sadece bir videoydu. O tek video yüz video olana kadar. Ve bir YouTube şovuna dönüşene kadar. Ve çoksatanlar listesine giren bir yemek kitabına kadar. Aynı şekilde ikinci bir yemek kitabına kadar. Ve bir imparatorluğa kadar.

Ve yalan, ne pişirdiğim ve nasıl pişirdiğimle alakalı olmaktan çıktı. Hayatımdaki her şeyle ilgili olmaya başladı. Nereden geldiğimle, kim olduğumla ve nereye gidiyor olduğumla ilgiliydi.

İş bu noktaya vardıktan sonra treni nasıl durdurabilirdim ki? İstesem bile bunu nasıl yapardım? Hem durdurmak istediğimi de söylemiyordum.

Şeytanla bir anlaşma yaptığımı söylemek kolaydı. Ama Ryan içten bir şekilde yanlış bir şey yapmadığımızı düşünüyordu. Ve derinlerde bir yerlerde, sanırım ben bunun farkındaydım.

Peki, sizce hangimiz şeytandı?

DANNY O AKŞAMÜSTÜ eve saat beşte geldi.

Kapının açıldığını duyunca irkildim, günün kritiğini yapmaya hiç hevesli değildim. Aynı zamanda sohbet benim işlerime geldiğinde Danny'nin yüzündeki ifadeyi görmeye de hevesli değildim. Hemen müzik açtım, Bob Dylan'm tartışmayı hafifletmesini umuyordum. Ama şaşırtıcı bir şekilde Danny mutfağa suratında kocaman bir gülümseme ve elinde bir buket papatyayla girdi.

"Biraz Dylan, ha?" dedi. "Eve dönmek için kesinlikle iyi bir yol."

"Çiçek buketi çok daha iyi bir yol."

Papatyalara baktı. "Aaa bunlar mı? Bunlar senin için değil."

"Kapa çeneni," dedim.

Yanıma gelip bana bir öpücük verdi. "İçimden bir ses buna ihtiyacın olduğunu söyledi. İyi misin sen?" diye sordu.

Endişesini bir el hareketiyle kenara ittim. "Harikayım."

"Gerçekten mi?"

Başını eğdi, yalanımı yememişti ve gerçeği istiyordu, hem de en berbat haliyle. Bu özelliğini çok severdim eskiden ama son zamanlarda biraz yorucu olmaya başlamıştı. Ya da belki de ben yorulmuştum; Danny'den dolayı değildi aslında, Danny'nin simgelediği şeyden dolayıydı: Danny, kendisi için rol yapmamı istemeyen tek insandı. Neyim var neyim yoksa konuşabileceğim kişiydi. Ki bu da bazen, oynanabilecek en zor rol gibi geliyordu.

“Meredith’in açıklaması *Huffington Post*’a çıktı şimdi,” dedi ve haberi yüksek sesle okumaya başladı.

Başımı salladım, onu düzeltmek istesem de araya girmedim. Açıklama *Huff Post*’a saatler önce gönderilmişti.

Meredith’in sayesinde ortalık biraz sakinleşmişti. Herkes hack’lendiğimi düşünmüştü (neden öyle düşünmesinlerdi ki?) ve takipçilerim kibar tweet’ler gönderiyorlardı.

*Hâlâ bu dünyada en sevdiğim şef #sonsuzakadarsunshine
Domatesli turta yalan nasıl söylenir bilmez
#kendininfarkindabileolmayanbirsair*

“Ryan’la düşmanı geri püskürtmeyi başardınız yani?”

Çiçekleri burnuma götürdüm, kokusunu içime çektim. “Öyle görünüyor.”

“Tebrikler,” dedi.

Ses tonunda hafif bir gerginlik olduğunu anladım. Danny’nin bununla -tüm bunlarla- olan ilişkisi biraz karışık. *Biraz Gün Işığı*’nın arkasında bir yalanın yatıyor olmasından, nereden geldiğime, şovun nasıl başladığına dair hatırlaması gereken yalanlar olmasından hiç hoşlanmıyordu. Ancak aradan geçen zamandan sonra bu yalanın gerçek olduğuna inanmaya başlamıştı. Meredith’in yıllar içerisinde geliştirdiği birçok tarifi bana ait olduğunu düşünmesine izin vermiştim. Onu, gerçekten de işimi yaptığuma inanmasını sağlamıştım. Birçok şeye inanmasını sağlamıştım.

Danny dolabı açtı ve bir şişe şarap çıkardı. “Kimse bununla ilgili bir şey yazmıyor artık,” dedi. “*Gerçek Ev Kadınları* programındaki kadınlardan birinin, diğerinin kocasından hamile olduğunu okudum ayrıca. Senin patates mücverinden çok daha heyecan verici bulunmuş olmalı.”

Gözlerimi devirdim ama çabası karşısında gülümsemeden de edemedim. Onu biraz olsun tanıyorsam TMZ’deki manşetlere bakınca ne kadar acı çektiğini tahmin edebilirdim. “Eee... Central Park West nasıl gitti?”

Danny şarabın mantarını çıkardı ve ilgisizce omuzlarını silkti. “Oldukça iyiydi.”

“Bu da ne demek oluyor şimdi?” dedim.

Gururla gülümsedi bu sefer. “İşi aldım,” dedi.

Kollarımı boynuna doladım hemen. Bu öyle sıradan bir iş değildi. Danny’nin kariyerinde büyük bir adım olacaktı. Parka bakan 500 metre karelik rüya gibi bir evdi. Yalnızca *Architectural Digest* dergisine çıkmakla kalmayıp kapağına da konacak bir projeydi.

“İnanılmaz bu!” dedim.

“Tek bir kötü yanı var. İş hemen başlayacak. Bu yüzden...” Gülümsemesi kayboldu. “İtalya yalan oldu.”

İtalya. Temmuz ayını orada geçirmeyi planlıyorduk. *Biraz Gün Işığı* kesinleşir kesinleşmez çıkacağımız uzun bir tatildi. Her öğünde istiridye soslu erişte, harika bir şarap. Ve zaman. Birlikte geçireceğimiz. Yeniden birlikte olmanın zevkine varabileceğimiz. Ve Danny’nin umutsuzca istediği bebeği yapabileceğimiz. Zamana ihtiyacımız vardı ve bebek de kendiliğinden gelmiyordu, bilinçli bir şekilde denemeden en azından.

“Eh, biz de erteleriz,” dedim.

“Sorun olmaz mı?”

Elimi kaygısızca havada salladım, bebek yapma meselesini ertelediğimize ve buna neden olanın, onun işi olmasına gizliden gizliye sevinmişim. Tam tersi olmasındansa hayal kırıklığına uğratan kişi Danny oluyordu.

“Emin misin?” diye sordu.

“Zaten İtalya yılın bu zamanı korkunçtur.”

Güldü, o harika kahkahasıyla. Nazik ve içten gülümsemesi beni durdurdu ve yaşadığımız âna, ona doğru geri çekti.

O da bunu fark etmişti. “Teşekkürler.”

“Keşke bu akşam sadece ikimiz olabilseydik, adamakıllı bir kutlama yapabilirdik.”

Bana baktı, sesimdeki tınıyı gerçeğe çok yakın olan o şeyi duymuş gibiydi. “O zaman iptal edelim partiyi.”

Güldüm. “İptal edemeyiz.”

“Tabii ki edebiliriz. Sahte sürpriz partinin canı cehenneme. Ciddiyim ben. Eski usul kutlamamızı yaparız. Dışarıdan yemek söyleriz.”

Gülümsedim. “Aklımı çelme benim.”

Yanıma yaklaştı, suratlarımız neredeyse birbirine değiyordu. “Bırak da deneyip aklını çileyim.”

Ses tonu bir anda değişti ve yüzüne ciddi bir ifade yerleşti, fazlasıyla ciddi bir ifade. Kaçamak yapmayı kabul edeceğimi umuyordu. İkimiz televizyonun karşısına yerleşip suşi yiyecek ve korkunç bir film izleyecektik.

Gözleri gözlerimle buluştu. “Partiyi istemiyorsan unutamam hemen,” dedi.

Durdum. “İyi de konu benim ne istediğim değil.”

“Ah,” Geri çekildi. “Ne peki? Ryan hasar kontrolü mü yapmak istiyor?”

Danny’nin ifadesi değişti, daha sert bir hal aldı. Danny, Ryan’a tahammül etmeye alışkındı ama son zamanlarda hoşgörüsü azalıyor gibiydi. Onunla aynı odada olmaya bile katlanamıyor gibiydi. Ve onun ne düşündüğünü de zerre kadar umursamıyordu.

“Sen ne düşünüyorsun?” dedi.

“Zorunda olduğum bir performans.”

“Zorunda olduğum bir performans...” dedi.

Gülerken bu cevaba sinir olduğu net bir şekilde görülebiliyordu.

Ben de kızgın bir ifadeyle ona bakakaldım. Bu konuşma nasıl buraya gelmişti? Cidden bu parti konusunda kızgın mıydı? Neredeyse yeniden İtalya mevzusunu gündeme getirecektim. Bu konuşmada evliliği yerine işini seçen biri varsa o da kesinlikle Danny’ydi. Hem *Biraz Gün Işığı*’nı korumak istediğim için neden özür dilemeliydim ki? Bu tartışmanın yapıldığı ev, onun sayesinde alınmıştı resmen

Danny ellerini ovaladı, gözlerimdeki ifadeyi görmüştü.

“Sormadım farz et,” dedi. “Bu akşam bunu yapmak istiyorsan yapacağız. Baş başa kutlamamızı yarın yaparız.”

Ben de onun gibi suyuna gittim. “Söz mü?” dedim.

“Tabii ki.”

Şarabın mantarını geri taktı, sadece benim için sakladığı gülümsemesiyle bana baktı. “Bunu yarına saklıyoruz o zaman,” dedi.

Ardından hazırlanmak için yatak odasına gittik, birlikte yapabileceğimiz ufak bir şeydi ama sonradan son kez yapacağımız ortaya çıkacaktı.

LOCANDA VERDE, NEW York'taki en iyi özel salonlara sahipti: Muhteşem şömineleri ve uzun, çiftlik masalarıyla karanlık ve rüstikti. Elli kişilik partiler vermek için çok uygun bir yerdi. Özellikle de çoktan ikinci martinilerine geçmiş, etrafta dolanan ördek konfi ve peynir tabaklarından, küçük meyve kâselerinden otlanan, o gün *Biraz Gün Işığı*'nın yüz yüze kaldığı dramayla ilgili fısıldaşan ve güvenilirliğim konusunda hiçbir şüpheleri yokmuş gibi davranan elli kişi.

Danny ile koridordaydık, içeriyi dinlerken onun eli kapının kolunda duruyordu.

Kıyafetime son bir kez daha baktım, elbisemi düzelttim. Kalın külotlu çorap üzerine kısa, baskılı bir elbise giymiştim ve saçlarımı da tepede gevşek bir topuz yapmıştım. Abartısız. Bakımlı. Ve nasıl bir gün geçirdiğim düşünülduğünde bu büyük bir şeydi.

"Hazır mısın?" dedi Danny.

"Suşi ve *Nothing Hill* için çok mu geç?" diye sordum.

"Korkarım ki öyle," dedi ama bir tereddüt etti, eli hâlâ kapı kolundaydı. O da kendini hazırlıyordu.

Kapının diğer yanındaki özel sürpriz partimde, *Vogue*'un cemiyet muhabiri Sarah Michaels, üniversite arkadaşlarımız Derek ve Michelle ile sohbeteydi. Linn Specter, *Yemek ve Şarap* için fotoğraf çekiyordu. *New York Post*'ın bir de yemek kitaplarımızın yayıncısı Louis Leonard'la bugünkü Twitter hesabımın ele

geçirilmesi olayının tam bir şanssızlık olduğunu konuşuyordu. Artık bu toplaşmanın tek sebebi kutlama değildi. Sebep artık işti.

“Hadi şunu halledelim,” dedi Danny. “Sonra da evde bizi bekleyen şaraba dönelim.”

Ardından Danny gülümsedi ve ben de kendime rağmen sakinleşmeyi başardım. Ve belki de bu ilk hatamdı. Derin bir nefes aldığım sırada çantamda telefonum titreşti. Tam telefonuma uzanmaya yelteniyordum ki Danny kapının kolunu çevirdi ve açılan kapıyla insanlar SÜRPRİZ diye bağırmaya başladı.

Gözlerim odayı taramaya başladı. Herkes buradaydı, gülümsemeler ve alkışlardan, havaya kaldırılmış şampanya kadehlerinden oluşan bir bulanıklık. Apartmanımızı dizayn eden (ve bu sektördeki tartışılır şekilde en ilham verici tasarım blog’una sahip) Maggie yanıma koştu ve Danny’ye sarıldı. Uzun zamandır arkadaşlıklar -birlikte bir sürü iş yapıyorlardı- ve ben de onu gördüğüme sevinmişim. Ayrıca yalnız geldiğini gördüğüme de sevinmişim. Tasarım alanındaki harika zevkinin yanında, erkek seçimleri konusunda da kötü bir ünü vardı.

Tam uzanıp ona sarılacağım sırada yayıncım Louis Leonard, birinde ekstra zeytin olan iki kadeh martiniyle yanıma yaklaştı.

Louis, 60’lı yaşlarının başında, herkesin beğendiği, yakışıklı bir adamdı. Hatta Danny bile yıllar içinde onunla yakınlaşmıştı. Normalde ondan içkimi alır ve bir köşeye oturup onun biz gelmeden önce partide olan her şeyi bana anlatmasını keyifle dinlerdim. Ama telefonum titriyordu, mesaj gelmişti.

“Ah, hayır,” dedi. “Bu kötü yüz ifadesi.”

“Hâlâ aradaki farkı anlayabiliyor olman etkileyici,” dedim.

Louis güldü ve hâlâ kolları Maggie’ye dolanmış oturan Danny’ye döndü. “Nasılın arkadaşım?” diye sordu Danny, ona.

“Harikayım,” dedi Louis.

Danny hafifçe onun omzuna vurdu. Ardından Maggie ile birlikte üniversiteden arkadaşlarımızın oturduğu küçük bir grubun yanına gitti.

Louis başını eğdi ve bana baktı. “Bir dakika dahi düşünme bunu. Senin gerçekte kim olduğunu hepimiz biliyoruz.”

Göğsümde bir sancı hissettim ama Louis içkimi uzatırken o sancıyı bastırmaya çalıştım.

Ardından bana doğru eğildi ve fısıldadı, “Sen, sürpriz partisinden kesinlikle haberdar olan bir kadınsın.”

Bardağını bana doğru kaldırırken güldüm. “Gel ve beni bul ama önce bunlardan en az bir tane iç.”

Beni tepeden tırnağa süzdü.

“Belki de iki.”

O uzaklaşırken yeniden güldüm, ardından kalabalığı gözden geçirdim. Buradan çaktırmadan kaçmayı nasıl başaracaktım ben? Hem Violet hangi cehennemdeydi? Salondaki davetlilere baktım; Derek ve Michelle; Kelly Specter; Ryan ve Meredith; yemek kitaplarımın fotoğraflarını çeken Christopher ve onun yeni nişanlısı Julie Diaz. Julie, Agency’nin ortaklarından biriydi. Yemek dünyasındaki birçok ünlü ismi temsil ediyordu ve benim menajerim olmayı da denemişti ama Ryan (hukuk diplomasıyla) bu karışıma birini daha katmanın gereksiz olduğunu söylemişti. Asıl kastettiği ise paraya elini sürecektir birine daha gerek olmadığıydı.

Violet’in elinde bir kanepeyle bana yaklaştığını gördüğüm sırada neredeyse kafayı yemek üzereydim.

“Burada neler oluyor?” dedi şarkı söyler gibi bir tonla. “Neden biri sana bayat istiridye vermiş gibi bir yüz ifaden var?”

“Telefonum sürekli titreyiyor,” diye fısıldadım.

“Bir günde ortalama kaç e-posta alıyorsun? Ryan gibi konuşmak istemem ama kendine çekidüzen vermelisin.”

Doğru söylüyordu. Ama telefonumu çıkardım ve tanıdık konu başlığını gördüm.

Selam Sunshine

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Dişlerimi sıktım. Bu iyice sinir bozucu olmaya başlamıştı.

Benden bu kadar kolay kurtulabileceğini mi sandın?

#ornek2 #cokyakında

Omzum üzerinden e-postayı okuyan Violet zorlama bir şekilde güldü, bir önemi olmadığını göstermeye çalışıyor gibiydi. “Bu kaçık istediği kadar e-posta gönderebilir. Twitter hesabın güven-de! Oraya kimse ulaşamaz!”

Telefonunu çıkardı ve kanıt sunar gibi bana gösterdi. Ne benden ne de sahte benden tweet vardı.

“Neler oluyor hanımlar? Neden kapının dibinde dikiliyoruz?”

Ryan’ın, hemen arkasında Meredith’le birlikte bize doğru geldiğini gördüm. Bilek hizasında botları, ince siyah pantolonu ve düzleştirilmiş bal rengi saçlarıyla çok zarif görünüyordu. Kolları ve kalçaları, doğurduğu üç çocuğa dair hiçbir iz taşımıyordu.

“*Artıkgunisigiyok* yeniden yazdı,” dedi Violet, ona göstermek için telefonumu kaldırarak.

Meredith gergin bir şekilde gülümsedi. “Şu bizim arkadaş canlısı dürüst komşumuz mu?”

İmalıydı ama öyle olmaması için de bir sebep yoktu. Meredith baştan beri bu anlaşılmaya razıydı. Bu sayede devasa evinin parası çıkmış, o da evinde kalıp çocuklarını büyütebilmişti. Ama Danny gibi, hepimiz gibi, Meredith de Sunshine MacKenzie’nin böylesine büyük bir yıldız olacağını tahmin etmemişti. Ve kim spot ışıklarından uzak kalmak isterdi ki? Kimse. Cevap kimseydi.

Meredith’in elini aldım ve gözlerinin içine baktım. “Bugünkü olayda arkamızı kolladığın için ne kadar minnettarım anlatamam.”

“Çok tatlı bir açıklamaydı, değil mi? Ben yazsam ancak bu kadar olurdu diye düşündüm. Sen gerçek bir profesyonelsin.”

Başka imalı bir bakış.

“Herkes güzel oynasın arkadaşlar,” diye araya girdi Ryan. “Ve günün olaylarını arkamızda bırakmaya çalışalım, olur mu?”

Telefonumu kaldırıp yeni e-postayı gösterdim. “Bunu nasıl yapmamı bekliyorsun acaba?”

“E-posta adresini engelle.”

“Söyleyeceğin şey bu mu?”

Ryan telefonu Violet’ın elinden aldı ve cebime soktu. “Hayır, her yerde basından birileri var, o yüzden mutlu surat-larınızı takının. Ve kapının önünden de çekil. Kısa görünmene neden oluyor.”

“Ryan, bu mesele halledildi sanıyordum.”

“Halledilmişti!” diye araya girdi Violet. “Halledildi.”

“Bu puşt istediği kadar e-posta atabilir, bu noktada tek yapabileceği bu,” dedi Ryan. “Başlamadan bitirdik onu.”

Bitirdik kelimesi henüz ağzından çıkmıştı ki telefonum yeniden titremeye başladı. Ve de herkesin telefonu titredi. Twitter akışına yeni bir haber geldiğini bildiren o evrensel titreşim.

Violet kendi telefonuna şaşkın bakışlarla bakarken Ryan da kendi telefonunu çıkardı. “Ah... arkadaşlar.”

Ryan’ın suratı bir anda kıpkırmızı oldu.

Violet kapıyı açtı ve dışarı çıkmamı işaret etti. O odada ne oluyorsa görmemi istemediği belliydi. “Yeniden hack’lenmişsin.”

“Buna inanmıyorum,” dedi Ryan.

Kalbim gümbür gümbür atarken telefonumu elime aldım. “Kimse giremezdi laflarına ne oldu?”

Ryan başını salladı. “Violet?”

“Yeniden nasıl ele geçirdiler bilmiyorum,” dedi. “Yani, Jack güvenlik duvarı kurdu...”

“Eh, Jack kovuldu o zaman,” dedi Ryan.

Dinlemeyi bırakmıştım, Twitter sayfamı bakıyordum.

Meredith Landy yemekleri yaparken benim meşgul olduğum şey. #onunkocasi

İki yeni fotoğrafın olduğu Instagram profilime bir bağlantı vardı. Yeni yemek kitabım için yapılan ekstra çekimlerden karelerdi. Film ekibinin gelip bir *salon* arkasında izlediği o günden.

İlk fotoğrafta Ryan ile bir köşede gülüşüyorduk, Ryan bana brownie yediriyordu. Çok masum sayılmazdı ama ikna edici olduğu da söylenemezdi. Diğer foto daha fenaydı. Ryan'la birlikte şef masasına dayanmıştık, fazlaca yakın duruyorduk. Elim onun göğsündeydi. Ağzı tam benim ağzıma doğru ilerliyordu.

Violet'ı dinlemeli ve salondan çıkmalıydık. Onun yerine kendimizi salonun ön tarafına dizilmiş insanların bakışlarının hedefi olarak bulduk, hepsi ahenkle bir Ryan'a, bir bana ve de Meredith'e bakıyordu.

Ryan samimi bir şekilde güldü. "Arkadaşlar, bu Sunny'nin yeni yemek kitabının çekimlerinden," dedi. "Ekstra çekimler. Her şeyin istenilen şekilde algılanmasının sağlanabileceğinin sağlam kanıtı."

"Öyle." Violet, fotoğrafın köşesindeki bir noktayı işaret etti. "Köşedeki benim. Ben de oradaydım."

Bu kadar rahatlıkla ve kesinlikle yalan söyleyebilmeleri inanılmazdı.

Ama yalan söylemenin olayı buydu, değil mi? Bizzat inanmak. Ya da yalanın, inanabileceğin bir parçasını bulmak. Ve o gün bir fotoğraf çekimi yapmıştık. Violet da oradaydı. Sadece o çoktan eve gittikten sonra olmuştu bunlar.

Salonun arka tarafında üniversite arkadaşlarımızla oturan ve Derek'in telefonuna eğilmiş olan Danny'ye baktım. Ayrı ayrı duruyor olmamız büyük bir şanstı, birkaç adımlık mesafe de olsa. Öyle olmasaydık, hemen yanı başımda olsaydı neler yaptığımı anında anlardı. En azından şimdi onu ikna etmek için şansım vardı. Herkesi ikna etmek için.

Tam o sırada Meredith, elini Ryan'ın omzuna koydu ve tam da bunu yaptı.

"Anlaşıldı, birileri bunu olaylı bir geceye çevirmek istiyor!" dedi.

Violet hemen atladı. "Demek demek işi Sunny önüne ko-
tüm brownielerin *kokusunu içine çekecek.*"

Güldüm. Belki de sebebi, bunu söylemesinin ne kadar güzel olduğunu düşünmemdi, konuyu dağıtıyordu böylece. Doğrusunu bilmesem ona inanırdım. Ve gerçekçi, içten gülüşümdeki bir şey de bunu desteklemişti. İnsanlar telefonlarını kaldırmaya başlamışlardı; şakanın tarafında, hikâyenin içinde olmak istiyorlardı, böylece daha sonra bunun hakkında konuşabilirlerdi. *Sunny'nin doğum günü de amma olaylı başladı! Yeniden hack'lendi ve inanılmazdı.*

Şimdi bana bakan Danny bile bundan etkilenmemiş gibi görünüyordu. Ama ona gülümsemeye cesaret edemiyordum. Ben de bu yüzden, *hiçbir fikrim yok* der gibi omuzlarımı silkdim. Çünkü suçumu ele vermeden yapabileceğim tek şey buydu.

Ryan nazıkçe Meredith'e sarıldı. Ve şanslıyız ki o da gözlerini de aşkla ona bakıyordu, kesinlikle ikna olmuştu.

"Biz bir parti verirsek tam veririz!" deyip bana göz kırptı.

Ardından garsonlara servise başlamaları için işaret verdi.

"Bununla ilgilenmek için Sunny ve Violet ile dışarı çıkacağım ama herkes *cacio e pepe*'nin tadını çıkarsın. Bana da biraz bırakın!"

Ancak tam o sırada telefonlar yeniden bipledi.

Yeni bir tweet.

Meredith Landy yemekleri yaparken benim meşgul olduğum şey. #ikincikisim #onunkocasi

Bu fotoğraf stüdyoda çekilmemişti. Aspen'de bir otel odasında çekilmiş çıplak bir fotoğrafımdı. Duştan yeni çıkmıştım ve aynada kendime bakıyordum ve eğer dikkatli bakarsanız kapı aralığından fotoğrafı çeken adamı görebiliyordunuz (aynadaki yansıması görünüyordu).

Ryan.

Oda sessizleşti. İyi bir filmin sessizliğindeki sinema salonu gibiydi ama arka planda müzik çalmaya devam ediyordu. Size yemin edebilirim ki ses yükselmiş gibiydi.

Yüzüm kıpkırmızı oldu. Danny'ye bakamıyordum -kimseye bakmak istemiyordum- en azından bana bir yabancıymışım gibi bakmalarını kesmeye yarayacak bir şeyler söyleyene kadar. Sonuçta ancak bir yabancı, kocasını ve arkadaşlarını aldatırdı. Ve ancak bir yabancı bir sahtekâra yakışacak bunca şeyi yapmış olabilirdi: Tarif çalmak, başkasının kocasını almak ve sadakatsizlik.

Meredith, kocasına döndü, sesi alçalmıştı. "Nedir bu Ryan?"

Bir an için Ryan -evet, Ryan bile- söyleyecek tek bir kelime bulamadı. Sanki tüm bunlar çok saçmaymış gibi başını salladı. Ardından ne söyleyeceğine karar vermeyi başardı.

"O ben değilim!" Fotoğrafı gösterdi. Kesin olarak söylemek gücü gerçekten.

Ryan bana doğru geldi, korkudan zıplıyordum neredeyse. "Sunny, söylesene!"

Boğazımın tıkanmış olduğunu hissediyordum. Tüm yalan söyleme geçmişimi düşününce o an kolayca bir yalan uydurabileceğimi düşünürdünüz.

Ama gün boyunca her şey çok kötü gitmişti.

Derin bir nefes aldım. Ve ardından doğruyu söyledim.

"Bir dakikanızı rica edeceğim," dedim. "Saçma sapan bir hikâyeyi savunmak için çıplak bir fotoğrafımın internette geziyor olmasından ötürü biraz utanmış haldeyim."

Hâlâ Danny'ye bakmaya cesaret edemiyordum ama herkes anlayışla başını salladı. Suçlamalarla dolu bakışlar sempatiye yakın bir şeye dönüşmüştü. Belki de gerçek kulağa daha farklı gelecekti.

Ryan bir can simidi gibi onların inançlarına tutundu. "Evet! Biz Violet'la hepimizin taptığı birinin karalanma kampanyasının altında yatanı araştırırken sizler de lütfen o paylaşımı şikâyet edin."

Tapmak. Yanlış kelime kullanmıştı. Ryan'ın hiç yapmayacağı bir şeydi bu. Ve kendisinin de bunun farkında olduğunu görebiliyordum. Meredith'e bakmadan önce bile biliyordu bunu. İkimizin bir hata yaptığı gerçeğini saklamaya çalıştığımız o anda,

tapmak kelimesini kullanmamalıydı. Ya da en azından ben, Aspen'deki geceyi öyle görüyordum.

“Seni orospu çocuğu!” dedi Meredith fısıltıyla.

“Meredith...” dedi Ryan. “Lütfen.”

Violet, Meredith'in koluna dokundu. “Meredith, benimle dışarı gel, olur mu?” dedi.

Meredith ise çok haklı olarak Violet'ı itti. Ardından salonun kapısını çarptı ve botlarının merdivenlerde çıkardığı gürültüyle birlikte ortadan kayboldu.

Ryan ise gülümsemesini korumaya çalışıyordu. “Millet, lütfen bize izin verir misiniz!”

Meredith'i takip etmek için salondan çabucak çıktı ve merdivenler, onun hızla koştuğunu ele verdi.

Az önce Danny'nin durduğu yere döndüm ama gitmişti. Tam o sırada onun arkamda olduğunu anladım. Hatta elinin omzuma dokunduğunu hissettim.

“Selam herkese. Meredith ile Ryan arasında olanlar hakkında bir şey söyleyemem, belki içkiyi fazla kaçırdılar... Ama size dürüst olmam gerekirse, bu fotoğrafla ilgili tek yanlış, internette yayınlanmış olması. Bu fotoğrafı Sunny'den aldım. İznimiz olmadan paylaşılmış özel bir anımız bu.” Herkes büyülenmiş gibi Danny'ye bakıyordu, bunun bir sebebi büyüleyici olması, diğer nedeni ise doğruyu söylüyor olması gerektiği idi. “Ve daha da önemlisi, bu akşam amacından biraz şaşmış gibi. Ve o amaç da Sunny'yi kutlamaktı.”

Beni neredeyse ağlatacak bir minnetle ona baktım.

“Bu yüzden lütfen hepiniz yerlerinize dönün, yiyin, için ve eğlenin.”

Ardından benim elimi yakaladı, gerçekten yakaladı ve parmaklarını benimkilere doladı. Birlikte restorandan dışarı çıkıp tuhaf bir şekilde boş olan Greenwich Sokağına çıktık.

“Sana hikâyeni toplamak için bir gün Akşam yemeğinde görüşürüz herhalde.”

Ona bakmak istemediğim için başımı yere eğdim, ayakları-
mın altında kaldırım taşları vardı ve ayakkabılarımı iyice bitiş-
tirmiştım.

“Tuhaf bir banyoydu, otel banyosu mu?”

Cevap vermedim.

“Seninle orada ne işi vardı?”

Sesim bir fısıltı gibi çıktı. “Danny, ne söyleyeceğimi bilmi-
yorum.”

Başımı kaldırdı ve beni gözlerine bakmaya zorladı.

“Bir şey söyle,” dedi. “Bir şey söyle yoksa bu, senin için yaptığım son nazik şey olacak.”

“Düşündüğün gibi değil. Tek bir geceydi.”

“Tek bir gece mi?” diye tekrarladı.

Başımla onayladım. Çünkü o sırada, sadakatimin son dem-
lerinin de tehlikede olduğunu düşünüyordum. Bir tarafında on
dört yıllık, beş daire eskittiğim ve tüm kalbimle sevdiğim (her ne
kadar kusurları olsa da) kocam bu küçük hatamdan dolayı beni
affedebilirdi. Tek bir gece bir şeyi değiştirmezdi. Ve diğer tarafta
da, söylediğimde beni anlamasını sağlayacak hiçbir şey yoktu. Ne
seni seviyorum ne de *çok üzgünüm*.

Yanağıma yumuşak bir öpücük kondurdu, teni gerilmişti ve
dudakları acele eder gibiydi. “Yanılmışım,” diye fısıldadı kulağı-
ma. “Hiçbir şey söylemeseydin keşke,” dedi.

6

PARTİYE DÖNMEYE KATLANAMAZDIM. Ve doğruca eve gitmek ise çok daha kötü bir fikirdi. Ben de Greenwich Sokağından kuzeye doğru yürümeye başladım, West Side Anayolundan Battery Park'a çıktım. Gece ayazı eserken bir banka oturdum ve Hudson Nehri'ni izlemeye başladım. Dünya çok güzel ve huzurluydu, hayatımın paramparça olması gerçekdışı geliyordu.

Danny'yle az önce yaşananları düşünemezdim, bu yüzden ben de kendime odaklandım. Hasar kontrolü. Partiye elli kişi katılmıştı ve birkaçında ucu dünyaya açılan mikrofonlar vardı. Onlar bunu bana karşı kullanmadan önce nasıl her şeyi tersine çevirecektim? Violet o utanç verici fotoğrafları Craig'in kaldırmasını sağlamış mıydı? Kaldırmadan önce bu cuma akşamında nasıl bir zarara yol açmışlardı acaba?

Sadece Ryan'ın bunu kurtarılabilir hâle getirmek için bir yol bulduğunu umut edebilirdim. Eğer Meredith'i sakinleştirmeyi başarabilirdiye bir şansımız olduğunu biliyordum. Partiye geri döner, Violet ona Danny'nin yaptığı konuşmayı anlatır ve o da gerisini hallederdi. Ryan ters giden doğum gününe, ama iyilikler ve dostluklarla dolu olacak yeni yıla kadeh kaldırırdı falan.

Eğer parmaklarını en azından bu geceliğine sakladılarsa, *New York Post*, *Yemek ve Şarap* ve de tüm basın mensupları hikâyenin bize ait olan tarafını paylaşırlarsa yarın bir şekilde bunun üstesinden gelebilirdik. Değil mi?

Kendime bu soruyu sorarken ve cevabın evet olması için dua ederken, meselenin tüm dünyayı Ryan'la olan ilişkimizin platonik olduğuna inandırmak olacağını biliyordum. Kadınların birbirlerine karşı asla affedici olmayacakları bir konu varsa -affedici olmak istemeyecekleri bir konu- zinaydı. Uyuşturucu batağında olabiliydiniz (bağımlılık sizin suçunuz değildi), işyerinde birinin ayağını kaydırabilirsiniz (işti bu sonuçta) ama başka bir kadının kocasıyla yatmak? Bu, *herkesin* kocasıyla yatmışsınız gibi algılanırdı. Tüm kadın cinsine ihanet etmişsiniz gibi algılanırdı.

Tabii ki sonuç olarak zina yapan fahişe rolünde siz olurdunuz.

Bunu söylemenin ne kadar faydası olur bilmiyorum (ve artık bana inanmayı başarabilir misiniz, bilmiyorum) Ryan'la aramızda olanlar, çıplak banyo fotoğrafının ima ettiklerinden çok daha karmaşıktı. Ryan'la sadece bir kez yatmıştım. Teknik bir detay sayesinde paçayı kurtarmaya çalışan bir politikacı gibi mi konuşuyorum? Belki de. O yüzden daha net olmama izin verin. İlk günden itibaren flört etmeye başladık. Olması gerekenden daha iç içeydik, eşlerimiz için ayırmamız gereken zamanı birlikte geçiriyor, onların ihtiyaç duydukları parçalarımızı birbirimize açıyor ve kendimizi birbirimize çok çabuk teslim ediyorduk.

Fotoğraftaki otel Aspen'deki St. Regis'di. Oraya geçen sene bir markanın tanıtımı için gitmiştik ve ben de yeni bir şef yarışmasında jüri olacaktım. Partide Ryan çok fazla içmiş, odasının anahtarını kaybetmiş ve benim odamın orta yerinde kendinden geçmişti. Ve ayağa kalkıp yatağıma girdiğinde ben de ona izin vermiştim.

Peki, oraya nasıl gitmiştik? Birlikte o otel odasına? Ryan beni ve tüm sırlarımı gerçekten bilen tek insandı. Kulağa bir mazeret gibi geliyor olabilir ama aslında öyle değildi. Bazen öyle karmaşık, öyle incelikli bir dünya yaratırsınız ki onu yalnızca ikiniz anlayabilirsiniz. Bizim yaptığımız şey de buydu. Konu hiçbir zaman sevgi ya da ona benzer bir şey olmamıştı. Kesinlikle gerçek hissettiren şeylerden biriydi.

Ve en önemli nokta da hemen ertesi sabah Ryan'a bu yaptığımız şeyin bir hata olduğunu söylememdi. Bu hatayı Danny'ye itiraf etmiş miydim? Neden söyleyecektim ki? Bu ona sadece acı verirdi. Sanırım aldatan herkes aynı şeyi söyler. Ama bizim olayınızda gerçekten öyleydi. Aramızda hiçbir şeyin değişmesine gerek yoktu. Ben hayatıma devam etmiştim ve kalan bir miktar tuhaflıkla Ryan da aynısını yapmıştı.

Ama hacker'ın öyle yapmadığı belli oluyordu.

Telefonum yeniden titreşti, cebimde sallandı ve panik halinde bakınca yeni bir tweet daha atıldığını gördüm.

Çiftçinin Kızı mı? #hicsanmiyorum

Ve hemen yanında da bir bağlantı vardı: artikgunisigiyouk.com

Bağlantıya tıkladım ve işler haldeki site açılıverdi. Montauk Lisesi yıllığındaki fotoğrafım, üstte ve en ortada, gerçek adım Sunshine Stephens da altında. Ve daha birçok detay daha:

Sunshine Stephens, Montouk'da, ünlü Eski Montauk ana-yolundaki şahane bir malikânede büyüdü. Küçük bir çiftlik kasabası değil, araziler yok. Babası ünlü bir bestekârdı. Sunshine Stephens oldukça rahat bir çocukluk geçirdi.

Bu açıklama yanlıştı. Paramız yoktu, malikânede yaşamıyorduk ve çocukluğum da rahat falan geçmemişti ama bunun önemi yoktu. Şimdiye kadar ağzımdan çıkan her şey yalandı ve artık herkes bunu biliyordu. Sadece yabancılar kendilerini kim olduğum konusunda aldatılmış hissetmeyecekti. Dostlarım, iş arkadaşlarım, kim olduğumu söylemediğim herkes. Ne yapmam gerektiğini bilmeden telefonumu sinirle avuçladım. Belki bunu yapanı bulabilirsem sonrasında bir oyun uydurulabilirdi. Ama onu nasıl becerebilecektim ki? Tam o sırada, bu manyak şikâyet ettiğimi duymuş gibi telefonum titredi ve yeniden panikle bakıp engelli bir numaradan gelen mesajı gördüm.

Zor bir gece mi? #artikgunisigiyok

Hemen cevap verdim. *Kimsin sen?*

Ben de sana aynı soruyu sorabilirim.

Lütfen. Ne istiyorsun?

Küçük üç nokta deli gibi dans etmeye başladı.

Ne istediğimi düşünüyorsun?

Resmen titriyordum, inanılmaz sinirliydim. Bu her kimse, kadın ya da erkek, bu yaptığından zevk alıyordu. İçinde olduğum rahatsızlıktan memnun oluyordu. Aklına gelebilecek her şekilde beni cezalandırıyordu.

Para peşinde misin?

Yanlış soru.

Üç nokta yeniden dans etmeye başladı. Ardından aniden durdu. Sonra yeniden başladı.

Ne kadar paradan bahsediyoruz?

Danny ile birikimlerimizi düşündüm. Dairenin yenilenmesinden ve işine yatırdıklarından sonra kalan çok bir şey yoktu.

Unut gitsin. Şimdilik güle güle.

Telefonuma şaşkınlıkla baktım; bu korkunç insan doğum günü-mü, evliliğimi ve kariyerimi yerle bir ettiği için dehşete düşmüştüm. Oyun mu oynamak istiyordu? Ben de oyun oynayabilirdim.

Ufak bir telefon oyunu. Avuçlarım içindeki telefonu doğruca Hudson Nehri'ne inen tırabzanlardan aşağı attım.

DAİREYE DÖNDÜĞÜMDE BİRİNİN mutfakta bir şeyler karıştırdığını duydum. Ve bir an için Danny'nin evde olduğunu düşündüm. Beni affettiğini düşünmüyordum, ama belki de bir şey unutmuştu ya da gece için giyecek bir şeyler almaya gelmişti. Onu geri kazanmak için bir şans olabilirdi bu. Oturup bu konuyu konuşmak için bir fırsat. En azından bu gece evde kalmasını sağlamak için.

"Sunny?" diye seslendiğini duydum mutfaktan.

Ryan'dı.

Elinde bir kadeh viskiyle salona girdi. "Nerelerdeydin?" dedi. Başımı salladım. "Hiç. Sen neden buradasın?"

"Seni görmek de çok güzel," dedi.

Tükenmişim ve yapmak istediğim tek şey yatağa gitmekti. Uyanmak ve *Bugün Aslında Dündü* filmindeki gibi doğum günümü yeniden yaşamak istiyordum. Ama Ryan yanımdaydı, öyle bir şey olmayacağının korkunç bir kanıtıydı.

"Yanında birinin olmasının iyi olacağını düşündüm," dedi. "Hem bir kadeh içmenin de iyi geleceğini düşündüm."

"Ya Danny burada olsaydı?"

Ryan yumurta koltuğuma oturdu. "Danny buraya geri gelmeyecek. Bu akşam onun kanıtıydı."

"Lütfen koltuğumdan kalk."

Ryan koltuğa doğru giderken kadehine biraz daha viski koydu. "Meredith berbat bir halde ama onu Uber'le Scarsdale'e

göndermeyi başardıktan sonra geri dönmeyi ve herkesi sakinleştirmeyi başardım. Ve gerçekten de işe yaradı. Yani Danny'nin büyük yardımı dokundu. O konuşmayı yapmasını sen mi istedin?"

"Hayır."

"Eh, etkilendim. İçinde böyle bir şey olduğunu bilmezdim."

"Danny hakkında konuşmak istemiyorum."

"Sence ben Danny hakkında konuşmak istiyor muyum?"

Yorgun ve bedbaht bir halde koltuğa attım kendimi. Ryan'ın gitmesini istiyordum ama onu zorlayamayacak kadar yorgundum.

"Biraz hile ve hurda sayesinde herkesin bunun bir yanlış anlama olduğunu düşünmesini sağladım. Hatta Meredith'in başka bir konuya kızdığını bile söyledim."

"Neymiş o konu?"

Ryan kadehini yeniden doldurdu. "Kızdırdığım bir kadın arkadaş."

"Böyle bir anlam çıkardığın için teşekkür ederim."

Ryan başını salladı. "Şu hacker manyağı ağzıma sıcıyor."

İçki dolabına gittim, bir kadeh alıp kendime de viski doldurdum. "İnternet sitesini ne yapacağız?"

Kadehten büyük bir yudum aldı. "Onu görmemiş olmanı umuyordum."

Sonra da omuzlarını silkti.

"Eh," dedi. "Geçmişindekilerle sanırım oyun çevirmeye devam edebilirim."

Gözlerine baktım. "Ciddi misin sen?"

"Kim, başkalarını memnun etmek için hiç olmadığı biri gibi davranan biriyle kendini özdeşleştiremez ki? Tanışma sitelerinde yaşını saklayan herkes senin hayranın olacak artık."

"Kimse sahtekârları sevmez."

"Herkes sahtekârdır Sunshine. Instagram hesabı, Facebook sayfası olan herkes. Ayrıca yemek programı olan herkes. Bu insanların kaçısı kendisi için yemek pişiriyor ki? Onlar bostan korkuluğundan başka bir şey değil. Hepsi. Food Network'teki o

test mutfağı? Asla gerçek insanlarla dolup taşmıyor orası. Dost, ahbap hepsi. Diğerleri de tariflerini yapıyor. Diğer yemek kanallarından bahsetmiyorum bile.”

“Biz ondan bir adım ileriye gittik bence Ryan.”

Elini salladı. “Ne fark eder! Kamera önündeki insanın görüntüsünü satıyoruz biz. Ve iş de bu zaten. Kusursuz görünmek. Sen bu işi yaptın ve çok da iyi yaptın. Şimdi sadece o görüntüyü değiştirmemiz gerekiyor.”

“Nasıl değiştireceğiz?”

“Öğrenmek, gerçek olmak, gerçekten. Kendini kucaklamak. Son moda bu. Ve yalanların ne kadar büyük olduğunun bir önemi yok. İnsanlar unuttur. Her zaman detayları unuturlar.”

“Konu internet Ryan. Çıplak fotoğraflar öyle kolay kolay unutulmuyor.”

“Craig kaldırdı onları, avukatlarımız da iş üstünde, o kısım halledildi. Ve Meredith de sakinleşip gerisini halledecek. Çocuklarını o duruma sokmak istemez. Babalarını bu şekilde devre dışı bırakmak.”

Viski sayesinde miydi, bilmiyorum ama bunun gerçekten de işe yarayabileceğini düşünmeye başlamıştım. “O zaman... planın yalanları göz ardı etmek mi?”

“Planım hikâyeyi değiştirmek. Planım senin için bunları düzeltmek.”

Öne doğru eğildi, koltuğun kolçaklarını tutuyordu. Ve gözlerimin içine baktı. Onun hakkında bildiğim her şeye rağmen, gerçeğe ilgili hislerinin ne olduğunu, görünürde doğru davranmakla ilgili neler hissettiğini tekrar tekrar göstermiş olsa da, böyle anlarda Ryan beni inanılmaz etkiliyordu. Çünkü bana böyle bakması oyun oynamadığını gösteriyordu. Samimi olduğunu bizzat görebileyim diye gözlerimin içine bakıyordu. Ve yanımda doğru davranmayı ne kadar istediğini...

“Bak, Food Network projeyi askıya alacak. O adamlar böyle sansasyonel olaylardan hazzetmiyorlar. Ama biz projeyi geri ala-

çağız. Sana yemin ediyorum. Amerika'nın birini çok sevmekten daha fazla bayıldığı şey varsa o da ondan nefret etmektir. Herkes kendi hikâyesini, mümkün olan en iyi haline çevirmek ister.”

Başımı salladım, daha sakin hissetmeye başlamıştım. Ryan bir kez hikâyemi yazmıştı, bir kez daha yapabiliirdi. Bunu yapabilecek biri varsa o da kesinlikle Ryan'dı.

Ryan sessiz övgümü hissetmiş gibi gülümsedi. Ben de derin bir nefes alıp ona gülümsedim.

Bu büyük ihtimalle büyük bir hataydı. Gülümsememi bir davet gibi algıladı ve beni öptü. Hemen kendimi çektim.

“Sorun ne?” dedi.

Başımı iki yana salladım. “Ryan, bunu yapmama konusunda anlaşmıştık.”

“Ortalığı karıştıracaklarını düşünmüştük. Artık ortalık karışık değil. Danny resimden çıktı artık. Ve...”

“Bunu bilemezsin.”

“Evet, bilebilirim.”

Kalbim sızlamaya, zonklamaya başladı. On dört yıl. Gitmiş olamazdı. Böyle gitmiş olamazdı.

“Artık mesele eşlerimiz değil,” dedi.

“Ama yine de... Onu bırakırsan Meredith senin planına ayak uyduracak mı sence?”

“Evet,” dedi korkusuzca ve o zaman hatamı anladım. Ryan kendinden şüphe eden bir yapıya sahip değildi. Her şey yanına kâr gelecek zannediyordu. Ve aslına bakılırsa gerçekten de öyle oluyordu.

Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı ve yeniden öne eğildi. “Seni seviyorum.”

Sevmek. Ryan daha önce beni sevdiğini söylememişti hiç, en azından bu şekilde. Buna en yakınını sahne arkası bölümlerini çekmeleri için bir ekip tuttuğu gün söylemişti, yani şu an internetin her yerinde olan o gün. O gün bizimle çalışan kamera operatörü çok yakışıklı bir çocuktü, uzun boylu ve akıllıydı, NYU’da yönetmenlik okuyordu. Ryan aramızdaki arkadaşça

ilişkiyi flörtleşme olarak yorumlayıp onu kovmuştu. Daha sonra neden böyle yaptığını sorduğumda da gönülsüzce beni kıskandığını itiraf etmişti. *Sevdiğin bir insanın başka biriyle ilgilendiğini görmek çok zor.* Bana söylediği buydu ve beni tartışmaya davet etmişti resmen. Bense bir şey söylememiştim. Kavgaya değmeyecek gibiydi.

“Seni seviyorum ve seninle birlikte olmak istiyorum. Ve bize zarar vermemesi için eninde sonunda bunu çözeceğim. Joanna Woodward’la Paul Newman’a baksana...”

“Karşılaştırma yapılmasından hoşlanmayacaklarına eminim.”

Ryan gözlerimin içine baktı. “Sen de beni seviyorsun, biliyorum.”

Viskimden büyük bir yudum aldım ve kadehi boşalttım.

Ryan yerinden kıpırdamadı. “Sunny?”

“Bence bunu yarın konuşmalıyız.”

“Hayır. Bence bunu şimdi konuşmalıyız. Bunu istiyorum.” Aramızdaki mesafeyi kapadı. “Karım yok, kocan yok. Belki de hayırlısı olmuştur.”

Beni durduran bu oldu. Ryan böyle şeyler söylemezdi. Ve daha önce bana eşlerimizden ayrılıp birlikte olmamız gerektiğini de söylememişti. Söylemezdi de. Karşılıklı olacağına emin olmadan yapmazdı asla.

“Neden bana öyle bakıyorsun?” dedi.

“Bunu sen mi yaptın? Böylece seninle olmaktan başka çarem kalmasın diye.”

Gergin bir şekilde güldü. “Çaren kalmasın mı? Vay canına.”

“Bunu çabucak düzeltecek bir plan da düşünmüşsündür şüphesiz.”

“Benim beynim öyle çalışır. Çabucak.” Kafam bulanmaya başlamıştı. “Eğer ki konu Danny ise, inan bana geri gelmeyecek. Senin ona hissettiklerini hissederek değil en azından. Ben bunun ayaklı kanıtıyım.”

“Bunu yapamam.” Ondan uzaklaşmaya çalıştım. “Üzgünüm.”

“Tabii ki yapabilirsin.”

“O zaman yapmak istemiyorum diyelim.”

Olması gerekenden daha nazik söylemişim ama her şeyi bir kenara koymasına kızmıştım, ona evet diyeceğimi düşünmesine kızmıştım.

“Eh, ben başka hiçbir şey yapmak istemiyorum.”

“Ryan, düzgün düşünemiyorsun. Koca bir imparatorluğun tehlikede olduğunu söyleyen ilk kişi sendin.”

“Burada birçok şey tehlikede.”

Başım dönüyordu. Daha az önce yaptığı bir planı mı devreye sokuyordu? Şu anda bile etrafımızda bir plana bağlı şeyler mi oluyordu?

Yüzümü elleri arasına aldı ve gözlerine bakmam için zorladı. “O zaman ya seninle birlikte olacağımız bir seçenek var ya da diğer seçenek.”

İşte benim cevabım buydu. Ben de üzerine biraz düşündüm. Rol yapmayı düşündüm gerçekten. Akıllıca olan da rol yapmak ve ona bir şans vermek istiyormuşum gibi davranmaktı, özellikle de bana bağlı kalmak için ihtiyacı olan şey buysa.

“Peki, öyle olsun.”

“Öyle *olsun* demek?”

Kafamı çevirdim. “Benden ne istiyorsun?”

“Başlangıç olarak biraz da olsa minnet duymanı. Seni buraya ben getirdim.”

“Hadi oradan! Ben sadece doğru barın arkasındaki kızdım sadece.”

Ryan ayağa kalktı, gözlerinde soğuk bir ifade vardı şimdi. “Bak işte bu doğru,” dedi.

Ardından içkisinden son bir yudum aldı ve kapıya yöneldi.

“Görüşürüz,” dedi. Sanki öylece veda etmiyordu. Sanki öylece neredeyse on yıllık bir ortaklığı sona erdirmiyordu.

Ama aslında öyle yapıyordu.

Böylece çekip gitti.

ERTESİ SABAH KOT pantolon ve askılı bir bluz giyip Chelsea Market'in hemen üstündeki ofis ve stüdyoma gittim. *Biraz Gün Işığ*'nın Tribeca mutfağı gibi görünmesi için hazırlanmış seti de buradaydı. Gri taş tezgâhım, camdan buzdolabım. Kafamda dönen bir plan vardı. Ryan gemiyi terk etmişti, evet ama o, bu işi düzeltmeyi başarabilecekse, bunu ben de yapabilirdim.

Öncelikli planım şuydu: Food Network işi şimdilik rafa kalkmıştı ama ben en önemli bağlantılarımla (reklam departmanımızın başı Evelyn ve yayıncım Louis) konuşup sözleşmelerimi garantiye almak ve herkesi Danny'nin yaptığı konuşmanın çok samimi olduğuna ikna etmek istiyordum: Ryan'la aramızda hiçbir şey yaşanmamıştı ve çoktan göreve başlamaya hazır yeni bir yönetim ekibim vardı. (Agency'den, dağılan parçalarımı memnuniyetle toplayacak olan Julie'yi arayacaktım bir ara. Tabii o parçalardan birkaçına ulaşır ulaşmaz.)

İçeri girdiğimde Violet'ı, elleri ve dizleri üzerine çökmüş, dolaptaki malzemeleri düzenlemeye çalışan birkaç prodüksiyon asistanını fırçalarken buldum.

Beni görünce ellerini bıkkınlıkla havaya kaldırdı. "Neredesin sen? Bin kez aradım seni! Lanet olası sesli mesaj kutun da dolmuş."

"Telefonumu kaybettim."

"Telefonunu mu kaybettin? Hem de böyle bir günde?"

Etrafa şöyle bir bakındım, prodüksiyon asistanları normalden iki kat daha hızlı hareket ediyordu. “Neden herkes toplanıyor?”

Violet’in gözleri fal taşı gibi açıldı. “Bilmiyor musun?”

“Bilmediğim belli.”

“Arkadaşlar, on dakikalığına stüdyoya ihtiyacımız olacak. Siktirip giderseniz çok memnun oluruz, teşekkürler...” Asistanlara gitmelerini işaret etti. “Ama çok da uzağa gitmeyin. Yapılacak çok iş var!”

Herkes dışarı çıktı ve bizi yalnız bıraktılar.

Ardından Violet oturmamı işaret etti. “*Biraz Gün Işığı* bitirildi.”

Şaşkınlıkla ona baktım. “Ne?”

“Evelyn, reklamlarını geri çeken ya da geri çekmekle tehdit eden veya bize dava açacağını söyleyen firmaları gösteren bir tablo gönderdi,” dedi Violet. “Kimse *Biraz Gün Işığı* işinde olmak istemiyor artık. Ve stüdyo da gün sonuna kadar buradan ayrılmamızı istiyor. Stüdyo alanını yalan iddialarla kiraladığını ve gün sonuna kadar burayı boşaltmamız gerektiğini söyleyen yasal bir e-posta yolladılar.”

Bir şeyleri fırlatacağım diye ödü kopan Violet dönüp dosyaları kutulara yerleştirmeye devam etti.

Derin bir nefes alıp odaklanmaya çalıştım. Tabii ki reklam verenler böyle ayaklanacaktı ama bizim onları geri kazanabilmemiz gerekirdi. Sadece hayranlarımdan bu dedikodulara rağmen bana sadık olduklarını kanıtlamam gerekirdi. Sadece bu iç kanamayı durdurmalıyım. Kelimeleri dikkatlice seçilmiş bir e-posta, hayranlarımdan destek veren notlar. Hayranlarım yanımda olduğu sürece paralı adamlar en kısa zamanda geri dönerdi.

“Peki, ya hayran tarafı ne durumda?” diye sordum.

Başını salladı. “Twitter’da sekiz yüz bin kadar.”

“Sekiz yüz bin takipçi mi kaybettim?”

“Hayır, sekiz yüz bin takipçinin kaldı. 1.9 milyon takipçi kaybettin.”

“O kadar matematiğim var!”

“Facebook’u da hesaplamak ister misin?”

Bir kâbus... Bu iş iyice kâbusa dönüşmeye başlıyordu. Ve neden stüdyo da bana çelme takmaya çalışıyordu ki? Başka bir sebebi olmadığı sürece bu çok saçmaydı. Ticari bir sebebi olmalıydı. Benim kaybımı kazanca çevirmeye çalışıyorlardı. Ya da birileri bunu nasıl yapacağını çözmüştü.

Ryan. Stüdyonun darbesi Ryan diye bas bas bağıırıyordu. Beni sepetlemeleri için onları ikna etmiş olmalıydı. Onları ikna edecek bir sebep sunmuş olmalıydı. Ama ne olabilirdi ki bu?

“Telefonla Ryan’a ulaş,” dedim.

Violet far görmüş tavşan gibi bana öylece bakakaldı. “Ulaşırım ama önce şunu bilmen gerekiyor ki Ryan’la Meredith ortak bir basın açıklaması yaptılar,” diye mırıldandı.

“Benim suçlu olduğumu mu duyurdular?”

“Hayır, kendi şovlarını yapacaklarını duyurdular.”

İşte, ortaya çıkmıştı. Benim kaybım, onların kazancı.

Violet telefonunu kaldırdı ve kendi gözlerimle görebileyim diye basın toplantısını açtı. “Dağılan Parçaları Toplamak,” dedi. “Bir boşanma ve tatlı hikâyesi.”

“Boşanmaları hakkında bir program mı?”

“Boşanma. Ve uzlaşma!” dedi Violet. “Son anda bir anket yaptılar ve görünüşe göre insanlar ikisinin ilişkilerinin devam etmesini istiyorlarmış. Seninle olan ilişkisine rağmen.”

“Bizimki ilişki sayılmazdı!”

“Daha da iyi işte,” dedi.

Dosya kutusuna geri döndü ve rastgele eşyaları içine atmaya başladı.

Patlamamaya, daha iyimser olmaya çalışıyordum. “Gidip e-postalarımı kontrol edeyim.”

“İyi fikir büyük ihtimalle. Düzinelerce birikmiştir şimdiye kadar.”

Ona ters bir bakış attım.

“Söylüyorum sadece!”

“Söyleme.”

Mutfak tezgâhımda -çok yakında Meredith’in mutfak tezgâhı olacaktı- duran dizüstü bilgisayarına gittim, Ryan’ın verdiği başka zararlar varsa karşı atağa geçmeliydim. On dört saat önce Ryan bana aşkını ilan ediyordu. Şimdi de aynı şeyi karısına yapıyordu. Bunlardan herhangi biri gerçek miydi onun için? Belki de bir kısmı gerçektir ama günün sonunda Ryan için önemli olan tek şey yine Ryan’dı. Ve kendi gemisini güvende tutmak için elinden ne geliyorsa yapacaktı. Buna, bu esnada benim gemimi batırmak da dahildi.

E-posta hesabımı açtım. 100 yeni e-posta vardı. Belki de kuşağa çok fazla geliyor ama aslında sıradan bir sabaha yakışır bir sayıydı. Hatta az bile sayılabilirdi.

Beni daha fazla e-postanın karşılamamasına şaşırmamıştım aslında. Bu, çok uzun zaman önce öğrendiğim bir şeyi hatırlatmıştı: İnsanlar can çektiğinizi düşünüyorlarsa sizden uzak dururlardı, sanki çamurunuzun onlara da bulaşmasından korkar gibi. Ama bu stratejik bir hataydı. Ben, ne zaman birinin şovu iptal edilse, bir başarısızlık yaşansa ertesi gün e-posta atardım. Böylece ben onlara yüz çevirmeyen kişi olurum, onların tarafında olduğumu düşünürlerdi. İşte o unutmadığım kişi sonradan çok faydalı olabilirdi.

İşte tam da bu yüzden gördüğüm ilk e-postalardan biri Louis’dendi. Hatta bu yüzden biraz da içim rahatlamıştı. Sevgili Louis. Louis, benim canım yayıncım, benim tarafımdaydı! Eğer bu doğru olsaydı geri kalanının çok da bir önemi olmazdı -dedikodular, şovumun iptal edilmesi- bunu birlikte göğüsleyebilirdik.

Sonra konu satırını okudum:

Sözleşme İptali Bildirimi

E-postayı açtım ve Louis’nin *YAYINEVİ’nin, YAZAR (Sunshine Mackenzie)’i, GÜNEŞİN DOKUNDUĞU: ÇİFTLİKTE*

SEVGİLERLE ve ismi belli olmayan iki yeni yemek kitabının anlaşmalarını, yazarın etik sorumluluklarını ihlal etmesi nedeniyle iptal ettiğini belirttiği iki sayfalık can acıtan yazıyı okudum.

Yasal yollara başvurmamak adına, ödenen avansın 1 Temmuz Pazartesi gününe kadar geri ödenmesini rica ederiz.

Kalbim gümbür gümbür atmaya başladı. Evi satın alıp yeniledikten sonra, Danny ile bankada kalan nakit paramız, kitaptan gelen avanstı.

Acilen (ve biraz da çaresizlikle) ona cevap yazdım:

Louis, Lütfen bunu yapma! En azından önce bir oturup konuşsak?

O bana daha da acil bir şekilde cevap verdi.

Ryan'la konuştum. Ve Danny'yle. Konuşacak bir şey yok. Kendine iyi bak.

Louis kişisel bir şey söylemeyecek kadar profesyoneldi ama yazdıklarının tonundan ne kadar incindiğini görebiliyordum. Sonuçta benimle ilgili bu şeyleri o da dün öğrenmişti. Gözümde onun ofisinde olduğumuz ve ona çiftlikte geçen çocukluğumla ilgili hikâyeler anlattığım gün geldi; tarladan babamla domates toplamamız, onunla çilek reçeli kaynatmamız... Onun için bulduğum ve masasında tuttuğu, çilek reçeli yapan bir kızın görüldüğü kartpostalı düşününce içim acıdı.

Violet arkamdan yaklaştı, dosya kutusu hâlâ elindeydi, omzumun üzerinden e-postayı okuyordu. “Hiç de iyi değil.”

İçimi çektim.

“Ne yapacaksın?”

Başımı salladım, öfke midemde düğümleniyordu. “Sana ne yapacağımı söyleyeyim. O avansı geri vermeyeceğim.”

Violet’in gözleri fal taşı gibi açıldı, etkilenmişti. “Gerçekten mi?”

“O avans olmadan elimde hiçbir şey kalmaz. Dairenin yenilenmesi, Danny’nin işini büyütmesi derken...”

Başıyla onayladı. “Verme tabii! Bir arkadaşım on yıldır falan bir kitap yazmaya çalışıyor ve bir kuruş bile geri ödemedi.”

“Senin bir şey üzerinde on yıldır çalışabiliyor olacak kadar yaşlı arkadaşların olduğunu sanmıyorum.”

“Belki de beş falandır.” Kucağındaki kutuyu biraz daha yukarı kaldırdı. “Mesele şu, sence Louis ne yapar? Konuyu mahkemeye mi taşır? Hesabını mı dondurur?”

Bilgisayara geri döndüm. Danny ile açtığımız hesaba girdim ve hesabın hâlâ aktif olduğunu gördüm.

Louis elbet sakinleşecekti. Tüm bunları düşünmeye vakti olduğunda ona ulaşacak ve onu bu işi halletmek için başka bir yol daha olduğuna ikna edecektim. Gerçek geçmişimle farklı bir yapmak kitabı. Buralara nasıl geldiğimle alakalı.

“Prodüksiyon asistanlarını buraya geri çağırayım mı, toplanmaya devam etsinler?”

Başımı hayır anlamında salladım. “Önce birkaç e-posta göndermem lazım.”

“Peki, benim ne yapmamı istersin?”

“Önümüzdeki beş dakikada bunu kimin yaptığını bul,” dedim.

Violet güldü ama ben çok ciddi dim. Hacker’ın kim olduğunu ortaya çıkarabilirsek hikâyeyi tersine nasıl döndürebileceğimizi bulurduk. Bu yüzden ben kötü adamdan daha farklı bir şeydim.

Boğazını temizledi. “*Artikgunisigiyok* hesabının kaynağına ulaşmayı başardım,” dedi. “Kesinlikle New York kaynaklı. Yani hacker’ımız bir New York’lu.”

“Harika iş... Aramamızı dokuz milyon kişiye kadar indirebildin yani?”

Gözlerini devirdi. “En azından rakamı indirebildim!”

Onun öfkesine ya da incinmiş duygularına ayıracak vaktim yoktu, o yüzden ben de geçiştirdim. “Bu araştırmayı teknoloji ekibiyle yaptın, değil mi?”

Oturdu ve dosyaları da tezgâhın üzerine koydu. “Evet.”

“Buna başka bir şekilde bakmaya çalışalım. Olası failler.”

Başını tamam anlamında salladı. “O zaman... seni kim küçük düşürmek isteyebilir?” diye sordu.

“Sanırım asıl soru, bunu kimin yapabileceği.”

Yüz ifadesinden bir şeyler geçer gibi oldu. Amacım onu suçlamak değildi. Ama sanki birdenbire bazı parçaları yerine oturtacağımdan endişeleniyor gibiydi.

Ben de bunun matematiğini yapmaya başladım. Kimin tüm bunlara erişimi vardı? Violet ve Ryan. Ve Violet’ın kazanacağı çok şey vardı. Kendi programını istiyordu. Ve bu yaşananlarla birlikte YouTube’da bir yemek programı açığı olmayacak mıydı? Tam da 1.55’lik kızıl bir veganın gelip doldurabileceği bir boşluk.

Başını sağa sola salladı. “Neden bana öyle bakıyorsun?”

“Ryan sana anket yapıldığını ne zaman söyledi?”

“Pardon?” dedi.

“Son anda bir anket yaptıklarını söyledin, sana bunu anlatabilecek tek kişi Ryan.”

Durakladı. “Senin... olaylı gecedен sonra... bir işler çevirdiğini söyledi ve bana iş teklifinde bulundu.”

“Peki, ya sen ne dedin?”

Tuhaf bir kahkaha attı. “Kabul ettim. Burada olmamın sebebi de bu, senin stüdyonda, dosyaların toplanmasına yardımcı oluyorum.”

“Violet, gerçekten bunu yaptın mı?”

“Hesaplarını ele geçirmekten mi bahsediyorsun? Bunu hiç söylememişsin gibi kabul ediyorum,” dedi.

“Cevabın bu olmadığını biliyorsun, değil mi? Ryan için mi çalışacaksın?”

“İnanılmaz ya,” dedi. “Sana bir hafta tanıyacaktım. Sana yardım edecek, ne bileyim, bunların arkasında kim olduğunu bulmana yardım edecek, bir süreliğine sana saklanacak bir yer falan

bulacaktım. Tulsu mesela! Ama bunu yaşamaya ihtiyacım yok. O yüzden gidiyorum.”

Elinde dosya kutusuyla birlikte tezgâhın üstünden kalktı.

“O halde Ryan için çalışacaksın.”

“Bu lanet gemiyle birlikte ben de dibi boylamayacağım, asıl yapacağım şey bu. Dün gece o fotoğraflar yayınlandıktan beş dakika sonra falan bir sürü teklif almıştım bile, biliyor musun? Ryan’inki de dahil.”

Ona öylece baktım, histerisinin kafamı karıştırmasına ve söylemekten kaçındığı bir şey olduğunu anlamamı engellemesine izin vermeyecektim.

Violet kapıya yöneldi. “Aslında tüm bunları tersine çevirecek bir yol bulacağımı düşünmüştüm. Ama görünüşe göre yanıltılmışım. Sen batan bir gemisin Sunny. Bu hack’lenme meselesiyle hiçbir ilgim yok ancak bunu yapan her kimse şu an benim kahramanım oldu.”

Kapıyı çarpıp çıktı ve kutuyu da yanında götürdü.

PROGRAMIMLA İLGİLİ İLK uzun yazı *New York Magazine*'in Tıkınma Sokağı ekindeydi; bu ek ünlü bir şahsiyetin bir hafta boyunca ne yiyip içtiğini takip eden bir tür yemek günlüğüydü.

Yanlış hatırlamıyorsam Tıkınma Sokağı'na şöyle bir manşet atmışlardı: *Sunshine Mackenzie tatlı patatesli turta ile nane kokteyline bayılıyor*. Danny ile New York'un en iyi nane kokteylini bulmak üzere Brooklyn'de gittiğimiz ufak bir bardan bahsettiğim düşünülürse oldukça uygun bir manşet olduğu söylenebilirdi. *Taze, leziz ve birazcık da tatlı. Hayalcilere yakışır bir içki*.

Aslına bakarsanız nane kokteylinden nefret ediyordum. Ama Ryan hayalcilere yakışır lafını sevmiştii ve nane kokteyli buna çok uyuyordu. Her ne kadar ben bu içkiyi fazla yapışkan, fazla zengin işi bulsam ve viskinin azıcık buz dışında hiçbir şeyle karıştırılmaması gerektiğini düşünsem de.

Violet'la olan kavgadan ve beş saatlik toplanmadan sonra Food Network'den çıktım, bir Uber dolusu dosya ve eşyayla, rahatsız edilmeden buzlu viskimi içmek için eskiden çalıştığım bar ve restoran olan Red Hook'a gittim.

Uber, mutlu mesut dönen taksimetresiyle kapıda beklerken ben de gündüz vakti benim gibi içmeye başlayan ve ona eşlik etmem için beni gözüne kestiren bir adamla köşedeki taburelerde oturuyordum. Dövmeli ve oldukça yapılı bir adam olan Sidney, durmadan düğün planlama işinin detaylarını anlatıyordu.

“Bu akşam Chelsea Piers’de bir İran düğünüm var,” dedi. “Beş yüz kişi.”

“Düğün mü organize ediyorsun?” dedim.

“Hiç öyle biri gibi görünmüyorum, değil mi? Eski karımın işiydi aslında, derken ikimizin de işi oldu ve sonra boşanırken işi onun elinden aldım.”

“Neden böyle bir şey yaptın?”

Omuzlarını silktili. “Yapabiliyordum çünkü,” dedi. “Sen ne iş yapıyorsun?”

“Artık bir şey yapmıyorum.”

İçkisinden bir yudum aldı. “Eskiden ne yapıyordun?”

“Yalan söylüyordum,” dedim.

Daha fazla ilerlemeden önce bir şeyi açıklığa kavuşturmam lazım. Ben ağlamazdım. O ağlak tiplerden olmamıştım hiçbir zaman. Lanet olsun, benim gözlerim bile dolmazdı. Danny’nin babası altı saatlik bir operasyon sonrası ameliyat masasında hayatını kaybetmişti. Doktor gelip bize bunu anlattığında tüm aile kendini kaybetmişti. Herkes. Benim dışımda herkes. Danny’nin babasını çok seviyordum. Hatta bazı günlerde Danny’den daha fazla sevdiğim bile söylenebilirdi. Ama tek bir damla yaş bile dökmemiştim. Onun yerine herkesi sıkıca kucaklamış, Danny’yi eve götürmüş ve o uyuduktan sonra koşuya çıkmıştım. İki saatlik bir koşu. Gözlerimi boşluğa diktiğim bir iki saat.

Ancak tüm bu karmaşanın başladığı yerde birden ağlamaya başladım. Korkunç, utanç verici gözyaşları. Dehşete kapılan ve içkisini kafaya dikip barmene el eden Sidney’nin karşısında.

“Ben hesabı alayım,” dedi.

O gece, etrafımda çalışma hayatımı anımsatan kocaman dosya kutularıyla, zil zurna sarhoş bir halde evimin önündeki basamaklarda oturuyordum.

Biraz çabalayıp kendimi evimin huzuruna atmayı başarsam kendimi çok daha iyi hissedeceğimi biliyordum ama bunu bilmek

ve gerçekte her şeyi yukarı çıkarmak iki farklı şeydi. Uber şoförünün de döküntülerimi yukarı taşımakta bana yardım etmek gibi bir niyeti yoktu, o yüzden beni burada bırakmıştı. Boş boş sokağa bakıyor, Dorothy gibi topuklarımı birbirine vuruyor ve sessizce beni eve götürecek birinin ortaya çıkmasını umut ediyordum.

“İnanmıyorum! Sunny?”

Başımı kaldırıncı Amber’ı (namı diğer *Şehrin Tostu*) yüksek topukluları ve nefis siyah elbisesi içinde, saçları arkada toplanmış halde, şık New York kadının somut bir örneği olarak bizim sokaktan aşağı yürürken buldum.

Zoraki bir gülümsemeyle ona baktım. Ben onu gördüğümüne kadar sevinmediysem, o da bir o kadar mutlu görünüyordu.

Heyecanla gülümsedi. “Doğru gördüğümü biliyordum. Burada ne arıyorsun?”

Sarhoş kafamla anahtarlarımı çıkardım, birdenbire yukarı çıkacak motivasyonu bulmuştum, gerekirse dosyaları bile geride bırakabilirdim. “Burası benim evim,” dedim, yukarıdaki daireyi işaret ederek.

Sanki hatırlamaya çalışıyormuş gibi başını eğdi. “Senin dairen mi bu? Bunu bilmem gerekirdi, değil mi? Daha önce buraya gelmişim.”

Başımı evet anlamında salladım ve Amber’ın tedirginliğini, evimi hatırlaması gerektiğiyle ilgili fazlaca açıklama yapmaya çalışmasını fark ettim.

“Programınla ve hayatınla ilgili olan şeyler çok üzücü,” dedi. “Tweet attım, okudun mu?”

“Okudum, teşekkürler.”

“Lafı bile olmaz. Nasıl gidiyor bu arada?”

“Pek iyi sayılmaz.”

Sahte bir sempatiyle gülümsedi. “Bunu sana kim, neden yazar anlamıyorum! Louis’yle konuşuyorduk ve o da söyledi, aslında ikimiz de söyledik, sen bunu hak etmiyorsun. Yani ne yapmış olursan ol. Bu şekilde dışlanman.”

Bunu duyunca durdum. "Louis'yle mi konuşuyordun?"

"Evet. Bir yemek kitabı hazırlıyoruz. *Gevrek Tost*."

"Öyle mi?"

Omuzlarını silkti. "Kataloglarında son anda bir yer açılmış."

"Pardon?"

"Gevrek Tost çok mu... yumuşak bir isim sence? Kitabı bir an önce çıkarmaya çalışıyorduk ve ben de ismin uygun olup olmadığına karar veremedim bir türlü. Louis kulağa çok güzel geldiğini söylüyor ve bu işte usta olan da o ama... bilemiyorum..."

Amber'a bakarken hızla ayıldığımı hissettim. "Nereye gidiyorum demiştin?"

"Erkek arkadaşım ile yemek yiyeceğim."

Sokağın aşağısını işaret etti, sanki orada bir restoran varmış gibi. Ama işaret ettiği yerde hiçbir şey yoktu. Sokağımız, New York şartlarına göre küçük sayılırdı ve her şeyden uzaktık. Restoranlar, taksiler ve dükkânlar. Buradan çıkıp gidebileceğin bir dünya vardı, evet, ancak hedefinin bu sokak olması imkânsızdı.

"Yani hâlâ telaş içinde bunun arkasında kimin olduğunu bulmaya çalışıyorsun, değil mi?"

Cevap vermeden yüzüne baktım öylece.

"Bu yüzden kibar olmaya çalışıyorum." Durdu. "Herkes iyi davranıyorum, böylece kimse arkamdan böyle bir kazık atmaya çalışmıyor."

İşte o anda yüzüme bir balyoz yemiş gibi oldum. Bunların arkasında Violet ya da Ryan'ın olduğunu düşünmüştüm. Ama benim yokluğumdan en büyük kazancı elde edecek kişi Amber'dı. Sokağımızda, Tribeca'daki sessiz, kuş uçmaz kervan geçmez sokağımızda olmasının nedeni de buydu. Bir katil gibi, elinde olmadan cinayet mahalline dönmüştü. Yarattığını zevkle seyretmek istiyordu.

"Sendin."

"Affedersin?"

“Bu işin arkasında sen varsın.”

Hiç de doğal olmayan bir kahkaha attı. Yüksek perdeden ve tiz kahkahası fazla zorlamaydı. “İçki mi içtin sen? Benim bununla hiçbir alakam yok. Yani böyle bir şeyden ne kazancım olabilir ki?”

“Gerçekten mi?”

“Tamam, belki tüm bunlardan bir kazancım olabilir,” dedi, gülümsememeye çalışıyor gibi görünüyordu.

Masumiyeti konusunda ısrar etmekle zaferini ilan etmek arasında böyle gidip gelmesini izlemek inanılmaz tuhaf bir durumdu. Sarhoş olmak çoğu zaman bazı şeyleri açık bir şekilde görmeyi engellerdi ama o an, tüm bunların ne kadar sığ ve aptalca olduğunu görmeme yardımcı oluyordu: Amber’ın tüm bunların ikimizin arasında olduğunu düşünmesi ve bunun uğruna bir sürü hayatı darmadağın etmesi.

“Ama ben yine de masumum,” dedi.

Masum. İlginç bir kelime seçimi idi. Gerçekten masum olsaydı, *bunlarla hiçbir ilgim yok* demesi gerekmez miydi? Masum, aklınızda aynı şekilde yer etmekte olan başka bir kelime varsa seçeceğiniz bir kelimeydi: *Suçlu*.

Uzanıp kolunu yakaladım. Birine ilk kez bu kadar kuvvetli çıkışıyordum. “Dürüst olur musun Tanrı aşkına?”

Amber gergin bir şekilde gülümseyip elimi kolundan çekti. “İstedğin dürüstlük mü? Ne kadar da ironik!”

Ancak hemen sonrasında tuhaf bir şey oldu. Yüzündeki sahte gülümseme, çok daha karanlık bir şeye dönüştü. Gözünde parlayan o şeyi gördüm. Benim hakkımda gerçekte hissettikleri; reket ateşi, kıskançlık. Ve çok daha çirkin bir şey.

“Doğrusunu söylemek gerekirse, itibarını yitirdiğini izlemekten zevk almadım. Zaten hep şüphelendiğim gibi oralara da birileriyle düşe kalka gelmiştin.” Duraksadı. “Ve daha önemlisi, bizim gibi gerçekten bir fark yaratmaya çalışan gerçek şeflerin adını kötüye çıkardın.”

“Sen tost yapıyorsun yahu. Bunun farkındasın, değil mi?”

“Sadece şunu söylemeye çalışıyorum, istesem de bunları durduramazdım. Burada olma sebebim bu değil.”

“O zaman neden buradasın?” diye sordum, feci bir şekilde onun çekip gitmesini arzu ederken.

Telefonu, sinir bozucu bir pop şarkısının melodisiyle çalmaya başladı. “Söyleyeceğini unutma.”

Telefona cevap verdi. “Selam?” dedi telefona. “Evet, köşede. Duane.”

Gözleri, Greenwich Sokağından aşağı inen bir taksiyi takip etti. “İşte erkek arkadaşım,” dedi.

Taksi tam önümüzde durdu, içinden tişört ve kot pantolon giymiş uzun ve yakışıklı bir adam indi.

Onun kim olduğunu anlamam bir dakikamı aldı.

Biraz Gün Işığı’nın kamera arkası görüntülerini çeken, Ryan’ın kışkırdığı kameramandı. Şu kovulan kameraman.

Tam o sırada o da beni fark etti.

“Hay aksi,” dedi. “Selamlar...”

Kalbim gümbür gümbür atmaya başlamıştı. Elimle selamlayıp hiçbir şey söylemedim.

Amber bir ona bir bana bakıyor, ânın tadını çıkarıyordu. “Doğru ya! Siz birbirinizi tanıyorsunuz, değil mi? Charlie senin için çalışmıştı, sadece birkaç günlüğüne. Aslına bakarsan sadece bir gün çünkü sen onu kovdun.”

Charlie, Amber’a bir bakış attı. “Amber, ne yapıyorsun?”

Amber’a döndüm, sesimi çok yükseltmemeye çalışıyordum. “Amber, senin erkek arkadaşın olduğunu bilmiyordum.”

“Eh, artık biliyorsun.”

İşveli bir edayla Charlie’ye doğru eğildi ve hoş geldin öpücüğü verdi.

“Biz de Sunny’yle ne kadar dikkatli olmamız gerektiğini konuşuyorduk. Kime iyi davranman gerektiğine. Kimi kovduğuna. Özellikle de kız arkadaşlarına sadık kalmaya çalışanları kovarsan...”

“Onu Ryan kovdu.”

“Çünkü sen kovmasını istedin,” dedi Amber.

Şaşkınlıkla Amber’a baktım. Olaylar öyle gerçekleşmemişti ama bana asla inanmayacağı ortadaydı. Yalancının teki olmanın böyle bir dezavantajı vardı. Kimse söylediğin doğrulara inanmazdı.

Charlie onun omzunu tuttu yavaşça. “Amber, gitmek istiyorum,” dedi.

Amber onun yanağına bir öpücük daha kondurdu. “Rezervasyonumuz vardı.”

“Adını hatırlayamadığın restoranda mı? Orayı bulmayı nasıl başaracaksın?”

Amber gülümsedi. “Sorun olmaz,” dedi.

Charlie’nin elini tuttu ve sokakta aşağı doğru yürümeye başladılar.

Ardından Amber arkasına döndü. “Bu arada... eğer bu kişiye, tüm bunları yapan kişiye sorarsan bunun intikamdan ziyade başka bir şeyle ilgili olduğunu söyleyecektir.”

“Neymiş o?”

“Sadakat,” dedi.

Ve ardından benim sokağımdan çıkıp hiçbir yere varmayan bir sokağa girdiler.

DANNY'NİN YENİ ÇALIŞMA alanı, 65. Cadde ve Central Park West'teki şahane bir apartmandı. Terasını yeniden tasarlıyordu. Şöminesi, yerden tavana kadar uzanan pencereleri ve boydan boya balkonuyla yaklaşık 500 metre karelik mükemmel bir yerdi. Sabah onda, üzerimde Danny'nin en sevdiği elbisemle (sarı dökümlü bir model) oraya gittim. Bu elbisenin beni bir lale gibi gösterdiğini düşünüyordum ama Danny beni bunun içinde görmekten hoşlanıyordu. En azından bir zamanlar. Hâlâ sevip sevmediği kocaman bir soru işaretiydi.

Oraya gidecek kadar yüzsüz müydüm? Evet. Son çarem miydi? Evet. En azından sakinleşmesi için iki günü olmuştu. Ryan'la geçmişte yaşanan ve artık devam etmeyen şeyle ilgili bilgileri sındırması için iki gün. Ve bu, aramızda olan bunca şeyin bir kenara atılmasına neden olamazdı.

Ev iki günden daha uzun süredir tadilattaymış gibi görünüyordu. Beyaz meşe yer kaplamaları çoktan döşenmiş, boyalı levhalar duvarlara monte edilmişti. Ancak bunun üzerine daha fazla düşünmeye vakit bulamadan Danny'yi gördüm.

Kafasında baretiyle balkonda müteahhidi Ralph'le konuşuyordu. Derin bir sohbete dalmışlardı, bu da benim fark edilmeden dışarı çıkmama izin verdi.

Danny'den önce Ralph gördü beni ve yüzü kıpkırmızı kesildi. Noel Baba'ya acayip benzeyen 65 yaşındaki Ralph. Gözlerini ça-

bucak kaçırınca onun da fotoğrafları gördüğünü anladım. Çıplak fotoğrafları. Bu da büyük ihtimalle herkesin gördüğü anlamına geliyordu.

Ralph, Danny'yi dürtünce o da başını kaldırıp bana baktı. Beni orada gördüğü için ne kadar sinirlendiğini saklama zahmetine bile girmemişti.

Ralph çoktan uzaklaşmaya başlamıştı, yeterince hızlı bir şekilde kaçamamış gibiydi. "Baret takmasını sağla Danny," diye seslendi.

Danny balkon tırabzanının altına uzandı ve bir baret çıkarıp bana uzattı. "Buna ihtiyaç duyacak kadar uzun süre kalmayacak-sın ama daha ilk günden ceza yemek istemiyorum."

Normalde şikâyet etmeye başlardım ama bu sefer çabucak bareti taktım. "Böyle çıkageldiğim için özür dilerim."

"Bunu yapmayacak kadar üzgün değilsin belli ki," dedi.

Birkaç gün kızgınlığını dindirmeye yetmemişti belli ki.

"Sheila'yla konuştun mu?" dedi.

Birden tüm gardım iniverdi. Sheila bizim özel avukatımızdı ve aynı zamanda Danny'nin iş kontratlarını da hazırlıyordu.

"Hayır," dedim biraz haşın bir sesle.

"Sana ulaşmaya çalışıyordu..."

"Onu ararım ama seninle konuşmam lazım."

Danny sinir olmuş gibi görünüyordu. "Hayır, büyük ihtimalle sadece Sheila'yla konuşmalısın."

Onu duymazlıktan gelip devam ettim. "Amber'dı."

"Ne Amber'dı?"

"Bana tuzak kuran. Dün gece itiraf etmek için bizim evin önüne geldi. İtiraf sayılmaz aslında, tam olarak zaferiyle böbürlenmek için."

Kafası karışmış gibiydi. "Neden böyle bir şey yapsın ki?"

"Hayatımı mahvetmekten mi, yoksa böbürlenmekten mi bahsediyorsun?" dedim. "Muhtemelen aynı sebepten ötürü. Çoktan kitap anlaşmamı çalmış."

Bu söylediklerimi sindirmeye, nasıl tepki vereceğini çözme-ye çalıştığını görebiliyordum. Danny hiçbir zaman Amber'dan hoşlanmamıştı, onun sinsi ve sahte biri olduğunu düşünürdü. Bir süre bu düşünceyle rahatladım, ta ki büyük ihtimalle benim hakkımda düşündüğü şeyin de bu olduğunu fark edene kadar.

"Peki, sence nasıl... nasıl tüm hesaplarına erişti?"

"Erkek arkadaşı çok kısa bir süreliğine benim programda çalışmıştı. Tüm o fotoğrafları çektikleri gün oradaydı. Çoğu fotoğrafı yani."

Danny'nin gözleri, sanki bir şey fark etmiş gibi hafifçe kısıldı. "Onun bu işteki rolü ne ki?"

Tam ona cevap vermek için söze girmiştim ki bir elini kaldırarak beni durdurdu.

"Boş ver. Umurumda değil."

Gözlerini gözlerimden ayırmadı, söylediğini görmezden gelmem için bana meydan okuyordu. Amber'ın yaptıkları üstünden bana gerçekten şefkat duyacak değildi. Ya da yayıncımla olanlardan, kaybedilmiş kitap anlaşmasından, Violet'la olan kavgadan, Meredith ve Ryan'la yaşananlardan. Bunları duymak istemiyordu. Hiçbir şey istemiyordu. Benim buradan çekip gitmem dışında.

Telsizinden sesler yükselmeye başladı, kanalın diğer tarafında onun yardımına ihtiyaç duyan biri vardı. Telsizi aldı. "Gitmem gerekiyor," dedi.

"Danny, lütfen, sadece bana... sadece bana buralara nasıl geldiğimizi açıkla lütfen."

Durdu. "Buralara nasıl geldiğimizi açıklamak mı?"

Başını, sanki bu yapmak istediği son konuşmaymış gibi sağa sola salladı. Ama yine de kendini durdurmaya başaramadı.

"Şu son birkaç akşamdır geriye dönük düşünüyorum. Sunny'nin bana söylediği son doğru şey neydi? Karşımda gerçekten sen varmışsın gibi hissettiğim son an? Benim anlamaya çalıştığım şey bu."

Bu söyledikleriyle birlikte durdum. “Ne demek istiyorsun?”

“Bunun büyük bir mesele olmadığını düşünmüştüm. Yapımcı bir adamın, birkaç yemek tarifinin yüzü olman için sana para ödemesi. Yani umurumda bile değildi. Lucinda Roy’un o tarifleri gerçekten kendisinin yapıp yapmadığını düşünmemiştir bile.”

“Adı o değil,” diye fısıldadım.

“Mesele şu; kimin umurunda ki? Sadece bir yemek tarifi. Sadece internette yayınlanan bir yaşam programı.”

Bir anlık umut ışığı yanmıştı içimde. “Benim de söylemeye çalıştığım şey bu. Her şey fazla büyütülüyor.”

“Hayır, beni anlamıyorsun. Aslında büyük bir meseleydi. Çünkü kimse bir anda korkunç biri haline gelmez. Yavaş yavaş olur. Ve bu da yolunu açtı. O küçük yalan. Daha sonra bir sürü önemli yalan söylemene neden oldu.”

“Doğru değil bu. Önemli şeyler hakkında asla yalan söylemedim.”

“Gerçekten mi? Belki de şimdi Ryan’ı arayıp bu konu üstünde konuşabiliriz.”

Belki de kendimi suçlu hissetmem gerekirdi. Yani, gerçekten de suçluydum. Ryan’la yatmıştım. Bu bir hataydı. Ama bunu hemen fark etmiştim. Ve anında fark ettiğim başka bir şey daha vardı. Danny’yi ne kadar sevdiğim. Ve bu sebeple olacak ki, o anda kendimi hiç mi hiç suçlu hissetmiyordum. Hissettiğim başka bir şey vardı. Öfke. Öfkeliydim çünkü onu seçmiştim. Ve öfkeliydim çünkü tam da o anda, Danny tam tersini yapıyordu.

“Bu kadar kusursuz olmak çok güzel olmalı. Burada kurban olanın ben olduğumu kabul edemez misin?”

“Doğru. Bunu sana Amber yaptı. Amber nereli olduğun konusunda yalan söyledi, Meredith’in tariflerini kendi tarifleriymiş gibi gösteren Amber’dı, onunla yatan da...”

Cümlesini tamamlayamadı, söyleyemeyecek kadar sinirlenmişti. Telsizi yine ötmeye başlamıştı, diğer insanların ona ihtiyacı vardı.

“Bareti asansörün oraya bırak,” dedi.

Uzaklaşmaya başladı, çaresizce onu durdurmak, beni dinlemesini sağlamak istiyordum ki o an, birinin, söyleyeceğiniz bir şeyi dinlemesini sağlayabileceğiniz son andı. Ama yine de onu zorlamaktan vazgeçemiyordum.

“Ben hâlâ benim, biliyorsun.”

“Peki, o kim oluyor tam olarak?”

Dönüp bana baktı, sorusunda ciddiye. Ve bir anlığına bir kapı aralanır gibi oldu. Sanki bu, sohbetin sonu değil de başlangıcı olabilirmiş gibi. Ama ben o küçük kapıdan geçmeye fırsat bulamadan o başını salladı.

“Önemi yok. Derinlerde bir yerlerde hâlâ âşık olduğum kadın olduğunu düşünmenin bir önemi yok. Artık o kadın değilsin.”

“Ben sadece... sadece biraz kayboldum.”

Güldü. “Gerçekte olan bu mu?”

“Benden o kadar mı nefret ediyorsun?”

“Hayır. Senden nefret etmiyorum.” Gözlerime baktı, neredeyse bakışlarında bir nezaket olduğunu söyleyebilirdim. “Sadece seni tanımıyorum.”

Ardından yürümeye devam etti.

EVE YÜRÜYEREK DÖNDÜM. Central Park West'ten aşağıya inip Colombus Meydanından dolaştım, West Side Otoyolu korusunda yavaşlayıp Tribeca'ya kadar yürüdüm. Bunu yapmam birkaç saat sürdü. Şehirde yaptığım ilk yürüyüş değildi bu. Ancak Time Warner Merkezi'ndeki taksilerin yanıp sönen farlarına, Chelsea Piers'in parlak ışıklarına, nehrin karşısından bakınca çok da fena görünmeyen Jersey'ye odaklanarak ilk kez yürüyor olabilirdim. Hepsini fark ediyordum. Sanki bu yerlerden biri son birkaç günü nasıl geri alabileceğime -kariyerimi nasıl geri alabileceğime- uzaklaşmaya çalışırken kendimi nasıl olup da Danny'ye daha da yakın bulduğuma dair bir cevap barındırıyormuş gibi.

Eve girdiğimde ev telefonumuzun çaldığını duydum. Danny dışında şu koca dünyada kimsenin ev telefonu yoktu bence. Bir anda bir rahatlama hisseder gibi oldum. Beni affettiğini söylemek için aramadığını biliyordum ama belki de bana çok sert davrandığı için üzgün olduğunu söyleyecekti. Ki bu da oldukça önemli bir başlangıç olurdu.

"Danny?" diye açtım telefonu.

"Hayır, ben Sheila."

Sheila. Avukatımız. Danny'nin söyledikleri geldi aklıma. Ve Sheila'nın söylemesini istemediğim o kelime. Boşanma.

Saate baktım. "Sheila, seni yarın arasam olur mu? Biraz geç oldu da."

“Evet, geç oldu çünkü bendeki cep telefonu numaranı aradım bütün gün ama sesli mesaj kutun dolmuş. Ve hayır, yarına kadar bekleyemez. Acil bir konu.”

“Eğer bahsettiğın acil konu Danny’nin boşanma davası açıyor olması ise, bu kesinlikle yarına kadar bekleyebilecek bir acil konu.”

“Öyle bir şey yapmıyor.”

Rahatlayarak derin bir nefes verdim.

“ünkü New York Eyaleti yasaları, boşanma davası açmadan önce resmi olarak bir yıl ayrı yaşamayı zorunlu kılıyor. Bunun için başvurdu.”

“Harika,” dedim.

“Ama seni arama nedenim bu da değil,” dedi Sheila. “Yayınevinin, yemek kitabı için ödedikleri avansı geri dememi istediklerinin farkındasın, değil mi?”

Bu söylediğı, kalakalmama sebep oldu. Sheila bizim kişisel avukatımızdı, iř avukatımız değil. “Bunu nereden biliyorsun?”

“Para, Danny ile ortak kullandığınız hesaba yatırılmıştı ve bu yüzden yayınevi bize eğer Danny o paraya dokunursa eşit olarak yükümlü olacağına dair bir ihbarname gönderdi.”

Güldüm. “Bu saçmalığın daniskası Sheila. O parayı alabilmek için dava amaları gerekir ve Louis de bunu asla yapmaz. Yıllara ve bir sürü avukata mal olur, ki o da bunlarla uğraşmak istemez. řu an kızgın ama o öyle biri değildir. Söylüyorum bak, bir süre sonra sakinleşecektir.”

“Her ne olursa olsun, ben Danny’ye parayı geri vermesini tavsiye ettim.”

“Bağlılığın için teşekkürler. Ve beni dinlediğın için.”

Sylediklerimden etkilenmemiş gibi lafımı böldü. “O da parayı geri verdi.”

“Ne yaptı?”

“Parayı bu öğleden sonra iade ettik.”

Bir an bayılacağı mı sandım. Tüm paramız oydu. Yani bu da evin kredi taksitini ödeyecek paramızın olmadığını gösteriyordu.

Altı haneli ödeme bakiyesi kredi kartımızda bekliyordu. “Ne dedin sen?”

“Bunun likit varlıklarınızı etkilediğini biliyorum.”

“Likit varlığımız ondan ibaretti.”

“Öyle kalmayacak ama,” dedi. “Daireniz için bir teklif var. Ve oldukça cömert davranan alıcı bir an önce evin devrini istiyor.”

Daireye, elimde kalan son avuntuya şöyle bir baktım. “Mümkün değil.”

“Öyle olmak zorunda,” dedi. “Danny ortak mal varlıklarının bir an önce paylaşılmasını istiyor. Ve daire de en büyüğü.”

“Dairemizi böylece satamaz Sheila.”

“Aslındaatabilir, kredi anlaşmasında Danny’nin adı geçiyor. Bunun sebebinin *Biraz Gün Işığı*’nı korumak olduğunu hatırlar gibiyim.”

Durdu, belki de sessizliğimdeki saf korkuyu duymuştu.

“Gerçekten çok iyi bir teklif,” dedi.

“Tribeca’daki en iyi sokakta yaşıyoruz,” dedim. “Tabii ki iyi bir tekliftir.”

Buna hiç kulak asmadı. “Tüm gün alıcının avukatıyla konuştum, gerekli denetlemelerin ve diğer şeylerin zamanında yapılabilmesi için dairenin bu hafta sonuna kadar boşaltılması gerekiyor.”

“Hayır Sheila... Her şey çok hızlı oluyor.”

“Aslında internete göre, son on yıla bakarsak oldukça iyi durumdayız.”

“Telefonu kapatıyorum,” diye mırıldandım, artık geriye kalan ne varsa son parçalarını kurtarmaya çalışıyordum.

“Bak, dünyanın sonu değil ya. Altmış gün içinde satıştan gelecek paranın yarısını alacaksın, o zaman kendine New York’ta yeni bir daire tutarsın.”

“Peki, o zamana kadar ne yapacağım?”

“Danny istediğin mobilyayı alabileceğini söyledi. Ama hafta sonuna kadar evi boşaltmak zorundasın.”

3 Dave

“kten gidebileceğim hiçbir yer yok.”

“sin gidecek bir yeri vardır,” dedi. Ardından telefonu

Temmuz

HANGİ ÜNİVERSİTEYE GİDECEĞİME karar verirken yaptığım üç hesaplama vardı. Birincisi kimin para vereceği hesaplamasıydı: Oregon Üniversitesi, UCLA ve Brown Üniversitesi listenin başında geliyordu. İkinci konu, doğup büyüdüğüm yerden oraya nasıl gideceğim meselesiydi. Brown'a bir vapur ve kısa bir araba yolculuğuyla gidebiliyordum, bu yüzden baştan elendi. UCLA bir araba ve uzun bir uçak yolculuğu mesafesindeydi. Ama yazları memleketlerine giden ve pervaneli uçağı olan doğru Hollywood arkadaşlıkları kurarsam rahat bir aktarmayla Los Angeles'a gittikten sonra eğlenceli ve makul bir şekilde memleketime ulaşabilirdim.

Ama iş Oregon Üniversitesine gelince bir araba, bir uçak ve sonrasında yine uzun bir araba yolculuğu yapmam gerekiyordu. Kapıdan kapıya varmam tam on dört saat sürüyordu. Avrupa'ya gitmek bile daha kolaydı. Bu mesafe benim için güvenliydi. Beni Montauk'tan ayıran sınırsız engelleri düşününce bu güvenliydi. Dönmem için tüm hayatımın mahvolması, kocamı, kariyerimi ve evimi kaybetmem gerekmesi de bu yüzdenydi.

Ve en kötü zamanda dönmem.

Kurtuluş Günü'nden bir önceki cuma, Long Island Otoyolu'na çıkana kadar trafik gördüm diyemezsiniz. Herkesin arabasından çıkıp gemileri ve kıyı şeridini izleyeceği, bir kartpostaldaki gibi onları selamlayacağı ve arabadakilerden birinin dikiz aynasından

Queens'e ve New York yönüne bakarak çaresizce hâlâ görebileceğine inanacağı kadar kötü bir trafik.

Arabamla gitmekten başka çarem yoktu. Arabayı New York'ta bir garajda bırakmak korkunç derecede pahalıydı ki bu da karşılayamayacağım bir lükstü ya da en başından Montauk'a gitmemem gerekiyordu. Ancak bu düşündüğüm kadar da kötü değildi belki de. Değer verdiğim tüm dünyevi eşyalar (yumurta koltuğum da dahil) arabaya tıktırılmıştı ve son birkaç haftada kaybettiğim onca şeyi düşününce onlardan da ayrılmayı göze alamazdım.

Yumurta koltuğun dışında hiçbir mobilyayı almamıştım. Hepsini Danny'ye bırakmıştım, anlamayı başaramayacağı son bir jestti bu yaptığım. Yeni alıcılara satabilir ya da kendisine saklayabilirdi. Ona bir not yazdım ve sonuna (şimdiye dek yazdığım en etkisiz ve samimi kelimelerle) *Üzgünüm, S*, yazdım.

Her şeyi ona bırakmak bana acı veriyordu, herhangi birini istediğimden değildi elbette (Tabii ki aralardan istediklerim vardı. Pasadena'da bir bit pazarından satın aldığımız ve merdivenlerden birlikte çıkardığımız sarı kot kumaşıyla kaplı koltuk mesela). Sebebi daha çok, bu eşyaların bizi birbirimize bağlayan şeyler olmasıydı. Ve eğer kalıp Mükemmel Gelecek mağazasından aldığımız deri puf için savaşırsam, bu, Danny'yi geri getirmezdi ama en azından iletişimimizin devam etmesini sağlardı. Henüz bitirmeye hazır hissetmediğim on dört yıllık bir iletişim. Bunun hiçbir değeri yok muydu? Yapmama ihtiyaç duyduğunu bildiğim için onunla iletişimimi kesmemin yani?

Beş saatlik trafikten sonra otoyoldan çıkabildim. Araziler ve çiftlikler ufukta görünmeye başlamıştı. İnsanlar arabalarının tavanlarını açmışlar, ağaçları ve gözünüzün görebildiğine uzanan yeşillikleri izliyorlardı ama ben bunların hiçbirini göremiyordum. Tek gördüğüm şey başarısızlıktı.

Aniden kusacak gibi oldum. Hissettiğim inanılmaz rahatsızlığı vurgulamak için söylemiyorum. Gerçekten de midem

bulanıyordu. Milletin tatile özel barbekü partilerine alışveriş yapmak için tıka basa doluğu Dur & Alışveriş Yap'ın yanına çektim arabayı. Markete koşmaya başladım ama başım, içeri giremeyecek kadar dönüyordu. O yüzden ben de marketin önünde yere, beton kaldırıma oturdum ve soluklanmaya çalıştım. Gidebileceğim herhangi bir yer, beni tam tersi yöne götürecek bir yer arıyordum. Montauk'tan, çocukluğumu geçirdiğim evden başka bir yere.

Yeni aldığım telefonu çıkarıp kimse aramış mı diye baktım. Öfke dalgasıyla neredeyse numaramı değiştirmeyi düşünmüştüm. O hainlerden hiçbirisi bana ulaşamazdı o zaman! Bağlantının yapılamadığına dair bir mesaj alırlar, robotun mesafeli sesi onlara şanslarının yaver gitmediğini söylerdi. Ancak bunu yapacak cesareti bulamamıştım, birilerinin -Danny, Louis- aklının başına geleceğini, ikinci bir şans hak ettiğimi düşüneneğini umut ediyordum.

Ama yeni mesaj yoktu.

Birinin, "Neden yerde oturuyorsunuz?" diye sorduğunu duydum.

Kafamı kaldırıp güneşten ötürü gözlerimi kısarak yukarı baktım ve kırmızı ceketli bir kız gördüm. Bana bakıyordu.

Hemen arkasında küçük kızın annesi, diğer iki çocuğunu araba koltuklarına oturtmaya çalışıyordu. Kızının orada olmadığını anlayınca kadın doğruldu ve ben de kızın yanımda güvende olduğunu belirtmek için elimi salladım.

"Saklambaç mı oynuyorsun?" diye sordu kız.

"Öyle de diyebiliriz," dedim.

"Ben de oynayabilir miyim?" diye sordu. Sonra da cevabımı beklemeden yanıma oturuverdi. "Kimden saklanıyoruz?"

Birkaç metre ileride, aldıklarını arabasına yerleştirmeye çalışan bir adamı işaret ettim. Adam beyzbol şapkasını ters takmıştı ve pantolonunu da dizlerine kadar kıvrırmıştı. Kulaklığına olması gerekenden birkaç desibel daha yüksek sesle o gece bir barbekü

partisi verdiğini, hattın diğer ucunda artık her kim varsa ona o gece onda kalması gerektiğini söylüyordu. Ciddi ciddi ona benim için yeri olup olmadığını sormayı düşündüm.

“O adam mı?” dedi küçük kız. “Ondan mı saklanıyoruz?”

Başım la onayladım.

Güldü, hiç etkilenmemiş gibiydi. Sonra da haftalardır duyduğum en doğru şeyi söyledi. “O zaman saklanacak daha iyi bir yer bulmalıyız,” dedi.

HAMPTONS'TAKİ YAZLIKÇILAR, EVLERİNE isimler koymayı severdi. Ve burada doğup büyümek ile orada yazları geçirmek arasındaki farkı özetleyebilecek bir hikâye varsa o da Gemi Enkazı ile alakalı olabilirdi. Yani Eski Montauk Otoyolu üzerindeki doğup büyüdüğüm evin hemen yanındaki ev.

Gemi Enkazı, sahibi olan yerli mimar ve ailesi tarafından mükemmel şekilde restore edilmiş, kiremit çatılı bir kır eviydi. Bu ev birkaç jenerasyondur aileye aitti, büyükbabaları 1936'daki kasırgadan sonra evi yeniden toparlamıştı. İki dönüm ve yaklaşık yirmi beş metrelik bir uçumun kenarında 180 dereceyle Atlantik Okyanusu'nu görüyordu.

Mimar sıklıkla evini partiler ve düğünler için kiralıyordu. Bu tip birkaç etkinlikle, özellikle de yaz aylarında yapılanlarla, tüm yılın ev kredisi taksitlerini çıkarıyordu. Çoğu zaman. Ancak bir ağustos düğününde, gelin ve damat (bir teknoloji devi ve model eşi) iki dönümlük arazinin beş yüz kişilik davetli listesi için yeterli olmadığını düşünüp evin arkasında korunan ağaçları daha büyük bir dans pisti yaptırmak için kestirmişti.

O beş ağacın kesilmesi iki büyük davaya ve sekiz yıla mal oldu. Şehir meclisi mimarı, mimar teknoloji devini, teknoloji devi de hepsini dava etti. Jüri, kasabanın yerlisi olan aileyi haklı buldu ve teknoloji devine yüz binlerce dolarlık bir fatura çıkardı. Sonra da teknoloji devine yasal masraflar ve mimarın girdiği sıkıntı

için yüz binlerce dolar daha ödedi. Mutlu son, değil mi? Pek de sayılmaz. Teknoloji devi parayı ödemeyi reddetti. Aradan geçen sekiz yıldan ve birçok davadan sonra kimse ödenmesi gereken parayı göremedi. Mimar (artık partiler için kiralamaya izni olmayan) evini satmaya zorlandı. Asıl bomba neydi biliyor musunuz? Teknoloji devi, gizli bir ihaleyle evi el altından satın almıştı.

Bu da beni konumuza, yani Montauk'ta büyümek ve burada yalnızca yazları yaşamak arasındaki farka getiriyor. Birinde asla sana ait olmayan bir evin olur. Diğerinde de bu hikâyeyi anlatan olursun.

Gemi Enkazı'nı, okyanusu ve hemen kenarında uzanan kumulları geçtim ve aileme ait olan evin araba yoluna girdim. Klasik Montauk evlerini tanımladığını umduğumuz, biraz dö-küntü ve asla ismi konmamış o ev. Küçük bir versiyonu olan iki odalı misafir evi de hemen arkasında görülebiliyordu.

Kontağı kapattım ve ön camdan eve şöyle bir baktım. Ev, Gemi Enkazı kadar görkemli değildi, Eski Montauk Otoyolu üzerindeki birçok evden bile daha görkemli değildi. Buradan geçmekte olan, kumulların kenarından arabayla geçen bir yabancıdan gözünden görmeye çalıştım evi. Geleneksel, büyük, kırmızı kapılı bir Hamptons kır evi, çarpıcı cumba pencereleri, boylu boyunca devam eden veranda. Cazibesi inkâr edilemezdi. Ama yine de yanlış eve gelmiş olan o yabancı olmayı tercih ederdim. Toprak araba yolunda dönüp Gemi Enkazı'na gitmek ve beni kimsenin bulamayacağı ekstra kanatlarından birinde saklamak isterdim.

Ön kapıya vardığımda bir planım yoktu. Bunca zamandır uzakta kaldıktan sonra nasıl merhaba denirdi ki?

O yüzden bir süreliğine, belki de uzun bir süreliğine arabada kaldım. Parmaklarımla direksiyonda ritim tutuyor, birilerinin kapıyı kendiliğinden açmasını bekliyordum; böylece kapıya gidip zili çalmak zorunda kalmaz ve onlara kapıyı yüzüme çarpmaları için bir fırsat vermezdim.

İşte o zaman uzaktan gelen sesleri duydum. Siren sesleri. Ses giderek yaklaşıyordu.

Dikiz aynasından bakınca bir ekip otosunun araba yolumuza girdiğini, ışıklarının yanı söndüğünü gördüm. Polis memuru arabadan indi ve megafonundan bağırmağa başladı, görünüşe göre bağırıldığı kişi bendim.

Neler oluyordu? Arabadan indim ve öğlen güneşi altında gözlerimi kısarak ekip otosuna baktım.

“Arabadan inin.”

“Arabanın dışındayım zaten!”

“Arabadan iyice uzaklaşın. Ve ellerinizi iki yanınızda tutun!” diye bağırdı memur.

Evi işaret ettim. “Hayır! Bakın, burası ailemin evi.”

“ELLERİNİZİ YANINIZDA TUTUN!”

Polis memuru, arkasından güneş ışığı parlayarak bana doğru gelirken ben de ellerimi aşağı indirdim. Kim olduğunu anlamam birkaç saniyemi aldı: Zeddy Morgan. Montauk Lisesinden birlikte mezun olduğum arkadaşlarımdan biriydi. O da buranın yerlisiydi. Altıncı sınıftayken... belki de yedinci sınıf da olabilir, bana vurgundu ve kapımızın önüne yarısı yenmiş bir gofretle aşk notu bırakmıştı. Şimdi beni uzak tutmaya çalıştığı şu kapıya yani.

“Zeddy?” dedim.

Ona gülümsedim ve bu yanlış anlaşılma her nasıl meydana geldiyse birazdan sonra ereceğini düşündüm.

Yüzünde beni tanıdığına dair bir ifade belirdi. “Sunny? Sunny Stephens! Burada ne arıyorsun?”

“Ziyarete geldim.”

“Kimi ziyaret ediyorsun?”

Kafam karışmış bir halde ona bakakaldım.

Yüzü pancar gibi kıpkırmızı oluverdi. “Bunu yaptığım için çok özür dilerim ama bu mülkten ayrılmanı rica edeceğim.”

Evi, çocukluğumu geçirdiğim evi işaret ettim. “Burası benim mülküm,” dedim.

“Öyleydi... Ama artık değil,” dedi.

“Neden bahsediyorsun sen?”

“Yeni sahipleri evi birkaç yıl önce aldılar. Ünlü kişiler. Çok gizli bir bilgi. Burada çok kalmıyorlar.” Ardından defterini çıkardı ve bana ceza yazmaya başladı. “Ama şu anda buradalar.”

Ceza kâğıdını bana uzattı. Kâğıda, evimizle ilgili, evin artık ailemize ait olmadığıyla ilgili söylediklerini anlamaya çalışarak baktım. Ve ardından da kâğıtta yazılı şeyi anlamaya çalıştım: 500 dolar. Özel mülkiyete izinsiz giriş.

“Zeddy, şaka yapıyor olmalısın!” dedim. “Biz burada yaşıyorduk. Bunu sahiplerine açıklasan olmuyor mu?”

Omuzlarını silkti. “Çoktan açıkladım.”

“Peki, ne dediler?”

“Artık burada yaşamadığını söylediler.”

Ceza kâğıdını cebime soktum. “Çok güzel.”

Eve doğru baktım.

“ÇOK GÜZEL!” diye bağırdım.

“Tamam, tamam,” dedi Zeddy, arabama doğru yaklaşıp beni uzaklaştırmaya çalıştı. “Olay çıkarmayalım hadi. Bizim çocuklarla Islak Ton Balığı’nda buluşacağız. Neden sen de gelmiyorsun? İstiridye beş, bira da iki buçuk dolar. Ve genelde benim beleş içmeme izin veriyorlar. Senin için de ne yapabileceğime bakarım. Cezayı düşünürsek...”

Korkunç bir teklifti. Ama elimdeki tek teklifti.

Evet der gibi başımı salladım ve Zeddy de arabamın kapısını açtı.

Tam o sırada misafir evinin verandasında bir hareketlilik fark ettim. Küçük bir kız. En azından küçük bir kız olduğunu düşündüm. Tek söyleyebileceğim girişten hızla evin içine koşan her kimse, sarı buklelere ve gözlüklere ve de zayıf, hızlı bacaklara sahipti.

Hemen Zeddy’ye döndüm.

“Eee... Oraya nasıl gideceğini hatırlıyor musun?” dedi.

“Zeddy, misafir evinde mi yaşıyor bu insanlar?”

Bakışlarını kaçıırıverdi. “Hayır.”

“Zeddy!”

“Misafir evinde yaşıyor olabilirler,” dedi bunun üzerine.

“Ve sen de bana bunu söylemeyecektin, öyle mi?”

Omuzlarını silkti. “Bunu söylemek bana düşmez.”

Araba yolundan aşağı, küçük misafir evine doğru yürümeye başladım; okyanus esintisi güçleniyor ve beni hafifçe ileri itiyordu.

“Yerinde olsam bunu yapmazdım!” diye seslendi Zeddy. “GERİ GEL! İstiridye beş, bira iki buçuk dolar.”

Yürümeye devam ettim, ön merdivenleri ikişer ikişer çıkıp zili çaldım.

“Ben ısmarlıyorum!” dedi Zeddy.

Kapıyı o açtı. Çıplak ayaktı ve üzerinde ipek bir gecelik vardı. (Bunlardan giyen var mıydı hâlâ?) Bir elinde bale ayakkabısı, diğer elinde fıstık ezmesi kavanozu tutuyordu. Saçları bigudilere sarılıydı. En azından, fıstık ezmesi topları olduğunu anlayana kadar ben onları bigudi sandım.

Ve kapıda bana baştan ayağa şöyle bir bakıp gözlerini devirdi. “Tabii ya!” dedi.

Kız kardeşimin beş yıldır bana söylediği ilk şey buydu.

MUTFAK TEZGÂHINA OTURDUK, daha doğrusu ben tezgâha oturdum, kız kardeşim de lavabonun önüne ilişmiş, saçındaki fıstık ezmesini yıkamaya çalışıyordu. Fazla çaktırmadan etrafa bakınıyordum. Misafir evi daha ziyade misafir kulübesi sayılırdı. Hemen üzerinde çatı katı olan bir salon, ufak bir mutfak ve arkada bir yatak odası. Kız kardeşim burayı kilimler ve koltuklarla, büyük sandalyelerle dekore etmişti (tam olarak bu kelimeyi kullanabilirseniz tabii) ve her yerde yeğenimin çiziktirdiği şeyler vardı. Adım atacak yer yoktu resmen. Bu da evin çok daha küçük görünmesine neden oluyordu. “Beş dakikaya işe gideceğim, çabuk olsan iyi olur,” dedi.

Hâlâ haşın bir şekilde saçlarını çekiştiren kardeşime baktım. “Evi kime sattın?”

Gözlerini devirdi. “Ünlü bir kadın ve kocasına. Önemi yok. Burada kaldıkları gün sayısı... bir elin parmaklarını geçmez.”

Elimde tuttuğum ceza kâğıdına baktım. “Puşluk yapacak kadar buradalar ama,” dedim.

“Eh, bana göre öyle değil.” O saçına asılmaya devam ederken mutfak da acayip fıstık ezmesi kokuyordu.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Koku seni rahatsız mı ediyor?” Ön kapıyı işaret etti. “Öyleyse çıkıp gitmekte serbestsin.”

“Sadece sordum.”

"Sammy, ne zaman uyusam saçıma sakız yapıştırmanın çok komik olduğunu düşünüyor. Ben de akşam gece mesaisine kala-
cağım için biraz kestirme gafletinde bulundum. Şu anda da onla-
rı temizliyor ve Sammy'yi öldürmemeye çalışıyorum!"

Son kısmı oldukça yüksek sesle söylemişti ve ben de o sırada
çatı katında bir hareketlilik fark ettim. Sammy.

Samantha. Kardeşimin kızı. Yeğenim. Her doğum gününde
eğitim fonuna onun için bin dolar yatırıyordum. İki aylık bir
bebek olduğu zamandan beri onu görmemiştim. Onu görünce
kalbim birden gümbür gümbür atmaya başladı. Ve biraz da ken-
dimi düşünmekten alamadığım o düşünceden ötürü: *Daha sonra
yerine koymak şartıyla verdiğim o altı bin doları geri alabilir mi-
yim?* Bu, New York'ta boktan da olsa bir oda kiralamama ve bir
bütün olana kadar idare etmeme yeterli olurdu.

"Formaliteleri geçelim, neden burada olduğunu biliyorum.
Yani Thomas'a kesinlikle ortaya çıkacağını söylemiştim ama o
asla gelmez demişti. Ama biliyordum işte."

Thomas diyerek bana tuzak kurduğunu biliyordum. Tanımam
gereken ama tanımadığım birinin adını söylemek. Yeme düşmek ye-
rine parmaklarına bakarak bir yüzük aradım. Yüzük müzük yoktu.

"Bak, işe gitmem gerekiyor," dedi kardeşim. "Kısa kesip ne
istediğine gelebilirsek bu ziyareti olabildiğince hızlandırmış olu-
ruz. Ve istediğin şey paraysa..."

"Hayır, değil," dedim. "Sadece birkaç günlüğüne saklanacak
bir yere ihtiyacım var."

"Unut gitsin," dedi gülerek. Gerçekten de gülmüştü.

"Rain..." dedim. Evet, doğru duyduunuz, durup kardeşimin
adının Rain' olduğu gerçeğini bir sindirelim. Sunshine ve Rain.
Babamız müzisyendi (ve belki doğduğumuz dönemde de popü-
lerdi) ve Tanrı'yla, bize bu adları verirse sanatının korunacağına
dair bir anlaşma yapmıştı. Ancak bizimle ilgilenmek konusunda
hiçbir şekilde ilgilenmemesi çok acıydı.

* (İng.) Yağmur. -ç.n.

“Sana bu konuda olabildiğince açık davranmak istiyorum,” dedi kardeşim. “Sana yardım etmek gibi bir niyetim yok hiç.”

“Gidebileceğim hiçbir yer yok.”

“Gidebileceğin hiçbir yer yok mu? Neden Georgia’ya gitmiyorsun? Aslında oralı değil miydin sen?”

Bakışlarımı kaçırdım, onu çileden çıkarmak istemiyordum. Onu burada babamla birlikte bıraktığım için her zaman beni suçlamıştı. Beni Montauk’tan kaçtığım için suçlamıştı. Kalmayı seçen tarafın o olduğunu hatırlatmak için hiç de uygun bir vakit değildi. Hiçbir zaman da öyle bir vakit olacak gibi görünmüyordu.

“Ya da bak, şöyle bir fikrim var. Manhattan’daki şahane dairende takıl. Dışarıdan yemek sipariş et ve her şeyin sakinleşmesini bekle.”

“Yapamam.”

“Nedenmiş o?”

“Olanlardan hemen sonra Danny daireyi sattı...”

“Yani başka biriyle yattığını öğrendikten sonra mı?” Başını salladı, hafifçe gülüyordu. “Yani senden habersiz evinizi mi sattı? Eh, hiç hoş bir hareket değil. Ama hak etmediğini de söyleyemem.”

Telefonunu aldı ve mesaj yazmaya başladı. Polise haber vermediğini umut ediyordum. Beş yüz dolarlık başka bir cezayı kaldıramazdım.

“Telif hakları ihlalinin suçlu olman çok da umurumda değil. Ya da sana inanan binlerce hayranının kandırılmış olman. Ve Danny’yi her zaman sevmişimdir ama o da senin bileceğin iş tabii. Sadece söylüyorum, sana yardım etmememin sebebi berbat bir kız kardeş olman değil. O insanlara bunları yapmandan çok önce de öyleydin zaten.”

Mesaj yazmayı bıraktı ve saçından fıstık ezmesini temizleme işine geri döndü. “Bir şeye ihtiyacın olana kadar senden hiç haber almadım.”

“Bu doğru değil Rain.”

“Çocuğumun doğum gününde yolladığın kart senden haber aldığım anlamına gelmez.”

“Benim telefonum da senden gelen aramalarda dolup taşıyor değildi yani.”

“Arasaydım ne olacaktı ki?” dedi. “Ne yapacaktın? Buraya koşup evle ilgili bana yardım mı edecektin?”

Boktan misafir evine baktım ve Sammy’yle buraya düşmelerinin ne kadar kötü olduğunu düşünmemeye çalıştım.

“Neden buralara girdiğimi bile bilmiyorum. Vaktim yok. Sammy! Çıkıyoruz.”

“O da seninle işe mi geliyor?”

“Bu akşam geliyor.”

Koluna elimi koydum. “Neden evi satmak zorunda kaldığını söylemedin bana.”

Sanki dokunuşum ona acı vermiş gibi kolunu çabucak geri çekti. “Uzun uzadıya yaptığımız sohbetler sırasında mı?”

“Başka bir seçeneğin yok muydu? Sana yardım edebilirdim. Ya da benim yardımımı istemiyorsan, evi kiralayıp bundan bir servet kazanabilirdin.”

“Bu parlak finansal tavsiyeler için çok teşekkürler! Benim hiç aklıma gelmemişti valla.”

“Söylediğim şey bu değil...”

“Evi satmak zorundaydım, tamam mı? Bakımıyla ilgilenmek çok tuzluya patlıyordu. Paraya Sammy’nin eğitimi için ihtiyacım vardı.”

Kafam karışmıştı. Tüm yılı Hamptons’da geçirmenin birkaç iyi yanından biri harika bir devlet okuluna sahip olmasıydı.

“Ne demek istiyorsun?” dedim endişeyle. “Öğrenme problemi falan mı var?”

Başını hayır anlamında salladı, yaptığım diğer her şeyden sonra bunu önemsiyor olmamdan ötürü alınmış gibiydi. “Neden bunu tartışıyoruz ki? Kendi payını mı istiyorsun?”

Aslında istiyordum. “Söyledim sana, her şey sakınleşene kadar kalacak bir yere ihtiyacım var.”

Şimdi her yerinde sakız ya da yer fıstığı ezmesi olmasa da sırlıklam olan saçlarını toparladı. “Hayır.”

“Sen dönene kadar kalabilir miyim sadece?” dedim. “Lütfen? Bilgisayarı kullanırım. Çekidüzen veririm. Eğer oraya dönersem büyük ihtimalle beni tutuklarlar.”

Kanıt gösterir gibi ceza kâğıdını işaret ettim.

“Sence polisleri kim aradı?”

“Gerçekten mi?”

“Ah, üzgünüm, şaşırdın mı? Ahlaki pusulanı falan mı bozdum?”

Başımı iki yana salladım, beni şeytani kötü adam rolüne koyduğu bu konuşmalarından yorulmuştum. Ve bunu, ona olan kızgınlığımı yüzümde görmüş olmalıydı, ki bu da daha da sinirlenmesine neden olmuştu. Ve işte böylece yine aynı noktadaydık, karşımızdakinin hatalı ve anlaşılması imkânsız olduğunu düşündüğümüz o nokta.

“Selam.”

İkimiz de dönünce Sammy’yi metal çerçeveli bir gözlük, ön-lük ve iki taraftan örülmüş saçlarıyla Pippy Uzunçorap tarzında, yatak odası olduğu belli olan tavan arasından bize bakarken gördük. Gözlükler neredeyse tüm yüzünü kaplıyordu, onunla birlikte örülü saçları da yaşının daha büyük görünmesine neden oluyordu. Belki de öyle görmeme neden olan şeyler bunlar değildi. Belki de kafasını eğip beni bir güzel süzmesinden çıkarmıştım bunu. Sanki altı yaşında olmasına rağmen her şeyi inceleyebilirmiş gibi. Ya da anlayabilirmiş gibi.

“Sammy, ceketin nerede?” dedi Rain.

“Hava durumuna baktım. Böyle iyiyim.”

Konuşma tarzını duyunca durdum. Bir yetişkin gibi, yüksek perdeden konuşuyordu. Bakışları hâlâ yüzümde geziniyordu.

Keskin mavi gözleri taktığı gözlükler ardında büyüleyici ve biraz da absürt görünüyordu. Ve bir de kardeşime ne kadar da ben-

zediği konusu vardı tabii. Rain benden iki yaş büyüktü ve ben çocukluğumu ona bakıp nasıl olmam gerektiğine karar vermeye çalışarak geçirmiştım. Şimdi onun küçük versiyonuna bakmak ve bir zamanlar kim olduğumu hatırlamaya çalışmak tuhaftı.

Sammy çatı katının merdiveninden aşağı indi ve tam önümde durup bana daha büyük bir dikkatle bakmaya başladı. Altı yaşında olabilirdi ama yine de gözlerimi ondan kaçırmak istiyordum.

“Akraba mıyız biz?” diye sordu.

“Neden bunu sordun?” dedim.

“Eh, öncelikle birbirimize çok benziyoruz.”

Rain kızını kendisine doğru çekti. “Sammy. Çıkıyoruz.”

Kapıya doğru yürürlerken Sammy omzu üzerinden bana bakıyordu. “Sadece biz eve dönene kadar gitmiş ol,” dedi.

“Teşekkürler Rain.”

Ardından dönüp bana baktı. “Bana teşekkür etme,” dedi. “Sadece bir daha geri gelme.”

Ardından omzunda çantasıyla, Sammy yanında hâlâ sallanırken kapıyı açtı, bu üzerinde uzmanlaştığı bir denge hareketiydi. Yine de yüzü onu ele veriyordu. Rain, her zaman klasik bir güzelliğe sahip bir kardeş olmuştu: 1.72 boyunda (benim 1.60 boyuma rağmen), parlak sarı saçlara, sağlam hatlara sahipti ve yüzü bir gülümsemeyle aydınlanırdı. Ama artık gülümsemiyordu, gözlerinin kenarları kırışmıştı, saçları artık kısa ve sıkıcı görünüyordu. Artık yorgun görünüyordu.

Kapıdan dışarı çıkarlarken Sammy’nin, “O kim anne?” diye sorduğunu duydum.

“Tam olarak,” dedi Rain, “hiç kimse.”

NİYETİM GECEYİ BURADA geçirmek ve söz verdiğim gibi sonrasında gitmekti. Param ve çok parlak seçeneklerim yoktu ama yine de onunla birlikte kalmak da imkânsız görünüyordu. Ancak birbirimizin yüzüne bakmaktan kaçabileceğimiz 500 metre karelik bir ev olsaydı durum başka olurdu. 50 metre karelik evde birbirimizi görmezden gelmek imkânsızdı. Ama kucağımda dizüstü bilgisayarla uyuyakaldım. Üstelik olması gerektiği gibi son dakika otel indirimlerini de araştırmıyordum. Danny'ye olanları anlamasını, belki de ikimizin birden anlamasını sağlayacak bir e-posta yazmaya çalışıyordum. Uyuyakalmadan önce yazdıklarım ise şunlardı:

Sevgili Danny, büyük ihtimalle haklı...

Bunun hiçbir şeyi düzeltmeyeceği ortadaydı.

Kapıya anahtar sokulduğunu duyunca uyandım. Kardeşim gelmişti. Bilgisayarıma uzandım ve eşyalarımı topladım hem, çantamın fermuarını bile kapatmadan doğruca kapıya doğru koştum. Rain'in şakası yoktu. İçeriye adımını atmadan gitmiş olmazsam polisi falan arayabilirdi. Planım, tam olarak yanından geçmek zorunda kalsam da koşarak kaçmaktı. Ancak hem fazla hızlı koştum hem de Rain'in yanından geçip gitmek yerine orada duran adama takıldım.

"Bekle bakalım," dedi adam.

Omuzlarımı yakaladı, olası bir çarpışmayı önlemeye çalışıyordu. Balıkçı kıyafetleri içerisindeki adam oldukça pasaklı ve kokuşmuş görünüyordu, elinde de bir çöp poşeti vardı.

Bu hareketiyle -ellerini üzerimde hissedince- irkildim ve tüm eşyalarım uçarak etrafa saçıldı, bilgisayarım bir çatırtıyla yere düştü.

Sanki gülmemeye çalışıyormuş gibi tepeden bana şöyle bir baktı. “Böyle alelacele nereye gidiyorsun?”

Ben de ona baktım. “Kapıyı çalmaz mısın sen?” dedim.

“Geldiğin yerde bunu yapmak zorunluluk mu?” dedi. “Sonuçta elimde anahtar var.”

Yere eğildi ve eşyalarımı toplamama yardımcı olmaya başladı, elleri, çantama attığım katlanmış iç çamaşırımdaydı, elleri ruju-mun üstündeydi.

“Umarım burada çok kıymetli bir şey bulamamışsındır,” dedi.

“Bunların hepsi bana ait zaten,” dedim.

Yerden bilgisayarımı aldı, ön tarafında kocaman bir çatlak vardı. “Bir zamanlar senindi demek daha doğru olur belki,” dedi.

Ona bir baktım, su tulumu çözülmüş, askıları beline kadar inmişti. O kadar pasaklı görünüyordu ki iri yarı bu yakışıklı adamı gözden kaçırmak işten bile değildi. Parlak gözleri, kasları, kocaman gülümsemesi.

“Gerçekten de geldin,” dedi. “Geleceğini söylemiştim.”

“Tebrikler.”

“Teşekkürler,” dedi. “Sanırım birileri bana yüz dolar borçlandı.”

“O zaman sen Thomas olmalısın.”

“Olup olmamam gerektiğini bilemem,” dedi.

Kendini fazlasıyla beğendiği ortada olan bu adamı çekecek kafada değildim. Hem kız kardeşimin erkek arkadaşıyla herhangi bir bağ kurmak gibi bir niyetim de yoktu. Kaldı ki bu, kız kardeşimle bile imkânsız gibi görünüyordu.

Ayaklandı ve ben de sırtımda eşyalarımınla dolu çantamla aynı-sını yaptım. Yatak odasını işaret etti. “Birkaç şey almaya gelmiş-tim sadece.”

“Eh, Rain şu anda işte...”

“Rain’in nerede olduğunu biliyorum.”

“Yani senin birkaç şey almak için burada olduğunu biliyor mu?”

Bakışlarından bir anlam çıkaramamıştım. “Anahtarı olan kişinin ben olduğum düşünülürse fazla soru soruyorsun,” dedi.

“Aslında tek bir soru sordum. Hem, biliyor musun? Umurumda değil, ben gidiyorum.”

Ön kapıya doğru yürümeye başladım. “Buradan giderken Sag tarafından geçecek misin?”

Bunu duyunca durdum. “Hayır, neden?”

Gülümsedi ve o gülümsemede pis ve acımasız bir şey vardı. “Sebebi yok. Orada küçük bir duvar ilanı var. Yeni Food Network programlarını gösteriyor.”

Gözlerimi kapadım ve derin bir nefes aldım. “Harika, yani herkes beni tanıyacak artık.”

“Eh, aslında sen ilanın köşesinde sayılırsın,” dedi. “Ve alınma ama, orada normalde olduğundan çok daha iyi görünüyorsun...”

“Teşekkürler.”

“Sadece söyledim, ben olsam kafaya takmazdım. Buralarda kim-senin birkaç yemek tarifi çalmayı umursayacağını zannetmem.”

“O zaman neden bana bunu söyledin?”

Thomas omuzlarını silktili. “Kasabadan ayrılırken yanından geçmek istersin diye düşündüm.”

Ona pis pis baktım ancak tam o sırada kapıya anahtar sokulduğunu duydum.

Kardeşim kapıyı açtı. Sammy kollarında uyuyordu. Gözleri bir benim bir Thomas’ın üzerinde gezindi.

“Buna inanamıyorum,” dedi, sesini alçak tutmaya çabalayarak.

Thomas teslim oluyormuş gibi ellerini havaya kaldırmıştı. “Benim hatamdı,” dedi. “Ona tonla soru soruyordum.”

“Peki, sen kimin hatasıydın?” dedi Rain.

Yanımızdan hızla geçti ve Sammy’yi yatak odasına götürüp yatağına yatırdı.

Thomas güldü. “Bayağı kızgın!”

“Ben olsam gülmezdim, kızgın olmasının sebeplerinden biri de sensin.”

“Yok ya. Sadece çapraz ateş arasında kaldım.”

Rain oturma odasına geri döndü. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve ilk Thomas’a döndü. “Sammy’yi bütün mesaim boyunca otelde tutmak zorunda kaldım.”

“Bunun için çok üzgünüm,” dedi Thomas.

“Thomas nerede?” diye sordu Thomas.

Ona bakakaldım, kafam karışmıştı. “Senin Thomas olduğunu sanıyordum.”

Kardeşim onu gösterdi. “Hayır, bu Ethan.”

“Bana Thomas olduğunu söyledin.”

Başını salladı. “Birileri konuşmalarımızı geri sarabilirse bana Thomas olmam gerektiğini söyleyenin sen olduğunu görürüz.”

“O zaman sen kimsin?”

Elini öne uzattı. “Ethan Nash. Sen de Rain’in kız kardeşisin. YouTube fenomeni.” Duraksadı. “Sayılır yani.”

Eline baktım, sıkmaya niyetim yoktu. “Yanıldığımı söyleyebilirdin.”

“Söyleyebilirdim.” Gülümsedi. “Sadece tek bir soru soracağım. Neden Macon, Georgia? Orada öyle verimli çiftlik hayatı falan yoktur. Neden Teksas’ı seçmedin? Hâlâ güney havası veriyor sonuçta.”

“Keşke senin fikrini almış olsaydık.”

“Keşke.”

Kardeşim gözlerini devirdi. “Bak bana, Thomas nerede?” dedi, bu konuştuklarımızla zerre ilgilenmiyordu. “Sammy’yi otelden alıp eve getirmeliydi. Yorgunluktan mahvolmuş olacak!”

Ethan, Rain’e döndü. “Ufak bir araba kazası yaşandı.”

Kızgınlık, anında Rain’in gözlerinden çekildi. “Ne?”

“O iyi. Gerçekten çok iyi.”

Rain, Ethan’ı itti. “Lanet olsun Ethan! Biraz daha düzgün anlatır mısın lütfen?” dedi.

“Bisikletiyle Sammy’yi almaya Doğu Hampton’a gidiyormuş.”

Yine kafa karışıklığıyla ona baktım. “Sammy’yi bisikletle mi götürecekmış yani?”

Rain beni durdurmak için elini kaldırdı. “Gerçekten mi? Ebeveynlik yeteneklerimle ilgili yorum yapmaktan geri durur musun lütfen?”

Ethan omuzlarını silkti. “Her neyse, birkaç genç arabayla fazla hızlı gidiyorlarmış ve onu yolun kenarına atmışlar. Birkaç kabusunu kırmış olabilir. Dizi de cacık olmuş.”

“Nerede şimdi?”

“Southampton Hastanesi. Ameliyatta.”

“Ne? *Gerçekten çok iyi*’den kastın bu mu senin?”

“Thomas sana bu gece söylemememi istemişti. Sadece birkaç şeyini alıp götürmemi istedi.”

Rain deliye dönmüş gibi odanın içinde dolanmaya başladı. “Kahretsin, buna inanamıyorum ya. O lanet bisiklet.”

“Sana neden söylemememi istedi inan hiç anlamıyorum,” dedi Ethan dalga geçer gibi.

Rain yatak odasına yöneldi. “Sammy’yi uyandıracağım. Ve birlikte hastaneye gideceğiz...”

“Ben ona bakabilirim,” dedim.

Durup arkasına döndü. “Burada kalmak için her şeyi söylersin.”

“Evet, bu doğru. Ama yine de bunu seve seve yaparım.”

Bir bana bir Ethan’a bakıyordu, sanki onun bir fikir vermesini bekliyormuş gibiydi.

“Seni tanımıyor.”

“O zaman şu an uyuyor olması iyi bir şey,” dedim.

Rain saatine şöyle bir baktı, bu saatte daha iyi bir seçeneği yok gibi görünüyordu. “Eğer uyanırsa, ki bu asla olmaz, hemen beni aramanı istiyorum. Hayır, bekle, onun beni aramasını sağlamanı istiyorum.”

Ethan elinde çöp torbasıyla Thomas’ın eşyalarını toplamak için yatak odasına girerken ben de başımla onayladım.

“Genelde 7 gibi uyanır, şanslıysan 7.30. Arkadaşımız Gena bakacak ona yarın. Sabah 6.30 gibi burada olur, o zamana kadar evi yakıp kül etmemeyi becerebilir misin?”

“Bunu halledebileceğime eminim.”

“Halledemeyeceğinden eminim ama şu anda daha iyi bir seçeneğim yok.”

“Thomas kendine geldiğinde büyük ihtimalle yanında olacaksın ama bunu yapabilmek için bana hakaret etmeyi kesmelisin.”

Ethan salona geri döndü. “Evet,” dedi. “Artık gitmemiz gerekiyor.”

“Peki.” Telaşla cüzdanını ve anahtarlarını aldı. “Thomas’ın hastanede neye ihtiyacı var Ethan?”

Ethan omzundaki poşeti gösterdi. “Ben aldım,” dedi.

Rain olduğu yerde kalakalmıştı, gitmek istediğinden emin değilmiş gibi görünüyordu. “Bu konuda içimde hiç de iyi bir his yok.”

Ethan alalecele toplanmış çöp poşetini sırtından indirdi. “Olabilecek en kötü şey ne ki? Yani, zavallı çocuğu kaldırıp hastaneye sürüklemekten daha iyidir.”

Rain eliyle ona işaret etti. “Sen! Sakın benimle konuşma.”

“Ben ne yaptım be?”

“Thomas’a o bisikleti sen aldın!”

Ethan ön kapıyı açtı. “Gitmemiz gerekiyor,” dedi.

Rain başını tamam anlamında salladı ve dışarı çıktı. Sonra da geri geldi. Gözleri gözlerimle buluştu ve o anda allak bullak oldum. Orada gördüklerimden dolayı. Orada biraz endişe ve biraz da öfke vardı. Ama tüm bunların ötesinde orada başka bir şey daha vardı. Danny’nin gözlerinde de gördüğüm bir şey. Sanki beni hiç tanıımıyormuş gibi. Ve belki de asla tanımak istemiyormuş gibi.

“Bu aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmez,” dedi.

Ve bunu söyledikten sonra çıkıp gitti.

SABAH UYANDIĞIMDA NEREDE olduğumu anlamam biraz zaman aldı. Amber'ı düşünerek gürültülü bir iç çektim, internetin yanına bile yaklaşmak bile istemiyordum ve Rain'in koltuğunda uyuduğum için boynumda nahoş bir sızı hissediyordum. Son birkaç korkunç günün anısı üstüme üstüme geliyordu. Kendi kendime bunun, aynı kıyafetlerle kız kardeşimin evinde uyuduğum ilk ve son gece olacağına dair söz verdim.

"Gena gelmiyor," dedi.

Sammy. Sesini duyunca şaşırmıştım. Dönünce onu koltuğun başında yerde otururken buldum. Tamamen giyinmişti, üzerinde kot pantolon ve gömlek vardı, ben uyanana kadar sabırla kitap okuyordu.

Gözlerimi ovaladım, kafam karışmıştı ve hâlâ çok yorgundum. "Emin misin?"

Kayışında parıltılı bir SAMMY yazısı olan saatinin olduğunu bileğini havaya kaldırdı. "Saat 8 oldu ve hâlâ gelmedi."

"Bu gelmeyeceği anlamına gelmez."

"Aslında, istatistiklere göre bu tip olayların yüzde doksanında kişi kararlaştırılan saatten yarım saat içerisinde gelir ya da hiç gelmez. Onun yarım saati de yaklaşık bir saat önce doldu."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Thomas söyledi."

"O bunu nereden biliyormuş?"

Omuzlarını silkti. “Bunu ona sorman gerekecek.”

Kendimi toparlamaya ve şimdi Sammy’yle ne yapacağımı bulmaya çalışıyordum.

“O zaman sanırım anneni aramak zorundayız.”

Başını hayır anlamında salladı. “Annem biraz önce aradı, Thomas’ın yaralandığını söyledi ve Gena gelene kadar bana sen bakacaktıydın. Ben de ona Gena’nın çoktan geldiğini söyledim.”

“Ona yalan mı söyledin?”

Omuzlarını silkti. “Söylemeseydim endişelenecekti ve endişelenmesinin hiçbir anlamı yok.”

Başımı tamam der gibi salladım ve ona şöyle bir baktım. “Kaç yaşındasın sen?”

“Altı.” Durdu. “Peki, *sen* kaç yaşındasın?”

“Senden daha yaşlıyım.”

Başını eğip kitabına baktı. “Orası belli. Çok daha yaşlısın.”

Rain ile ona kim olduğuma ya da bir zamanlar kim olduğuma dair ne söyleyeceğim konusunu hiç konuşmamıştık. Gena’nın görevinin başında olması gerekiyordu.

“Annen ailemizle ilgili sana ne söyledi?”

Başını bilmem der gibi salladı. “Çok bir şey söylemedi aslında. Sadece bana büyükbabamın isminin verildiğini söyledi.”

İçim bir tuhaf oldu, onun önünde büyük bir tepki vermek istemiyordum ama birine babamın adının verildiği düşüncesi sinir bozucuydu.

“Sana başka bir şey söyledi mi?”

“Annem telefonda bana senin onun kardeşi olduğunu söyledi. Çekleri gönderen kişi.”

Bu söylediğiyle ilgili fark edilir bir duygusu yok gibiydi, daha fazla bilgiye ihtiyacı ya da isteği yok gibiydi.

“Teşekkürler,” dedi.

“Ne için?”

“Çekler için.”

Bu kadar yavaş tepki veriyor olmama şaşırmış gibiydi. Bu da bana gözlerimi kaçırmam için bir şans tanımıştı, kalbim duyduğum minnet karşısında ezilmişti.

Üzerimdeki eğreti örtüyü (üzerinde alfabe olan bir battaniye) kenara attım. “Aç olmalısın,” dedim. “Kahvaltı için ne istersin?”

“Tarçınlı tost.”

Tost. Harika. Kafam Amber’a ve korkunç tostlarına kaydı. Tatlı ikramlarla ilgili özel bir bölüm yayınlamıştı yakın zamanda, tohumlu buğday üzerine tarçın ve hindistancevizi koyduğu özel bir tarifini yapmıştı. Zeytinyağı ve tereyağı. Bir sebepten ötürü o bölümü izlemiştim ve hindistancevizini eklerkenki gururunu hatırlıyordum. Sanki tek başına tarçınlı tost makinesini icat etmiş gibi görünüyordu.

Ayaklandım, Sammy için hazırlamaya girişecektim. Ama Sammy beni durdurdu.

“Tarçınlı tost sadece John’un yerinde yerim. Tam saat sekiz buçukta.”

Dönüp ona baktım. “Oraya benimle gitmek ister misin?”

“Benim söylediğim de bu değil miydi zaten?”

“Hayır, sen sadece bunun için oraya gittiğini söyledin.”

“Aynı şey.”

Başını yeniden kitabına indirdi ve ona gülmemek için dudaklarını ısırarak zorunda kaldım. Bu oldukça kafa karıştırıcı olan çocuk aynı sohbet içerisinde hem kırk sekiz hem de sekiz yaşında gibi davranıyordu.

“Yaz trafiğini düşünürsek tam zamanında orada olabilmek için artık evden çıkmamız gerekir,” dedi.

“Sen hazır olduğunda ben de hazırım.”

Başını kaldırıp vücuduma yapışmış kırış kırış kıyafetlerime baktı. “Bundan emin misin?”

JOHN'UN PANKEK EVİ'NE yapılan yolculuk, kış aylarında sadece beş dakika sürmesine rağmen, şimdi beş kat daha uzun sürüyor gibiydi.

Üstelik daha yolun yarısını gitmiştik.

Sammy arabanın arkasında oturmuş, kitabını okuyordu, bu durumdan hiç de rahatsız olmamış gibiydi. Ama ben olmuştum, sadece trafikten değil, trafiğin temsil ettiği şeyden. Son yıllarda Montauk, Hamptons'taki gelişmeyen tek yer olmaktan çıkmış ve farklı bir gelişime girmesiyle gurur duyan bir yer haline gelmişti. Öyle çok şatafatlı değildi. Daha sessiz bir zarafeti vardı; paralarını lüks arabalara harcamaktansa doğa dostu arabalara ve külüstür ama sık mobilyalarla dolu evlerine harcadıkları için akranlarından çok daha iyi olduklarını düşünen insanlar yaşıyordu. 12 bin dolara pofidik koltuklar (Montauk koltuğu, gerçekten de böyle diyorlardı) ve asla kullanılmayan dökme demir tencereler. Tam bir çirkinlik sembolüydü. Öyle görünmeyen ama sonuna kadar öyle olan bir şovdu.

Village da bunu yansıtıyordu. Görünürde göz alıcı bir sahil kasabasından ziyade mazide kalmış bir kasaba gibi görünüyordu: sörf dükkânları, restoranlar... hepsinin umutsuz bir şekilde yenilenmeye ihtiyacı vardı. Ve Montauk'un yaprak dökümleri arasına serpiştirilmiş yeni eklemeler vardı. Bir yoga stüdyosu, fazlaca pahalı bir bar ve tasarımcı işi kıyafetleri satan bir butik. Hepsi ca-

zibelerini aynı rüstik dış görünüşte saklıyordu. Nadiren görünen altı haneli paralara satılan spor arabalar da müesseselerin foyasını ortaya çıkarıyordu.

Ve benim de yoluma çıkıyordu.

Bir Range Rover keskin bir dönüşle sağa geçince bir ışığı daha kaçırdık.

John'un Pankek Evi'nin otoparkına girdiğimizde oldukça asık suratlıydım, Montauk'a, bu olmadıkları kişiler gibi davranan insanlara sinir olmuşum. Benim yaptığımdan çok da farklı sayılmazdı bu, değil mi?

Sonra bu, aklıma yaptığım şeyleri getirdi. İçeri girerken, sabah gazeteleriyle dolu dolabı geçtik. Ön tarafta, tam ortada *New York Post* vardı. Ve kapağın üst kısmında bir manşet vardı. ÜNLÜ ŞEFİN DOLANDIRICI OLDUĞU ORTAYA ÇIKTI. S.10

Bir gazete aldığım gibi onuncu sayfayı açtım. ARTIK GÜN İŞİĞİ YOK. *Bu çiftlikten çıkma sahtekâra artık yıldız yok, yazıyordu manşette ve hemen altında da bir sebze bahçesinde çekilmiş küçük (ve hiç hoş olmayan) bir fotoğrafım vardı.*

Sammy fotoğrafı işaret etti. "Neden gazetelerde sen varsın?" dedi. "Ve neden o fotoğrafı kullanmışlar?"

O sırada pencereye vurulduğunu duyunca kafamı kaldırdım ve liseden tanıdığım Karen McCarthy'yle karşılaştım. Yirmi kilo daha ağır, yirmi yaş daha yaşlısıydı ama kesinlikle oydu. Pencerenin diğer tarafından el sallayıp duruyordu.

"Sok şu totonu içeri!" diye oynattı dudaklarını.

Sammy taş kesilirken hemen gazeteyi kenara attım.

"Ah, hayır," dedi.

Kapıyı onun için açık tutmuştum ama o kafasını sallıyordu. "Karen'in kısmına oturmamak istemiyorum," dedi.

"Bu istekte tek başına olmayacaksın gibi bir his var içimde," dedim ben de.

Sammy kızmış gibiydi. "Ciddiyim ben. O getirene kadar tost buz gibi oluyor."

Ama çok geçti. Karen bize doğru koşuyordu. “Gözlerime inanmıyorum!” dedi. “Sunny Stephens!”

Beni kendisine doğru çekip sarıldı. Ardından Sammy’nin başını okşadı. “Ve de Sammy Stephens!”

Sammy gözlerini devirip, okşarken dağılan saçlarını düzeltti. “Lütfen bana dokunma.”

Karen güldü. “Doğru ya! Kusura bakma Sammy,” dedi.

Ardından Karen kollarını kavuşturup bana döndü.

“Ee, nasıl gidiyor? Kötü bir şöhretle memleketine dönmek ha?”

Hafifçe ürpermiştim. “Duydun yani?”

Kafası karışmış gibi başını yana eğdi. “Neden bahsediyorsun sen?”

Ve kısacık, güzel bir an boyunca Karen’in olanlardan haberi olmadığını düşündüm. Montauk’la ilgili en sevdiğim şeylerden biriydi bu. Burada yaşamak inanılmaz boğucu bir şey olabiliyordu çünkü herkes burnunu herkesin işine sokmaktan geri kalmıyordu. Ama kasabadan ayrılmaya cesaret ettikten sonra da varoluşunuz sona eriyordu resmen. Karen’in o sabah gazeteyi alıp da *Biraz Gün Işığı*’na ne olduğunu ya da belki de *Biraz Gün Işığı*’nın ne olduğunu hiç öğrenmemiş olması ihtimali vardı.

Karen bana doğru eğilip fısıldadı: “Ve buna inanırsan, sana seve seve ikram edebileceğim dünden kalma pankekler var mutfakta!”

Ardından gülmeye başladı, bunu kendince çok eğlenceli bulduğu ortadaydı. İçten içe, eğer otuz saniye içerisinde gülmeyi kesmezse Sammy’nin elindeki kitabı aldığım gibi Karen’in kafasına geçireceğime dair bir söz verdim.

Ardından Karen nefeslenip gülümsedi. “Tabii ki biliyorum. Hepimiz aynı sektördeyiz!”

“Pek sayılmaz,” dedim.

“Haklısın, artık değiliz!” dedi. “Ama her şey ortaya çıkmadan önce iyi idare ettin. Bizim sadakatimiz sayesinde tabii.”

Bunu duyunca bir durdum, kafam karışmış gibi görünüyor olmalıydım.

“Herkes.” Etrafındaki herkesi işaret etti, bunun Montauk’taki herkesi kapsadığını varsayıyordum. “Hepimiz, babanın mirasını korumak için başka bir yerden gelmişsin gibi davrandığını düşünmüştük. Bu yüzden foyanı meydana çıkarmayacaktık. Yani... baban ünlüydü. Senin yaptıklarını yapan bir kızı olamazdı.”

Gözlerinin içine baktım. Gerçekten, yüz binlerce *Biraz Gün Işığı* izleyicisinin babamı utandıracağını söylüyor olamazdı, değil mi? Ya da 150 bin adet yemek kitabı satmanın? Belki de asıl utandıran, çok sayıda sadık izleyicim olduğunu fark eden Food Network’ün beni kanalın en çok seyredildiği saatlere almasıydı. Ama sonra, babamı asıl utandıracak olan kısmı hatırladım. Aslında yemek yapamadığım kısım. Herkese yemek yapıyorum derken aslında sadece yapıyor gibi davrandığım kısım.

Kafamı eğip Sammy’ye baktım. “Acıktım,” dedi. “Oturmak ve yemek yemek istiyorum.”

Karen da Sammy’ye baktı. “Otursana! Tabii oturmak istiyorsun tatlım,” dedi. “Sana her zamanki tostundan getirebilir miyim?”

Sammy yeniden bakışlarını kitabına indirip bir sayfa çevirdi. “Bilmem. Getirebilir misin?”

Karen yeniden gülmeye başladı. “Seni çatlak Sammy!” dedi. Ardından bana döndü. “Daha sonra arayı kapatırız olur mu? Ve, Tanrım, o zamanlar seni aramam gerekirdi. Baban için çok üzgünüm.”

Göğsümün hafifçe sıkıştığını hissettim. Ne söyleyebileceğimi bilmiyordum, söz konusu babam olunca ne söylemem gerektiğini asla bilememiştim zaten. Özellikle de, ben izin verdiğim sürece babam hakkında konuşmaya hevesli ve onun hakkında en az benim kadar çok şey bilen Karen gibi biriyle. Her sabah gazetesini okumak için John’un yerine gelir, küçük bir porsiyon kremalı pankek yerd. (Normalde yaptıkları gibi üç adet değil -uğursuzluk getirir- iki pankek getirirlerdi.)

“Buralarda onun yokluğunu hissediyoruz hâlâ,” dedi.

“Eh, benim için aynı şey geçerli değil.”

Gereksiz hırçınlık yapıyordum ama hem onun beni az önce aşışılmasına kızmıştım hem de babam olduğundan farklı biriyim gibi davranacak enerjim yoktu o anda.

Karen’in gözleri fal taşı gibi açıldı. Babamla ilgili hakareti kişisel aldığı ortadaydı.

“Garsona size menü getirmesini söyleyeyim,” dedi.

Ardından yanımızdan uzaklaştı.

İyi tarafı, Sammy gülümsemeye başlamıştı. “Vay canına, ağzının payını verdin,” dedi.

Buz gibi tostlarının öcü olarak ona kaba davranmam hoşuna gitmişti belli ki.

“Büyükbabamdan mı bahsediyordu?”

Başım la onayladım. Babamla hiç tanışmamıştı ama ondan bahsederken buna ne kadar da alışık gibi görünüyordu. Acaba Rain ona ne anlatmıştı?

“Şimdi diğer taraftaki masalardan birine oturabilir miyiz? Alisa çok daha iyi bir garson.”

“Mükemmel fikir,” dedim.

BABAM HAKKINDAKİ HİKÂYİYİ anlatmaktan nefret ederim. Alkolik değildi. Bize elini kaldırmışlığı yoktu. Aslında hiçbir şey yapmışlığı yoktu ve onunla ilgili sorunu anlatmak için de bunu söylemek yeterli.

Steve Stephens. Anne babası ona gerçekten de bu adı vermişlerdi ve o da nasıl büyüdüğünü anlatırken bunu söylemeyi severdi. Bunun daha ziyade Charleston, Güney Carolina'da, ebeveynlerinin işlettiği restoranın üst katında büyüdüğünü anlatmak olduğunu düşünürdüm. Restoranı başta sadece öğle yemekleri yenen bir yer olarak tasarlamışlardı ama kimse yemeklerini sevmiyordu. Onlar da geliri gidere denkleştirmek için akşam yemeği de çıkarmaya başlamışlardı ama yemekleri hâlâ sevilmiyordu. Ama sonra alkollü içecekler de servis etmeye başlamışlardı ve bunu herkes seviyordu. Müzik setinde eski şarkıları çalıyorlar ve insanlar da geç saatlere kadar içiyordu; müziğin sesi gece ikiye kadar, babamın üst kattaki çocuk odasına kadar çıkıyordu. Bunun romantik olduğunu düşünüyor olabilirsiniz ama o öyle düşünmüyordu. Babam her zaman bu durumun, onu sessizliğe muhtaç hale getirdiğini söylerdi.

Onun ünlü bir bestekâr olduğunu söylesem bu durumu ironik bulmaz mısınız? En çok, müziklerini yaptığı seksen kadar filmle tanınırdı. Alınabilecek tüm ödülleri almıştı, müzik stüdyosunda her türlü altın heykelcikler ve dergi kapakları vardı.

Müzikleri sinema perdesini ve salonları yıllarca etkisi altında bırakmıştı. Ardından başarısı bitivermişti. İşler almaya devam ediyor ama başarısız oluyordu. Ödüller bitmişti. Önü arkası ke-silmeyen telefon aramaları bitmişti. Prestijli işler bitmişti.

Buna bir de annemin gidişini eklemek gerekiyordu. Ben beş yaşındayken öylece çekip gitmişti. Ama bu gidiş babamı yıkma-mıştı. Hatta bundan sonra daha büyük bir üne kavuşmuştu. Asıl annemden sonraki karısı (para avcısı eşi) onu dibe çekmişti. Bir zamanlar üvey annem olan Louisa. O hayatımızdan çıktıktan sonra (oldukça kısa bir süre önce girmesine rağmen) babamın da kariyeri düşüşe geçmişti. İşte o zaman kuralları yaratmıştı. O kurallara uyacak ki müziği yeniden bir bütün olacaktı. Besteleri yeniden başarılı olacaktı. Yeniden bir anlamı olacaktı. Örnek: Sabahları stüdyoda çalışırken sadece unlu mamuller yiyordu. Olası bir müşteriyle buluşacağı günlerde belli bir kot pantolo-nu giyiyordu ve o pantolonun başına bir iş geldiğinde mağazaya gidip aynısını satın alıyordu. Rain ile sadece belli başlı içecekleri içmemize izin vardı; elma suyuna tamam ama gazoz asla. Gün içinde evden belli başlı saatlerde çıkabiliyor ya da eve dönebili-yorduk. Bu kurala uymak, babam öğleden sonra saat iki ila beş arasını belirlediğinde özellikle çok zor oluyordu. İkimiz kasabada öylece dolanıyor, bulunmamız gereken bir yer varmış gibi davra-nıyorduk. Montauk'ta yaşıyorduk. Gidecekmişiz gibi görünebil-diğimiz az sayıda yer vardı.

Bir yalancıya dönüştüğümü düşünüyorsanız, harika bir rol modelim olduğunu da unutmayın. Bir de babamın söyledi-ği yalanları duymalıydınız. Kurallarına sadık kalabilmek için, hayatındaki herkese, çalıştığı insanlara (yeni işler teslim etmek zorunda olduğu günlerde bahaneler uydururdu), onun için çalış-anlara (stüdyosunun kapısından doğru sayılarda girip çıksınlar diye onlara çok çeşitli görevler uydururdu), okulumuzdakilere (çalışmalarına nazar değdirebilir diye öğretmen veli görüşmele-rine gitmemek için mazeretler ortaya atardı) yalanlar söylerdi.

Aslında o karmaşık ritüel sistemini nasıl şereflendireceği üzerinde çalışırdı. Bu sistemi sürdürmek, kendisine aklına gelen yeni kuralları yerleştirebileceği bir alan yaratmak için herkese ve her şeye ihanet etmişti.

Kardeşimle bu kurallara farklı tepkiler veriyorduk. O, tipik başkalarına bakmayı seven ilk çocuktı. Babama o sistemi koruması için yardım ederdi. Babam çalışmaya başlamadan önce mutfğa gitmek zorunda kalmasın diye erkenden kalkar, kahveyi hazırlardı. (Kahveyi onun için hazırlar ve stüdyosuna götürürse babamın kahveyi içmesine izin vardı.) Akşamları babamın onay verdiği tabaklara yemek hazırlardı, böylece onu kursağından bir şeyler girmesi için ikna etmeye çalışabilirdi.

Diğer yandan ben ikinci çocuktum. Kuralları bozmak için elimden geleni yapardım. Bir işe yaramadıklarını kanıtlamaya çalışırdım. Ona onay vermediği tabaklarda yemek hazırlar ve yemeği yedikten sonra ona bunu hatırlatırdım. Bunun, kuralın bir geçerliliği olmadığını kanıtlayacağına inanırdım, yedikten sonra çalışmaya devam edebileceğini, ilk lokmadan sonra bayılıp kalmayacağını. Ama bunları onun iyiliği için yaptığımı anlamazdı hiç. Hep düşmanlığımdan yaptığımı düşünürdü.

Ona kurallarının işe yaramadığını, yarasaydı çoktan başarılı besteler yapmış olması gerektiğini söylediğimde de hepten içine kapanıyordu. O tüm bunları öyle görmüyordu. Kurallarının onu ihtişamlı başarılarına geri döndüreceğine inanıyordu. Bunu göremiyor olmam ona muhalefet oluyormuşum gibi görünüyordu. Kendi hayatımda da hayal gücünden yoksun olduğum anlamına geliyordu onun için.

Bu yüzden o da ona boyun eğen Rain ile yoluna devam etti. Ve yavaşça -sonunda tamamen olmak üzere- benden kendini çekti.

Sanırım kız kardeşim beni bu yüzden hiç affetmedi. Ama babamı kurallarından ötürü affetti. Belki de babamın o kurallardan kurtulmak için hiçbir şey yapamayacağını fark etmişti. Ama o ku-

ralları korumak için yardım etmem gerektiğini, böylece o kuralları koruma işinin tek başına ona kalmamasını umut ediyordu.

Montauk'tan ayrılıp üniversiteye gitmeme çok kızmıştı. (Çünkü o, olanlardan sonra, liseden mezun olunca tam tersi kararı vermişti.) Ama ben giderken ne kadar kızgınsa, gittiğimde babam hâlâ işler durumdaymış gibi davranmak, hayatlarımızın onun delilik rejimi altında sürdürmeye çalışmak adına yapmam gerekenleri yapmadığım için çok daha fazla kızmıştı.

Bu da şu anki ilişkimizle sonuçlandı. Ya da ortada olmayan ilişkimizle. Bu yüzden, babamın dokuz yıl önceki cenazesinden beri yalnızca beş kez görüşmüştük. İlk görüşmemiz vasiyetini öğrenmek içindi. Ortada bölünebilecek bir para yoktu, yalnızca ev vardı. İkincisi, Danny'yle düğünümüz içindi. Rain, Danny'yi çok severdi ve bunun muhtemel nedeni babamın da Danny'yi seviyor olmasıydı. Üçüncüsü, sonuç olarak Sammy'nin babası olacak adamla evlendiği gün gerçekleşmişti. Adam, Southampton Üniversitesinde bir profesördü -daha doğru deyimle, Rain'in Southampton Üniversitesindeki hocasıydı- ve o günün en iyi görüşmelerimizden biri olduğunu söyleyebilirim çünkü Rain, benden nefret etmeye yoğunlaşamayacak kadar mutluydu. Dördüncüsü, Sammy doğduğunda olmuştu. Sammy'nin, başka bir öğrenci için Rain'i hamile haliyle terk eden babası çoktan ortadan kaybolmuştu. Ve son olarak beşincisi de, Sammy iki aylıkken olmuştu. Danny, Doğu Hampton'da bir ev üzerinde çalışıyordu. Ben ona neden ziyarete geldiğimi söyleme hatasını yapmışım. O da bunu kibar bir davranış gibi görmeme hatasını yapmış ve hatta beni evden kovmuştu; kapıyı yüzüme kapatırken salyaları akan Sammy'yi sıkı sıkı kucağında tutuyordu.

Bunca yıl sonra bile, ablam kaçıp gitmemi ve babamın sorumluluğunu tek başına ona bırakmamı nasıl affedeceğini bilmiyordu. Hâlâ kapıyı kapatmak ve kaçıp gitmek istiyordu. Ben de onu hâlâ affetmemiştim ama tam tersi nedenle. Sahip olduğum tek anne figürü oyken, babamla ve onun saçma kurallarıyla za-

man harcadığı ve benimle ilgilenmeyi bıraktığı için affedemiyordum onu.

Ablam onu terk ettiğimi düşünüyordu. Ama dikkatli bakarsa, babam dışında kimsenin yanında gerçekten olmadığını, bu yüzden terk edilemeyeceğini de anlardı.

SAMMY TÜM KAHVALTI boyunca okumaya devam etti.

Eve döndüğümüzde de doğruca çatı katına kaçtı ve ben de yatak odasına girince, duştan yeni çıkmış ve işe gitmek için hazırlanan Rain'le karşılaştım. Maidstone. Doğu Hampton'da küçük, şirin bir otel.

Rain, yirmi bir yaşından beri orada çalışıyordu, resepsiyonda işe başlamıştı. Şimdi ise müdür yardımcılığına kadar yükselmişti. İlk olarak o, insanlardan nefret ederdi ve bu işte her gün onlarla uğraşmak zorundaydı. İkincisi, Doğu Hampton Lisesinden birincilikle mezun olmuştu ve matematik dehası gibi bir şeydi. Harvard, Princeton istemişti onu. İsteddiği yere gidebilir, istediğini yapabiliirdi. Tek bir insana bile kibar davranmak zorunda olmayacağı işler yapabiliirdi. Sokağın sonundaki evden bambaşka yerlere gitmeliydi.

Kollarını göğsünde birleştirmişti, beni hor gördüğünü saklamaya bile çalışmıyordu.

"Gena nerede?" diye sordu.

"Gelmedi," dedim. "Çocuk bakımıyla ilgili seçimlerini gözden geçirmen gerekebilir."

Başını sallayıp dolabına doğru yürüdü. "Sammy bana yalan söylemeyi kesmeli artık."

"Thomas nasıl?"

"İyi olacak."

Derin bir iç çekti, bu konuda canının sıkın olduğu belliydi. Ayrıca bu konudan konuşmaya hiç gönüllü olmadığı. “Seni John’un yerine götürdü mü zorla?”

“Evet,” dedim. “Karen McCarthy oradaydı.”

Güldü. “Sana seslendi mi? Off, ne eğlenceli olmuştur.”

“Kızın onun hayranı sayılmaz pek.”

“Çünkü o akıllı bir kız.”

“Değil mi ya? Tüm kahvaltı boyunca kitap okudu. Altı yaşındaki çocuklar ne yapar bilmem ama...”

“Nasıl bilesin ki?” dedi Rain, bu kadar ilgili olmamla hiç ilgilenmediği ortadaydı. Ya da sorunun ne kadar tanıdık olduğuyla.

“Hastanede *USA Today*’i gördüm bugün,” dedi.

Kafamı çevirdim, bu konuya girmemesini umuyordum.

“Sanırım manşet şöyleydi: Yemek Kitaplarının Prensesi, Çulsuz Kaldı.”

Omuzlarımı silktim, canımı sıkmamış gibi davranmaya çalışıyordum. “Daha iyisini yapamazlardı herhalde.”

“Şimdi ben bile daha iyisini yapabilirim.”

Dolabına uzanıp kalınca bir atkı çıkardı. “Genellikle ilişkiye odaklanmışlar ki bence bu çok berbat. Kiminle yattığın mesele olmamalı. Asıl mesele senin yemek yapmaktan zerre anlamıyor olman.”

Onu düzeltmedim ama bir şeyi gözden geçiriyordu. Tabii ki yemek yapamadığımı düşünen insanlar vardı. Ancak geri kalan herkes çok daha önemli bir şey düşünüyordu: Beni tanıdıklarına karar vermişlerdi ama şimdi kandırıldıklarını düşünüyorlardı. İşte başa çıkmaya çalıştığımız değişim buydu. Ben onları güzel evliliğime, şahane yuvama, yaptığım yemeklere dahil etmeliydim. Ve kafalarında, onlardan bunu çaldığımı düşünüyorlardı.

“Aslında bu, senin için üzülmeme neden oldu,” dedi.

Durdum. Kardeşim biraz da olsa benim yanımda mıydı bu konuda? “*Bunu hak etmedin* demekle aynı şey değil ama bunu da kabul edebilirim.”

Göz göze geldik.

“Ben etmezdim.” Anlayışlı kardeşlik buraya kadarmış.

Aynada kendisine baktı, yorgun yüzüne son bir kez daha bakıp sonunda pes etti. “Bu akşam Maidstone’da bir düğün var. Ve düğün durumlarında Sammy’ye genelde Thomas bakardı.”

“Kalmamı istediğini mi söyleyemeye çalışıyorsun?”

“Pek öyle sayılmaz.” Rahatsızca bir ayağından diğerine geçirdi ağırlığını. “Evren senin lehine çalışıp erkek arkadaşımın yaralanmasına sebep oldu.”

New York Post’taki korkunç hikâyeyi düşündüm. İş yerindeki zibidilerden biri Danny’ye gazeteyi gösterince yüzünün alacağı hali. Küçük bir sancıyla çok üstünden durmadan gazeteyi bir kenara mı atardı? Onun için artık bu muydum? Nasıl üstesinden geleceğini düşündüğü biri. Danny’yi ve sonu gelen kariyerimi düşündüm. İptal edilen sözleşmelerim, para sıkıntım, şu dünya üzerinde kimsenin benimle hiçbir şey yapmak istememesi. Karen McCarthy, yüz kadar dedikoducu takipçisine Twitter’dan karşılaşmamızın detaylarını veriyordu. Amber Rucci zaferinin tadını çıkarıyordu. “Eminim ki öyle olmamıştır ama teklifini kabul edeceğim,” dedim.

“Eh,” dedi, “Thomas o şeye binmeye başladığından beri beş kez hastaneye yatırıldı, ben de öyle olmadığını düşünmeye başlıyorum.”

“Birilerinin o bisikleti onu elinden alması gerek.”

“Kimse mükemmel değildir,” dedi. Sesinde koruyucu bir ton vardı. Babamdan bahsederken de aldığı bir tavırdı bu. Onu savunur gibi. Ya da onu savunmaktan ziyade, ben de öyle yapmadığım için bana sinirleniyor gibiydi.

Şimdi, kendini bu çıkmaza nasıl sürüklediğini düşünüyor gibi bakıyordu, sonradan böyle bir şeye vakti olmadığına karar vermiş olmalı. “Sammy’nin pazartesi günkü kampına hazırlaması gereken bir bilim projesi var. Ona bu konuda yardım edebilir misin?”

“Ne tür bir kamp bu?”

“Bir şeyler öğrendikleri bir kamp işte,” dedi Rain.

“Sammy çok özel bir çocuk, değil mi?”

“Bunu daha kaç farklı şekilde soracaksın acaba?”

Bu soruya verilecek iyi bir cevabım yoktu ve Rain’in de öyle bir şey beklemediği açıktı. Benimle Sammy hakkında konuşmak istemiyordu ve bu, sorun değildi. Bunu yapmayı ben de istemiyordum zaten.

Bir an durup bana baktı. “Mesele şu ki,” dedi, “sana alışmasını istemiyorum.”

“Onun bilim projesine yardım edeceksem öyle bir risk olduğunu pek sanmıyorum.”

“Neyse, unut gitsin. Onu yanıma alacağım.”

“Hayır, hayır! Rain, sorun değil gerçekten.”

“Çocukluğumuzla ilgili bir şey anlatma ona. Annesinin eskiden nasıl olduğuyla alakalı şeyler. Çok ciddiylim.”

Başımı sallayarak onayladım ve o an ikimizin de, bizim için en kıymetli olan insanlardan gerçek kişiliklerimizi sakladığını fark ettim.

“Bak, Sammy pazartesi den cumaya kadar kampta. Okullar kapandığından beri gidiyor, çok şükür çünkü geçen sene gitmek istememişti.” O zamanı hatırlamış gibi kafasını salladı. “Ama otel Bağımsızlık Günü’nde çok yoğun oluyor ve Sammy için bir hafta sonu planım da yok. Aslında onun için planım Thomas’tı. O yüzden sanırım şimdilik ikimizin de daha iyi bir seçeneği yok.”

“Ortak bir şeyimizin olması ne hoş.”

BUNUN, ÇOCUKLUĞUNU GEÇİRDİĞİ evin gerçek yuvası olduğunu keşfedecek bir kadının hikâyesine dönüşeceğini sanıyorsanız lütfen Montauk'tan nefret ettiğimi aklınızdan çıkarmayın. Kız kardeşimle ve onun çarpık adalet anlayışıyla mücadele etmekten de nefret ederdim. Çocukluğumuzu geçirdiğimiz eve bakıyorum ve onun kazıklandığını, evi ederinin dörtte birine sattığını görmekten nefret ediyordum.

Sadece evin adresi bile ona büyük meblağlar kazandırmalıydı. Mesele, o pencerelerin ardında yatandı: Montauk'un tertemiz plajlarının muhteşem manzarası.

Arka kapıdan çıkıp cılız basamakları iniyor ve karşınızda buluyordunuz. Atlantik Okyanusu önünüzde boylu boyunca uzanıyordu, gözünüzün görebildiğine beyaz kumsaldı her yer.

Montauk'ta büyümeye dair en sevdiğim şey buydu. O basamaklardan plaja inmek, soğuk havayı yüzümde hissetmek ve biraz da olsa kendimi özgür hissetmek.

Ancak şu anda, o bile tamamen farklı bir şeye dönüşmüştü. Sammy'nin plaja inerken bir önceki süresini egale etmek gibi bir oyunu vardı. Süreyi yirmi beş saniyeye kadar indirmeyi başarmıştı.

O basamaklardan inen Sammy'nin peşinden gitmek, takılıp düşmemesini ummak, işin bütün zevkini alıp götürüyordu.

Suyun kenarına vardığımızda ben soluksuz kalmış haldeydim. Sammy de eğilmiş, bir kavanozun içine su dolduruyordu.

“Bugün yağmur yapıyoruz,” dedi. “Şu kapakları sıkıca kapamam lazım. Sonra geri çıkabiliriz.”

Plajın ilerisinde, Sammy’nin yaşlarında birkaç çocuk, büyükçe bir voleybol topuyla yakalamaca oynuyordu. Onların ellerinde kavanoz falan yoktu.

“Sammy, plajda kalabiliriz biraz. Takılabiliriz.”

“Neden öyle bir şey yapacaktınız ki?” dedi.

“İleride çocuklar var,” dedim. “Neler yaptıklarına bakalım mı, ne dersin?”

Başını hayır anlamında salladı, çocukların olduğu tarafa bakmamıştı bile. “Hayır, teşekkürler.”

“Neden?”

“İstemiyorum da ondan.”

“Annen dışında başkalarıyla takılıyor musun hiç?”

“Thomas,” dedi. “Bazen de Ethan’la.”

“Kendi yaşında birilerini kastetmiştim.”

İçini çekti. “Yakın zamanda olmadı, hayır.”

Bu söylediğinin üzerine yüzü asılmamıştı bile, ki bu, asılmamasından daha üzücüydü. Arkadaşlık ilişkilerinden tamamen elini ayağını çekmiş gibiydi resmen.

Bu konuda daha fazla konuşmak istemediği ortadaydı, eve çıkan basamaklara doğru koşmaya başladı ve ben de arkasından ona yetişmeye çalıştım.

Basamakları çıkarken gözlerim eve kaydı. Arka cephesinin tamamı, muhteşem manzarayı görebilmesi için geniş pencerelerle kaplanmıştı. İçeride birilerinin olup olmadığını görmeye çalıştım. Her yer karanlık olduğundan, evin içi belli belirsiz görünüyordu.

Ama araç yolunda tertemiz ve parlak bir Porsche duruyordu. Yeri bu çakıl taşlarının üstü değil gibi görünüyordu, fazla gösterişliydi. Bu da bana, gençliğimde babamın verdiği partileri hatırlattı. Lüks arabalar araç yolunu doldurur, babamın hurda Volkswagen’ini dört bir yandan sarardı. Babam şöhret basamaklarını tırmanırken, tüm çocukluğum boyunca o araba da onunla

kalmıştı. Maddi olarak kolaylıkla yapabilecekken onu değiştirmemişti. *Mesele kurallar değildir, demişti. Mesele sadık olmaktır.*

Misafir evine vardığımda, veranda merdivenlerinde sigara içen Ethan'la karşılaştım. Üzerinde balıkçı kıyafetleri vardı.

Bana doğru başıyla işaret etti. "Ve hanımefendi hâlâ burada," dedi.

"Sen burada yaşıyorsun da benim mi haberim yok?"

Başını hayır anlamında salladı. "Hayır. İskelelere yakın oturuyorum."

"Ne istiyorsun o zaman?"

"Yandaki evde yaşayanlarla arkadaşlık ediyorum." Bir anlığına duraksadı. "Evin hanımıyla, doğrusunu söylemem gerekirse."

"Adını kimsenin ağzına almadığı ünlü şahsiyet mi?"

Başıyla onayladı. "Kesinlikle," dedi. "Karısı."

Bunu düşünerek ona baktım. Gülümsedi ve o anda ne demek istediğini anladım. Ünlü eşle sözde *arkadaştı*.

"Gerçekten mi? Ve artık sigara içmiyor mu?"

Porsche'yi işaret etti. "KocasI olmadık bir zamanda geldi. Ben de saklanıyorum. Sigara bahanem oldu sadece."

"Tabii, öyledir!"

Söylediğini kanıtlamak ister gibi sigarasını ayakkabısının topuğuyla söndürdü. "Ayrıca, insanlar her şeyi kitabına uydurmayı biliyor. Bunu en iyi bilecek kişi de..."

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

Düşünceli bir ifadeyle bana baktı. "Bunun doğru olduğuna eminim," dedi.

Yorgunlukla kendimi en alt basamağa attım. "Sammy içeri mi girdi?"

Başını salladı. "Sağ salım."

Yüzümü ekşitmiş olmalıydım çünkü üzerinden ağır bir balık kokusu geliyordu.

"Kusura bakma, duş almaya fırsat bulamadım henüz."

"Daha beter şeyler de gördüm," dedim.

Gülümsedi. “Sanırım tanıştığımızdan beri bana söylediğin en hoş şey buydu,” dedi. “Teşekkür ederim.”

Gözlerimi devirdim. “Ne avlıyorsun ki sen?”

“Bugün mü? Kılıçbalığı. Ama duruma göre değişiyor. Thomas’la birlikte bir gemici birliğine üyeyiz. Aralıksız avlanıyoruz, bu yüzden ne olacağına onlar karar veriyor. Aralıksız demek, taze taze yakalanmış yerel balıklar demek. Öyle fazla gıda mili ya da üzeri örtülmüş karbon ayak izi yok yani.”

“Ne demek istediğini anladım.”

Omuzlarını silkti. “Sahtekârlığın ne kadar derinlere indiğine emin değilim. Bir ders çıkardıysan.”

Onu duymazdan geldim. “Thomas nasıl bu arada? Rain pek konuşmak istemedi o konuyu.”

“İyi olacak. Ama yakın zamanda denize açılabilir gibi görünmüyor. Bu yüzden sayesinde yaz aylarım biraz daha karmaşık bir hal aldı.”

“Eminim ki balıkları tek başına da ağına çekebilirsin.”

“Sanırım bu doğru.” Düşünceli bir şekilde başını eğip bana baktı. “İş bakınıyor musun? Burada kalırken yapmak için yani?”

“Senin gibi kokmak istemiyorum.”

Sırıttı. “Sana iş teklifinde bulunmuyordum. Kısa süre önce yakınlardaki bir balık ve yem dükkânının yardıma ihtiyacı olduğunu duydum. Yüksek ihtimal kasada sana bir iş ayarlayabilirim.”

Gürültülü bir şekilde gülmeye başladım.

“Biliyorum, seksi bir iş değil ama...”

“Öyle mi düşünüyorsun?”

Teslim olur gibi ellerini kaldırdı. “Sadece senin hakkında bir iki güzel laf ederim onlara demek istemiştım. Hepsı bu.”

Bir kapı sesi duyunca ikimiz de kafamızı kaldırdık ve kız arkadaşının kocasının dışarı çıkıp kırmızı spor arabasına yöneldiğini gördük. Uzun boylu ve yakışıklıydı, güzel adam imajı vardı. Fazla uzun ve cılız olduğu söylenebilirdi. Şehir çocuğu.

Merdivenlerden bize baktı. “Ethan! Sen olduğunu düşünmüştüm,” dedi.

Ethan da ona el salladı. “Selam Henry. Kasabaya yeni mi geldin?”

Başıyla onayladı. “Birkaç saat önce helikopterle geldim,” dedi. Ardından bana döndü. “Tanıdık geliyorsunuz.”

Kalbim bir anlığına hızlandı ama bozuntuya vermemeye çalıştım. “Sanmıyorum,” dedim.

Ethan beni işaret etti. “Sunshine Mackenzie, eski soyadıyla Stephens, foyası ortaya çıkan televizyon şefi.”

Bir yandan Ethan’ı dürterken bir yandan da gülümsemeye çalıştım.

“Ah pardon, foyası meydana çıkan internet şefi demeliydim. Televizyona geçiş yapamadı. Ama Sag taraflarında harika bir duvar ilanı var.”

Henry gülümseyiverdi. “Doğru ya! Sanırım karım sizin hayranınız. Ve bundan eminim, bizde bir yemek kitabınız var.”

“Hayranın değil,” diye fısıldadı Ethan, bir yandan da el sallamaya devam ediyordu. “Ve kitabın da yok.”

“Daha sonra görüşürüz müyüz dostum?” diye seslendi Henry. “Belki birlikte bir sörf turu atarız?”

“Neden olmasın,” dedi Ethan.

Henry başparmağını kaldırarak gülümsedi.

Ardından Henry’nin arabasına binip uzaklaşmasını izledik.

O gittikten sonra kafamı çevirip omuzlarını silken Ethan’a döndüm. “Bazı yemekli partiler için onlara balık getiriyorum, bu yüzden yakın olduğumuzu biliyor,” dedi. “Sadece ne kadar yakın olduğumuzu bilmiyor.”

“Aman ne hoş,” dedim. “Beni gerçekten öyle utandırmak zorunda mıydın?”

“Hadi ama, *helikopteri* taksi gibi kullanan o herifin önünde mi?”

“Burada fazla dikkat çekmemeye çalışıyorum. Tüm bunlar hiç gerçekleşmemiş gibi davranabileceğim bir zamana kadar.”

Bu söylediğimi bir düşündü. “Gücenme ama, seni bu hale getiren rol yapmak değil miydi? Bana sorarsan...”

“Sormuyorum.”

“Bana kalırsa öyle davranmaktan vazgeçmelisin.”

Kalktı ve benim doğup büyüdüğüm, şimdi ünlü sevgilisine ait olan eve doğru yürümeye başladı.

“Balıkçıdaki iş için fikrini değiştirirsen haber et,” diye seslendi uzaklaşırken. “Seni överim onlara.”

“Peki, neden böyle bir şey yapasın?”

Döndü ve bana baktı. “Bilmem. Yapabileceğim için.”

“Tabii ya, benim geldiğim yerde insanlar birbirleri için yok yere iyi şeyler yapmazlar.”

Gülümsedi ve eliyle etrafı gösterdi. “Senin geldiğin yer burası.”

DÜRÜST OLMAK GEREKİRSE bir işe ihtiyacım vardı.

Ama benim belli bir işe ihtiyacım vardı, zaten Montauk'a gelmeye razı olma sebebim de buydu. Beni kurtuluşuma taşıyacak bir işe ihtiyacım vardı: Yeni bir şov, tüm bunların içinde kendime açabileceğim yeni bir yol. Aklımda bir plan oluşturmuştum. Becerebilirsem yeni bir hikâye yaratacaktım. Sunshine gerçekte olduğu kişiyle yüzleşmek için çocukken yaşadığı eve döner ve bu esnada gerçekten de yemek yapmayı öğrenir. Ama öyle sıradan birinden değil. Usta bir şeften. Hamptons'ın usta şefinden.

Her şeyi geri almak için bu, ilk aşama olacaktı. Yemek kitabımı ve şovu.

İçimde şimdiden bu yeni şovun başarılı olacağına dair bir his vardı. Şık, sahici, kumsal havasına sahip, arzulara hitap edecek bir şov olacaktı. Atlantik Okyanusu'nu gören bir mutfakta çekilecekti, tezgâhın üstünde taze balıklar görünecek, limonlar ve beyaz deniz kabukları ön plana yerleştirilecekti.

Bense kendimin daha sade bir versiyonu olarak ortaya çıkacaktım. Bronz, mutlu ve daha öncesine göre çok daha çabası bir zarafetle. Yapılması gereken tek şey, etrafın yanlış insanlarla dolu olduğunda senin de kolaylıkla yanlış insana dönüşebileceğini kabul etmektir. Ama şimdi, etrafım tamamen doğru insanlarla çevriliydi. Ailem, eski arkadaşlarım ve beni himayesi altına almayı kabul etmiş yeni arkadaşım, harikulade şef. Ve şimdi,

sade ama çok hoş yemek tariflerini paylaşmak için sabırsızlanıyordum.

Böylece yeniden eski yerime dönebilecek ve Amber Rucci'yi de ait olduğu yere gönderecektim.

Ama önce bu bahsi geçen usta şefin beni kutsaması gerekiyordu ve nasıl biri olduğunu düşününce bunun kolay bir iş olmayacağını biliyordum. Her başarılı şefin yemek kitapları ve yemek programları yapmak istediği bir dünyada, o, bunların hiçbirini istememişti. Rahat bırakılmak istiyordu ve restoranını Hamptons'da açmasının sebebi de buydu.

28, Montauk Otoyolu'ndan birkaç ağaçlıklı sokak ötede, Amagansett'e giden yol üzerindeydi. Adının 28 olmasının sebebi, 28 iç içe masadan ve şefin tezgâhından oluşuyor olmasıydı. Şefin tezgâhındaki beş koltuk en çok sükse yapanlardı ama restoranda bir masa ayırtmak da oldukça zor bir işti. Eğer yemekten azıcık anlıyorsanız (hiç anlamasanız bile) bu restorandan muhakkak haberdar oluyordunuz. Gitmek için can attığınız, nişanlandığınız, evlendiğiniz, çoğu zaman da rezervasyon bile yapamadığınız bir restorandı.

Ve şansım yaver giderse, benim de kurtuluş turuma başlayacağım restoran olacaktı.

Sammy'ye Craig'in Yeri'nden dondurma alıp (iki top, çikolata ve vanilya) onu bekleme salonunda bıraktım, böylece 28'e tek başıma girebilecektim. Yemek salonunun mükemmel bir şekilde abartısız bir dekorasyonu vardı. Geniş ahşap döşemeleri, koyu renk mermerden yapılmış masalar ve ahşap sandalyeler. Duvarda iki tablo vardı. İlki, altında Kasırga yazan, yüksek ihtimal 1938 civarındaki Montauk'u yansıtan bir manzara. Diğeri beyaz kanvas üstünde çapraz yerleştirilmiş ahşap kaşık ve çatal. Bu tablonun neden bu kadar merak uyandırıcı, basit olmasına rağmen saygın görüldüğünü bilmiyordum ama tıpkı restoranın kendisine hissedeceğiniz gibi, bu tablonun da bir parçası olmak istiyordunuz.

Karşılama masasında, menüleri yerlerine yerleştiren bir kadın duruyordu. 60'lı yaşlarının başlarında, beyaz kazağı ve kumaş pantolonuyla çok muntazam görünüyordu. Resmiydi. Lavanta ve karahindibanın sert bir karışımı parfümü olmasa onu fark etmemeniz çok olasıydı; sanki birileri ona, doğal bir koku kullanırsa istediği kadar sürebileceğini söylemişti. Ve fazlasıyla sürdüğü ortadaydı.

Kafasını kaldırınca girişte durduğumu gördü. "Akşam yemeğine kadar kapalıyız," dedi.

"Aslında ben müdürle görüşmek için gelmiştim... Lottie Reese?"

Zorlama bir gülümsemeyle bana baktı, büyük ihtimalle bir rezervasyon dilenmeye geldiğimi düşünüyordu. "Ben oluyorum."

Bunu zaten bilmiyormuşum gibi başımı salladım. Tabii ki biliyordum. Ödevime çalışmışım ve buraya gelmek için, onun ana yemek salonunda olacağı tam da bu zamanı seçmişim. Lottie Reese: Şef Z'nin sağ kolu, 28'i açtığı anda işe aldığı ilk çalışanı. Şef Z, yemek salonuna girmekten olabildiğince kaçınırdı, misafirlerle kaynaşmayı sevmezdi ve akşamları ön tarafta Lottie onun için her şeyle ilgilenirdi. Gün içinde ise kalan her şeyle ilgilenirdi.

Ona kocaman gülümsedim ve restoranı şöyle bir gözden geçirdim, şimdiden mutfaktan yükselen sesleri duyabiliyordum.

"Sizin için ne yapabilirim?" dedi.

"Peter Gerbertson doğruca sizi sormamı söyledi. Eskiden Per Se'de onun için çalışırdım."

Gözleri kocaman açıldı ve tepki vermemeye çalıştığını gördüm. Peter orada genel müdürdü ve yüksek kalite yemekler endüstrisinde oldukça ünlü olan biriydi. Lottie'ye yalan söylediğim düşünülürse -onun için çalışmayı bırakın, onu tanıımıyordum bile- adını kullanmam riskli bir hareketti. Ama söylediğimin inandırıcılığını artırıyordu. Per Se'yle ilgilendiğini biliyordum. Her ne kadar Şef Z, restoran dünyasından pek hazzetmese de, Per Se'nin ve Blue Hills'in 28'den haberdar olduğunu, oradaki

insanların da kendisi hakkında, onlar hakkında konuştuğu gibi konuştuğunu düşünmek Lottie'nin hoşuna gidiyordu.

Gülümsemesi zorlamadan gerçek olanına dönmüştü. Gözlerinin seğirdiğini ve dikkatle seçtiğim kıyafetleri şöyle bir süzdüğünü fark ettim. Beyaz sade bir tişört, klasik bir kot pantolon giymiştim. Saçımı arkada gevşek bir topuz yapmışım ve yüzümde makyaj yoktu. Kalın ve oval çerçeveli gözlüklerimi takmışım, böylece yüzümü saklayabiliyordum. Bu gözlükleri takmadan ve makyaj olmadan pek de kendim gibi gözükmüyordum. Bu benim, ihtiyacım olduğunda kullandığım Clark Kent kılığımı. Ama tabii ki asla Süpermen olamamışım.

“Peter nasıl?” dedi.

“Çok iyi,” dedim. “Selamlarını gönderdi. Ve 28’de çalışma imkânları hakkında sizinle konuşmam gerektiğini söyledi.”

“Sizi... bana yönlendirmesi çok nazık bir hareket...”

Adımı öğrenmeye çalışıyordu ve bu iyiye işaretti. “Sammy Stevens.”

Çocuğun ismini kullanmadan önce daha iyi düşünmem gerekirdi büyük ihtimalle ama aklıma ilk gelen buydu.

“Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi. “Ama bu sezon için personel sayımızın tam olduğunu söylemeliyim. Ama özgeçmişinizi bırakmak isterseniz... Eğer bir fırsat olursa size haber verebilirim.”

Ona vermeye niyetim olmayan bir özgeçmiş çıkaracakmışım gibi çantama uzandım. Bu savaşı şu an ya kazanacak ya da kaybedecektim.

“Harika olur,” dedim. “İnsanları eğitmek ve sonra her yaz yeniden eğitmek zorunda kalmak çok zor olmalı.”

“Sorun olmuyor,” dedi.

Tam o sırada mutfaktan bir bağırıtı yükseldi. İngiliz aksanıyla. Sert ve korkusuz. Şef Z.

Lottie derin bir nefes verip beni süzdü. Ve bir saniyeliliğine, şefin bağırması, bariz olanı bana itiraf etmesi için gerekli izni veriyormuş gibi baktı: Şef Z'nin ne kadar çok insanı kovduğunu

nu. Çalışanları burada tutmanın ne kadar zor olduğu, kimsenin onun standartlarına ulaşamayacağı ve bunun Hamptons gibi bir yerde çok daha zor bir görev olduğu.

“Genelde yaz sezonunda burada bulunuyor insanlar, çoğu işletmenin de durumu bu.”

Başımı onayladım. “Tabii ki ama ben burada yaşıyorum. Burada doğup büyüdüm. Bir yere de gitmeye niyetim yok. Kız kardeşimin bir çocuğu var ve bu yüzden ben de yanlarında olmak istiyorum. Yani, benim için bir şeyler bulabilirsek, işlerin yavaş olduğu dönemlerde bile çalışacak bir elemanın olduğuna emin olabilirsiniz.”

Başını eğip düşünceli bir bakış attı bana. “Sammy, değil mi? Ve Per Se’de ne kadar zaman çalıştın?”

Onu bir gülümsememle kandırdım. “Oldukça uzun bir zaman. Ve ondan önce de Gramercy Tavern’deydim. Yani böyle mutfaklarda işlerin nasıl ilerlediğini iyi bilirim.”

Gülümsedi. “Burada çalışana kadar böyle bir mutfakta işlerin nasıl ilerlediğini asla bilemezsin.”

“Haklısınız. Ama öğrenmeyi çok isterim.”

Gülümsemesi kayboldu. Bir an için fazla istekli görünüp görünmediğimi düşündüm. “Kusura bakmayın, sadece bir şey düşünüyordum... Tanıdık geliyor gibisiniz?”

Omuzlarımı silktim. “Büyük ihtimalle masa için beklerken görmüşsünüzdür.”

Başını salladı. “Pekâlâ, madem ki Peter gönderdi, size bir şans vereceğim ama diğer herkes gibi eğitim aşamasından geçmelisiniz.”

“Anlaşıldı.”

“Akşamları iki yemek servisimiz oluyor. 18.30 ve 21.00’de. 17.00’de burada olun. Sizi Douglas’ın yanına vereceğim. Ve gidişatınıza göre sizi en alt rütbeden başlatırız.”

“Harika,” dedim ve çıkmak için kapıya doğru ilerlemeye başladım.

Arkamdan seslendi. “Bekle bir saniye,” dedi. “Nereden tanıdık geldiğinizi çıkardım.”

Kendimi yüzleşmeye hazırlayıp arkamı döndüm.

“Şu kıza benzediğinizi söyleyen oldu mu hiç? Yemek yapan... daha doğrusu yapamayan. Adı neydi?”

Gözlükleri iyice burnumun üzerine ittim. “Sanırım... Sunshine’dı.”

“Evet, ona çok benziyorsunuz.”

Kalbim gümbür gümbür atmaya başlamıştı ama omuzlarımı silkip belli etmemeye çalıştım. “Daha önce de aynısını söyleyenler oldu. Ama ben pek benzediğimi düşünmüyorum.”

Lottie başıyla onayladı. “Tabii, o daha zayıf.”

“Ben pek hatırlamıyorum...”

“Çok daha zayıf.”

EVE DÖNDÜĞÜMÜZDE RAIN verandada oturmuş, şarap içiyordu. Çok yorgun görünüyordu ama saklamaya çalışarak Sammy'ye kocaman gülümsedi.

"Bilim projesi nasıl gitti?" dedi.

"Nispeten daha olaysız. Düğün nasıldı?"

"Bir kez daha orkide lafını duyarsam var ya..."

Sammy başını eğip annesini inceledi. "Bence pizza yemek sana iyi gelebilir."

Rain ona bakıp gülümsedi. "Bence bu şahane bir fikir."

Rain, Sammy'yi de peşine katarak pizza sipariş etmek için içeri girmek üzere ayaklandı. Davet yoktu. Bir selam bile yoktu. Bir daha çağırmak istemeyeceği bir bebek bakıcısından başka bir şey olmadığı ortadaydı.

Rain tam kapıdan içeri girmişti ki dönüp zoraki bir gülümsemeyle bana baktı. "Belki kasabaya inmek istersin?" dedi. "Bir şeyler yemek için?"

İmasını duymuştum. *Ortadan kaybol*. Yapmak istediğim son şey buydu. Bilgisayar karşısına geçip Amber ve Ryan'ın neler yaptığına bakmak istiyordum. Danny'nin e-postasına girip mantıklı bir şekilde konuşabileceğimiz kadar sakinleşmiş mi diye bakmak istiyordum. Şef Z ile ilk çalışma akşamım için bir strateji oluşturmak istiyordum.

"İyi fikir," dedim.

Sesli bir şekilde içini çekti, sanki cevabımdan mutlu olmamış gibiydi. “Orada ne yapacaksın ki?” dedi.

Buna cevap vermedim. Rain kalmak için bir şey yaptığımı düşünürse gitmem için çabalar. “Umurunda mı ki?”

“Sadece döndüğünde bizi uyandırma, yeter,” dedi.

Ardından kapıyı kapadı.

DÜNYACA ÜNLÜ BİR şef söyleyin, yüksek ihtimalle size onun restoranında neler yaşadığını anlatabilirim. Ryan (ve onun promosyon denemeleri) sayesinde dünyanın en büyüleyici mutfaklarında bulunma şansı yakaladım. Bir öğleden sonramı Thomas Keller'dan imza yemeği olan istiridye ve incilerini nasıl hazırladığını öğrenerek geçirdim. Havyar ve istiridyeyle demlenmiş yumuşacık tapiyoka pudingi. *Biraz Gün Işığı*'nın bir sonraki bölümünde ben de bu tarife, istiridyeler yerine sulu mantarlar ve havyar yerine de çok daha kolay bulunabilir bir malzeme olan tütsülenmiş somon ekleyerek biraz çiftlik kızı dokunuşu yapmıştım. Bir gün de Blue Hill Stones Barns'da en iyi kıvrıncığı seçmenin inceliklerini öğrenmiştim.

Bu yüzden Şef Z ile daha önce tanışmamış olmamı şaşırtıcı bulabilirsiniz. Onunla tanışmamış olmamın birkaç sebebi vardı. En önemli sebep, televizyon programlarının ve Instagram'ın kral olduğu modern yemek dünyasında Şef Z'nin yetenekli olduğu kadar münzevi olmasıydı. Yemeklere, tapılan şeylermiş gibi bakmıyordu. Zingat yorumlarının ya da Epicurious'ta misafir olmanın peşinden koşmuyordu. Hatta kimse Z'nin hangi ismin kısaltması olduğunu bile bilmiyordu; bu, kimseyle paylaşmamayı seçtiği bir isimdi. Bu durum da Z hakkında birçok şeyi ortaya

* Restoranların derecelendirilmelerinin toplanması ve ilişkilendirilmesi için kurulan, rehber niteliği taşıyan bir anket. —çn.

koyuyordu. Yıllarını Fransa ve İspanya'daki Michelin yıldızlı mutfaklarda geçirmiş, sonra da New York'a taşınınca yatırımcıların onun için restoran açmak üzere sıraya girdiği, Le Cordon Bleu eğitilmiş bir şef. Mekânı, eski bir şehir merkezinin batı yakasındaydı ve Z'nin talepleri doğrultusunda defalarca yeniden yapılmıştı.

Gösterişsiz açılış sonrası yorumlar şöhane olmuştu. Z, Daniel ve Jean Georges'a rakip görülüyordu. Ama açılıştan bir hafta sonra -yanlış duymadınız, sadece bir hafta sonra- Z yatırımcılarla kavga etmiş ve tüymüştü. Yatırımcılar ona dava açmış, o da buna onlara karşı dava açarak cevap vermiş ve tüm bu karmaşa yıllarca sürmüştü. Yatırımcıların tek istediği, Z'nin restorana dönmeydi ve Z'nin tek istediği de o büyüklükte bir restoranda bir daha asla çalışmamaktı çünkü öyle olunca yemeklere istediği gibi odaklanması imkânsız oluyordu. Sonunda uzlaşmışlar ve herkes bunun Z'nin sonu olduğunu düşünmüştü. Ta ki Z, Hamptons'a taşınana ve dünya çapında tanınan restoranı 28'i açıp *New York Times*'dan üç yıldızlık bir yorum alana kadar.

Bunun devamında dedikodulara göre Louis (eski yayıncım ve arkadaşım) ona Z isimli bir yemek kitabı için 600 bin dolarlık avans teklif etmişti. Z'nin yanıtıysa şu olmuştu: *Bunun altı katına bile olmaz.*

Z, arkadaşının editör olduğu, botanikle alakalı bir dergiye verdiği kısa röportaj dışında 28 ile ilgili herhangi bir basın çalışması yapmayı reddetmişti. Bu röportajda büyük oranda bahçesinden ve 28'in menüsünde yer alan sebze ve meyvelerin nasıl yetiştirildiğinden bahsetmişti. Ancak bu röportajda eski iş ortaklarına ve genel olarak büyük restoranlar dünyasına lafını çakmıştı. *Bu iş düşünlerden bir adım ileride, demişti, eğer masalarınıza giden her bir tabağı kontrol edemiyorsak, hazır yemek şirketlerinden farksızız.*

Bu yüzden Ryan, *Biraz Gün Işığı*'nın 28'de yapacağı özel bir yemek için çalışmalara başladığında (görünüşe göre Z'nin gizli yatırımcısı, Ryan'ı seven bir tanıtım danışmanını işe almıştı) ben

buna razı olmamıştım. Z hiçbir şekilde yemeğe katılmazdı ama bunun bir önemi yoktu. Hamptons'a dönmeye ya da Hampstons hakkında konuşmaya istekli değildim hiçbir şekilde. Ayrıca ona tanıdığımız tanıtım fırsatlarından nefret edecek edepsiz bir şefin gönlünü yapmaya çalışacak da değildim.

Bu yüzden bile isteye, onun sıkışıp kaldığım yerden kurtulmamı sağlayacak olan tek insan olduğunu düşünerek mutfağına giriyor olmam ironikti.

Mutfak mükemmel durumdaydı ve yemek salonunun sadeliğini yansıtıyordu. Her şey gümüş ve kromdandı. Her şey kusursuzdu. Çalışma tezgâhları ışıkların altında pırıl pırıl parlıyor, çoktan işinin başına geçen şefler ve garsonlar ön hazırlıklarını yapıyorlardı. Garsonların üzerinde sade üniformaları vardı. Mavi gömlek ve koyu renk pantolon. Makosen ayakkabılar.

Tabii ki kimseyi rahatsız etmemem gerektiğini biliyordum, bu yüzden Lottie'nin ortaya çıkmasını beklerken sessizce mutfakın hareketliliğini izledim. Yardımcı şefler bir şeyleri doğrayıp soteliyor, garsonlar siparişlerini bildiriyorlardı. Her şey korkutucu bir şekilde sakindi. Şef Z ortalarda görünmüyordu.

Lottie çabucak yanımdan geçip mutfakın diğer tarafına gitti, beni görmemişti. Elini şeflerden birinin omzuna koydu ve kulağına bir şeyler fısıldadı.

Başını kaldırdığında gözlerimiz buluştu ve bana hafifçe el salladı. Ardından ocağın başından hazırlanan siparişleri alırken durmadan terleyen iriyarı bir adamı işaret etti. "Douglas," dedi sadece ağzını oynatarak.

Adam da sanki onu duymuş gibi aynı anda kafasını kaldırdı. Ve Lottie de bu sefer beni işaret etti. "O," dedi.

Douglas hızlıca bana doğru geldi. "Ben Douglas," dedi. "Sanırım bu akşam benim yanımda olacaksın," dedi.

Hiçbir şey. Bir gülümseme bile yoktu.

"Dinlenme odasında senin için bir önlük var. Üstünü değiştir ve buraya gel."

Döndüğümde beni bekliyordu. “Oldukça hızlı hareket ederim, o yüzden ayak uydurmaya çalış.”

Bunu ifadesiz bir suratla söylemişti ama cüssesiyle ilgili öyle bir şey vardı ki şaka mı yapıyor diye düşünmeden edemiyordum.

“Bütün talimatlarını benden al. Benim dışımda kimseyle konuşma ve ne olursa olsun Şef Z’ye bakma. Göz teması kurarsan kovulursun.”

“Bu akşam burada mı?”

Douglas başını salladı. “İşte bu tip sorular kovulmana neden olur. Ve *bilmiyormuşum* gibi davranma, tamam mı?”

Bunu o kadar hızlı, rahatça eklemişti ki onu yanlış duyduğumu sandım. “Affedersin?”

“Rol yapma,” dedi. “*Sammy*.”

Mutfakta etrafıma bakındım. Etrafımızda onu duyabilecek kimse yoktu. “Başka kimler biliyor?”

Omuzlarını silkti. “Henüz bir anket yapmadım. Yapmamı ister misin? Ama eminim ki bulaşıkçıların umurunda bile olmayacaktır.”

“Lütfen, bu işe ihtiyacım var.”

“Benim de iyi bir servis elemanına ihtiyacım var. Lottie birini işten çıkardı. Ve bu akşamki menü de özellikle dikkat gerektiriyor. Bu yüzden ayak uydurup işini iyi yaparsan, sırrın benimle güvende olur.”

“Teşekkürler.”

“Büyük ihtimalle, işini iyi yapmak derken ne kastettiğimi anladıktan sonra bana teşekkür etmelisin.”

Douglas tehdidi andıran başka bir şey söylemeye fırsat bulmadan mutfağın kapısı savrulurak açıldı ve işte karşımdaydı. Z. Üzerinde şef ceketi ve pantolonu vardı, küçücük gözlerini kapatan ince çerçeveli bir gözlük takmıştı. 50’lerinde olmalıydı ve kıvılcak sakalı, hiç güneş yüzü görmemiş gibi duran tenine rağmen şaşırtıcı derecede yakışıklı bir adamdı. Aslında bir dönem yemekleri kadar birlikte olduğu kadınlar nedeniyle de konuşulduğu dü-

şünülürse bu çok da büyük bir sürpriz sayılmazdı. Çekici bir yanı vardı. İster kendine güven deyin, ister hiçbir şeyi umursamaması. Dikkatinizi çekmemesi mümkün değil gibiydi.

“Tamam millet, yapalım şu işi,” dedi.

Lottie sağında duruyordu, karşısındaki herkes yarım daire şeklinde dizilmişti ve şefin elindeki tabakta, bazlamadan yapılmış gibi görünen bir pizza vardı.

“O elindeki Z’nin çilekli sofrito* pizzası,” diye fısıldadı Douglas. “Bahçede yetişmiş çilekler, özel domatesler, ev yapımı ricotta peyniri, balzamik sirke, taze fesleğen...”

Yemin ederim, o sırada midem guruldamaya başladı. Douglas’ın duymuş olmamasını umarak başımı salladım. Ama o, gözlerini ayırmadan Z’ye bakıyordu. Herkes aynı durumdaydı.

Z, o tatlı, şahane ve mükemmel oranda eklenmiş domatesleri ve çilekleriyle, yoğun peyniriyle bir sanat eseri gibi görünen şeyden bir dilim kesti. Mükemmel bir şekilde hazırlanmıştı ve inanılmaz iştah açıcı görünüyordu.

Ama Z pek de memnun görünmüyordu. “Kristin, fesleğen nerede?” dedi.

Yardımcı şeflerden biri öne çıktı ama başta cevap vermedi.

“Kristin?” dedi Z yeniden.

Kristin, tabaktaki mükemmel şekilde doğranmış taze otların cömert bir şekilde bulunduğu diğer beş dilimi gösterdi, kokusunu birkaç metre geriden ben bile alıyordum.

“Şef, burada,” dedi.

“Bu akşam restorandaki misafirlerimizin senin taze fesleğeni koyma zahmetine girdiğin dilimi seçip seçmediklerini görmek için masa masa gezmeyi mi planlıyorsun?”

“Hayır, Şef.”

Şef elindeki dilimi işaret etti. “Tam burada olmalıydı,” dedi.

Ardından Lottie’ye bir şey fısıldadı ve pizzayı tezgâha bırakıp geldiği kapının ardında gözden kayboldu.

* Çeşitli aromatik bileşenlerden oluşan bir İtalyan sosu. —çn.

Lottie içini çekti. “Servise bir saat kaldı millet,” dedi.

Ardından Kristin’e kendisiyle gitmesini işaret etti.

Douglas’a baktım. “Sırf bu yüzden kovuluyor olamaz, değil mi?”

Douglas başını salladı. “Sana bu tip sorularla ilgili ne demiştin?”

Douglas gerçekten de hızlı hareket ediyordu. Yemek servisinin ilk saatinde ona ayak uydurabilmek için en az bir buçuk kilometre koştum. Terlemeye başlamıştım ve öyle hafif bir terleme falan da değildi, ter damlacıkları ensemden aşağı süzülüyor ve yeni tişörtümde izi çıkıyordu. Bir bardak su için adam öldürebilirdim ama istemeyecek kadar akıllıydım. Douglas beni restoranlarda çalıştığım hayali yıllardan dolayı çok daha yoğununa alışkın olduğumu düşündüğü işlerin içine sokarken ben de her şeyi aklımda tutmaya çalışıyordum.

Arada bir, servis masasının karşısında duran, siparişlere bakan ve yemek salonuna gitmeden önce her bir tabağı kontrolden geçiren Şef Z’yi kaçamak bakışlarla kesiyordum. Şefleri dışında kimseyle konuşmuyor ve onlara da sürekli bir şeyler söylüyordu. *Sofrito lazım. Tuzum nerede? Beş tane biftek.* Gecenin başında gördüğümüz adamdan bambaşka biri vardı karşımda. Sakin, adil, havasında. Düşünmeye başlamıştım: Neden herkes bu mutfağın cehennemden çıkma olduğunu düşünüyordu ki? Ardından şefin sesini duydum.

“Taylor!” diye bağırdı Şef Z. Oldukça gürültülü bir şekilde.

Arkamı dönünde Şef Z’nin, mutfağın arka tarafında kalan bir tezgâhın boş bir köşesinde durduğunu gördüm.

“TAYLOR!” diye bağırdı Şef Z yeniden.

Banyodan sıska bir çocuk çıktı ve istasyonuna döndü. Kolları dövmelele kaplıydı ve büyük harflerle yazılmış bir yazı ön plandaydı. Çaktırmadan yazıyı okumaya çalıştım. *Yollara düşmemin sebebi sensin... Tekrar tekrar düşünme, sorun değil.* Neden tanıdık geliyordu bu dizeler? Çünkü Bob Dylan’ın şar-

kı sözleriydi. O şarkıya bayılırdım ama böyle birinin kolunda yazarken değil.

Çocuk ellerini önlüğüne sildi. “Evet, Şef.”

Şef Z’nin elinde kirli bir tabak vardı, üzerinde birkaç domates duruyordu.

“Bu tabakta ne var?” diye sordu Z.

“Domates var, Şef. Sanıyorum ki çilekli pizzadan.”

“Yani bir meyvenin nasıl göründüğünü biliyorsun?”

Mutfak anında sessizleşti. Herkes, yapmakta oldukları şeyi yapmıyorlarmış gibi davranıyordu. Gözler ikisinin arasında gidip geliyordu ve kimseden tek kelime çıkmıyordu.

“Şu küçük aranı vermeden önce, domateslerin yenmeden geri döndüğünü not aldın mı, almadın mı?”

“Almadım.”

“Neden almadın peki? Senin işin yemek salonundan yenmeden dönen yemekleri not almak değil mi?”

“O miktarın artık olarak değerlendirilemeyeceğini düşündüm.”

“Kinaye mi yapıyorsun?”

“Kesinlikle hayır, Şef. Servise yeni başladık ve sizi bu konuyla rahatsız etmeden önce düşündüm ki...”

“Bir misafir, tabağında bir düzine domatesi yemeden bırakıyorsa haberim olsun isterim. Bir misafir, tabağında bir tane domatesi yemeden bırakıyorsa yine haberim olsun isterim. Kim bu domatesi yemeden bırakır ki? Kendi ellerimle ektim. Cennetten çıktı resmen. Kim cennetten bir parçayı geride bırakır ki?”

“Ve birkaç hafta sonra israf edilecek domates bile kalmayacak,” dedim.

Z arkasını dönüp gözlerini bana dikti. “Sen kimsin?”

Herkes aynı anda dönüp bana baktı. Boğazımı temizledim, risk aldığımı biliyordum ama Z ile bir şansım olsun istiyorsam bunu yapmaktan başka şansım yoktu.

“Yeni servis elemanınızım. En azından eğitim sürecindeyim.”

“Yani bir işe yaradığın yok.”

Douglas birkaç adım geriye çekildi, sanki kaçınılmaz son olarak gördüğü kovulma ona da bulaşabilirmiş gibi.

“İsrafla ilgili ne düşünüyorsun?”

“Karşıyım.”

Etrafımızdakilerden küküldamalar yükseldi ama ben doğru cevabı verdiğimi biliyordum. Kısa ve öz, kendinden emin.

Z başını sallayıp beni süzdü. Tüm dikkati benim üstümdeydi, mutfaktaki diğerleri gibi.

Gözlerime baktı. “Bana yaklaşmanı istiyorum,” dedi.

Tereddüt ettim ve Z kolunu çıkararak beni yanına çağırdı.

“Hadi,” dedi. “Hadi.”

Yanına gittim ve beni tezgâhın arkasına, Taylor’ın yanına geçirdi. Taylor’a baktım ama o, gözlerini yerden ayırmıyordu.

“Olay şu. Taylor’ın not aldığı her şeyi izle. Eğer bir şey kaçırırsa, tek bir domates bile, üstüne söylersin ve onun işi senin olur.”

“Peki, ya her şeyi tam olarak yazarsa, Şef?”

“O zaman buradan sana iş çıkmaz.”

Başım la onayladım. Ardından servis masasının arkasına geri döndü ve salona gidecek tabakları kontrol etmeye başladı yine.

Taylor bana doğru yaklaştı, istasyonunu toparlamaya çalışıyordu. “Neden bizi böyle bir şeyin içine sürükledin?” dedi.

“Sorun yaratmak istememiştım,” dedim.

“Ama bir şey yapmak istediğin ortadaydı,” dedi.

Domatesleri çöpe attı.

“Birkaç gecede bir bunu yapar. Çalışanlardan birini, yeni gelenlerden biriyle tehdit ederek daha iyi çalışmaları için onları zorlar. Ama işimi sana vermesi mümkün değil.”

İstasyonunu boşaltmıştı, salondan dönecek yeni tabaklar için hazırdı.

“Ben de çöpe yeni terfi almıştım,” dedi.

“Bu terfi edilebileceğin bir pozisyon mu?”

Başını salladı. “Pek iyi olduğum bir şey değil. Ama eninde sonunda onun için yemek pişirmek istiyorsan...”

“Yol çöpten mi geçiyor?”

Başıyla onayladı. “Yol çöpten geçiyor.”

“Yani olay, senin insanların yemediklerini yazman, değil mi?”

“Kimse sana fazlasıyla soru sorduğunu söyledi mi?”

“Evet, söylediler. Ve sorularıma cevap vermek istemezsen anlarım, sonuçta artık seninle bir yarış içindeyiz.”

Gülümsedi, dürüstlüğümlü onu kalbinden vurmuş gibiydi. Düşünsenize! “Şef için tabakta bırakılanları yazıyoruz, böylece o da sunumun mu başarısız olduğunu ya da kalan ürünün yerine bir şey mi konması gerektiğini saptıyor. Bu oldukça önemli. En azından onun için öyle.”

“Tuhaf. Bunu çalıştığım diğer yerlerde yapmıyorlardı.”

“Oralarda Z’nin yaptığı birçok şeyi yapmıyorlar,” dedi Taylor. “Biraz müşkülpesenttir.”

Taylor, burada çalışıyor olmaktan gurur duyuyor gibi başını salladı. Ve ben de, onun işini almaya çalışıyor olmama rağmen bana yardım etmesinden ötürü bir ikilemde kaldım.

Bu yüzden bir anda başka bir şey yapmaya karar verdim.

“Belki ikimizin birden bu işi yapması gerektiğine dair onu ikna edebiliriz,” dedim.

Güldü. “Hayır, ya sen ya da ben.”

“Alternatif bulmaya çalışıyorum burada.”

“Gücenme ama,” dedi, “alternatifi, senin 28’de yeni başlayan kariyerinin sona ermesi olur.”

Restoranlarda çalışmanın olayı şudur, yoğun bir stres altında çalışıyor olsanız bile, bazen her şey çok sessizleşir ve inanılmaz hızlanır. Tek ses mutfağın kendine has sesleridir, çelik tencereler, ocağın alevi ve kaynayan su, hepsi bir ritim tuttururlar. Özellikle de 28 gibi bir restoranda. Garsonlar ve istasyon şefleri birer makine gibi çalışır. Çöp köşesinde nasıl bir iş çıkaracağımın emin değildim ama buradaki garsonluk kariyerimin kısa sürdüğü için mutluydum yoksa gece sona ermeden kesin kendimi kapının

önünde bulurdum. Seri hareketler, kollara sıralanmış ağır tabaklar. Bir tarafta Z'den alınacak darbeler ve diğer tarafta kibirli misafirler.

Çöpten istasyonumda, atık kovaları arasında çalışmak çok daha iyiydi. Evet, atık kovalarına rağmen. Bir anda kendimi dik-katle izlerken, ayak uydurmaya ve öğrenmeye çalışırken bulmuştum. Servisten tabakları izliyor, insanların neleri sevip yediklerini aklımda tutmaya çalışıyordum. Ya da neye dokunmadıklarını.

Bazıları hiç de şaşırtıcı değildi. Z'nin ev yapımı, yoğun ve baharatlı, peynirle kaplı *cacio e pepe*'sinden* tek bir makarna parçası bile kalmıyordu. Ve Taylor haklıydı. Yenmeyen domatesler sorunu bir daha yaşanmamıştı. Z'nin ortalığı kasıp kavurduğu o domatesler dışında, çilekli pizza tabaklarının hepsi tertemiz dönmüştü.

Aslında tüm yemek servisi boyunca en popüler olmayan yemek vejetaryen yahnisiydi. Ve popüler olmayandan kastım, arada birkaç lokması tabakta bırakılıyordu.

Şef Z gece yarısına doğru geri geldi.

“Evet, neler oldu Taylor?” diye sordu.

“Yahninin sosu,” dedi Taylor.

“Sostaki belirli bir şey mi?”

Yoğun sosa baktım ve Taylor'ın buna nasıl cevap vermesini beklediğini düşündüm. Tam o sırada cevabın ne olduğunu fark ettim.

“Bence limon turşusu, Şef,” dedi Taylor.

“Sence mi?”

“Sıklıkla yemeğin altında limon parçaları bırakıldığını gördüm.”

Şef çöp torbasını açtı ve içine bir göz attı. Ardından bana döndü. “Doğru mu bu?”

Durdum. Bu işe ihtiyacım vardı.

Planımın istediğim gibi işlemesi için Z'ye yakın olmam gerekiyordu. Ardından Taylor'a baktım. Eğer onunkinden farklı bir

* Baharat ve peynirle karıştırılan makarnadan oluşan bir İtalyan yemeği. –çn.

cevap verirsem, işinden olacakmış gibi görünüyordu. Yoksa öyle olmaz mıydı? Bu Şef Z'nin burada oynadığı oyun için fazla basit değil miydi?

“Limon turşusu, Şef.”

Bir anda vicdanlı biri olup çıktığım yoktu tabii. Sadece bunu yapmanın daha akıllıca bir yolu olduğunu fark etmiştim.

Z, Taylor'ın arkasında durmama şaşırmişti. Taylor'a gelince, o şoke olmuş gibi görünüyordu. “Peki,” dedi Z.

“Ama ben sorunun limon olduğunu sanmıyorum,” dedim.

“Peki, sorun ne?”

“Kurutulmuş vişneler. Limonların yoğun tadına sahipler onlar da. İnsanlar bir kez tatlıyı yiyince, büyük ihtimalle tuzluyla pek ilgilenmiyorlar.”

Şef Z çok, çok yakınımı geldi ve kulağıma fısıldadı. “Yemeklerimi değerlendirmeni istedim mi senden?”

“Hayır, Şef.”

“O halde yapmaya kalkışma, özellikle de neden bahsettiğini bile bilmediğin zamanlarda,” dedi. Ama ben durumun farkındaydım. Azıcık da olsa, aşağılanmış gibiydi. Bu da bir narsist için, etkilenmeye ramak kaldığının göstergesiydi.

Z ikimize şöyle bir baktı. “Eee, hanginiz kalıyorsunuz...”

Bu bir soru değildi. “Ben ikimiz de derdim,” dedim.

“Mümkün değil.”

“Ama atılan yemekler sorununda aslında iki kişilik iş var, Şef. Taylor tabakta bırakılan her şeyi doğru bir şekilde not aldı ama burada dikkat edilmesi gereken bir şey daha var. Tabaktaki tercih edilen diğer bileşenler. Bu konu, neyi tüketmeyi seçtikleri ve neyi tüketmemeyi seçtikleri olarak incelenmeli. Bu da gerçekten iki kişilik bir iş.”

Saatine baktı. “Asla geri gelmeyecek bir doksan saniyem gitti.”

Sessizce özür diler gibi başımı salladım.

Şef gözlerini üzerimden çekmedi. “Taylor, uzaklaş.”

“Ne?” dedi Taylor.

“Uzaklaş.”

“Şef, Sammy size...”

“Sammy de kim?”

Elimi kaldırdım.

“Ne aptalca isim.” Başını salladı. “Anne baban sana bu ismi mi vermiş, yoksa sen ismini mi kısalttın?”

Mutfaktakilere baktım, kimin yalana tepki vereceğini, kimin gerçek adımı bildiğini merak ediyordum. Herkes çalışmaya devam ediyor, istasyonlarını temizleyip gecenin sonunu getirmeye hazırlanıyorlardı. Eğer beni ele vermek gibi niyeti olan biri varsa da, on dört saattir ayakta dikilmediği, eve gidip yatağına girme hayali kurmadığı bir gün yapacaktı.

Z bana arkasını dönüp baştan ayağa Taylor’ı süzdü.

“Taylor, neden hâlâ burada dikiliyorsun?”

Taylor mutfaktan çıkarak beni Z ile yalnız bıraktı.

“Pekâlâ *Sammy*. İşin tamamıyla bu, çöp. Anladın mı? İnsanların tabaklarında bıraktıklarına bak. Not al. Ardından çöpe at. Anlaşıldı mı?”

Sevincime hâkim olmaya çalışarak başımı salladım. “Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım, Şef,” dedim.

“Tabii ki hayal kırıklığına uğrayacağım,” dedi.

Ardından arkasını dönüp uzaklaştı.

RESTORANDAN EVE DÖNERKEN, Danny'yi aramak için Montauk Otoyolu'ndaki ankesörlü telefonlardan birinde durdum. Kendi telefonumdan ararsam açmayacağını biliyordum, bu yüzden farklı bir yol denemeliydim. Az önce bitirdiğim gibi bir geceden ona bahsetmemek yanlış geliyordu, Şef Z'nin ya da Douglas'ın ne kadar korkunç olduğunu duyduğunda atacağı kahkahayı duymak istiyordum. Büyük ihtimalle Douglas'ın daha korkunç olduğunu söyleyecekti. Ayrıca hayatımı geri alma yolunda ilk zaferimi elde ettiğimi ona söylememek de bana yanlış geliyordu.

Birimiz, okulda ya da işte anlatmaya değer büyük bir olay yaşadığında, süper sağlıksız yiyecekler eşliğinde bunu konuşma geleneğimiz vardı. Yaşadığımız ilk evde -bahçeli olan- başlamıştı bu gelenek ve o zamanlar o kadar parasızdık ki, dışarıdan alınan her yemek cennetten çıkma gibi geliyordu. Böylece bu geleneği sürdürmüştük. *Biraz Gün Işığı*'nın televizyon programı olacağını öğrendiğimiz akşam şık bir restorana gitmedik. (Ve tabii ki ben pişirmedim.) Ben baharatlı tavuk ve çin böreği sipariş ettim, sonra da koltukta bunları yerken yeni para akışıyla neler yapabileceğimizi konuştuk. Şehir evinin ön ödemesini ciddi anlamda karşılıyordu. Ama benim endişelerim vardı.

Ryan, Chelsea'deki stüdyoyla çoktan bir kira kontratı imzalamıştı. Danny ve benim de yakınlarla taşınmamızı istiyordu.

Ryan, insanların kendilerini Manhattan'daki hayatımla daha iyi ilişkilendirebileceklerine karar vermişti, özellikle de New York'a aşına olmayanlar. İnsanların hayalini kurduğu şey buydu, bizim popüler yerlerden kaçma hayalimizin aksine. En yakın metro istasyonundan kilometrelerce uzakta yaşayan biriyle izleyicilerin etkileşim halinde olması zordu. Televizyonda gördüklerini istiyorlardı, New York için düşündüklerinin doğru olmasını: Seksi insanlarla dolu capcanlı sokaklar ve geç saatlere kadar açık barlar. Şık restoranlar. Aksiyonun merkezine birkaç adım mesafede, onlara gerçekten orada yaşayabileceklerini düşündürecek bir ev.

Danny, Red Hook'ta kalmakta ısrar ediyordu, uzun zamandır kurduğumuz hayalden vazgeçmeye henüz hazır değildi. Ama ben, her ne kadar yağ içinde yüzen yemeklerimizi sevsem de, Ryan'ın mükemmel olacağını düşündüğü Greenwich Village dairesinde kendimi görebiliyordum. Daire Astor Place'teydi, gıcır gıcır ve bizim banyomuzdan daha büyük bir duşu vardı. Danny'ye buna beraber karar vereceğimizi söylemişim ama sanırım ben gitmek istediğim yola çoktan karar vermişim. Dışarıdan söylenen yemeklerin ve hayallerin canı cehennemeydi. Ben çoktan bizi satmaya heveslenmişim.

Danny'nin numarasını tuşlarken, sürpriz partinin olduğu geceyi hatırladım. Danny bana dışarıdan yiyecek bir şeyler söyleme teklifinde bulunmuştu. Suşi ve korkunç bir film. Neden kabul etmemiştim ki? Belki de o tweet'ler paylaşıldığında evde olsaydım, belki de bu felaketi daha iyi idare edebilirdim. Gelen darbeleri onun için yumuşatıp bunların bizi etkilemeyeceği, bundan daha fazlası olduğumuz konusunda onu ikna edebilirdim. Ama tabii ki o seçeneği kabul etmemiştim.

Artık dışarıdan yemek söyleme ihtimalimiz yoktu. Tek umudum sesini duyabilmekti. Ve gece 01.45'te bu da çok olası görünmüyordu.

Yine de telefonu açmayınca yüreğim burkuldu. Telefon doğruca sesli mesajlara geçti ve duyabildiğim tek şey, mesaj bıra-

kılırsa geri dönüş yapacağını söyleyen operatör versiyonlu sesi oldu.

Bana geri dönüş yapmayacağını biliyordum.

Bu yüzden mesaj bırakmak yerine telefonu kulübenin dışarısına tuttum. Böylece benim duyduğumu o da duyacaktı. Gece esintisi, okyanusun dalgaları ve kumsalın bir yerindeki birinin, göremediğim bir şeye attığı kahkahalar.

SAAT İKİDEN SONRA parmaklarımın ucunda misafir evine girdim ve mutfağın ışığını açtım.

“Yine ortalıktan kayboldun sandım!”

Kız kardeşim salondaki koltukta oturmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

Yerimde sıçradım. “Kahretsin! Ödümü kopardın.”

Kızgın görünüyordu. “Ödünü mü kopardım? Yine çekip gittin sandım.”

“Ve tüm eşyalarımı burada mı bıraktım?”

“Geçen sefer öyle yapmıştın.”

Hiçbir şey söylemeden ona baktım. Çok korkmuştum ve kendime gelmem gerekiyordu. Bir anda on beş yaşıma geri dönmüş de eve geç saatte gizlice girmeye çalışıyor gibiydim. Babam eve dönmek için saat belirtmezdi. Ama eve saat ondan birkaç dakika sonra bile girsem, Rain beni milyon soruyla bunaltırdı. Babam için endişeleniyordu. Uyanmasını ya da bunun ertesi gün onun için ne anlama geleceğini fark etmesini istemiyordu. Ya da Rain için ne anlama geleceğini.

Ayağa kalktı. “Neredeydin?” dedi. “Hastaneye gidip Thomas’ı görmek istedim. Sen bu yüzden burada değil miydin? Kalacak bir yerin var artık ve benim için Sammy’ye göz kulak oluyorsun. Hangi cehennemdeydin?”

Koltuğun kenarına oturdum, ayaklarım zonkluyordu.

“İşte! Neden bu şekilde sormak zorundasın ki?”

“Çünkü senin nasıl biri olduğunu biliyorum,” dedi. “Bir şeyler çevirirken nasıl olduğunu biliyorum.”

“Bir restoranda iş buldum.”

Güldü. “Hangisinde?”

“28.”

“28, seni iki haftalığına işe mi aldı?”

“Sadece iki hafta çalışacağımı söylemedim onlara.”

Başını inanamıyor gibi salladı. “Tabii ki söylemedin.”

Başımдан çekilmesi için elimi salladım. “Her ne kadar bu kız kıza sohbet çok eğlenceli olsa da, çok yorgunum, izin verirsen...”

Söylediğimi duymazdan geldi. “Seni tanıyan oldu mu?”

“Birkaç kişi ama bir şey söylemeyecekler gibi görünüyor.”
Durdum. “Bundan faydalanabilecekleri bir durum oluşana kadar.”

“Peki, nasıl oldu bu? İş yani. Ethan mı yardım etti?”

“Nasıl yardım edebilir ki? Adam balıkçı.”

“Hayır, o meşhur balıkçı. Araştır biraz. Ethan Nash. Oldukça etkileyici biri.”

Bacaklarımı öne uzattım, o pozisyonda uykuya dalmaya hazırımdım. Işıklar açıkken ve üzerimde kıyafetlerimle. Ama önce çekeceği nutuğu dinlemem gerekiyordu.

“Her hafta vapurla Yale’de iklim değişikliği ve denizbilim derisi vermek için New Haven’a gidiyor. Güvenli bir gıda kaynağı bulmak üzerine bir ders.”

Durdu, sanki heyecandan koltuğumda zıplamamı bekliyor gibiydi.

“Ondan balık almak için bekleyen en az otuz restoranlık bir liste var. Le Barnardin ondan balık alıyor, Per Se de... Şef Z başka birinin balığını kullanmaz. Ulusal bir restoran zinciri bu sezon sadece onlarla çalışması için milyon dolarlık bir teklif götürmüştü.”

“Ve o teklifi kabul etmedi mi?”

“Bu işi o yüzden yapmıyor. Senin anlayacağından değil tabii...” Banyoya yöneldi. “Eh, iş için tebrik ederim. Bir mesaiyi

atlatmış olmana inanamıyorum. Hafta bitmeden kapının önüne koyarlar seni.”

“Bana olan inancın için teşekkürler,” dedim.

Gözlerime baktı. “Bu da Sammy’mlle birlikte kaldım demek oluyor sanırım.”

“Hayır, sadece geceleri çalışacağım. Yarın onu alabilirim yani.”

Şaşırmış gibi görünüyordu. “Teşekkürler.”

Restoranın ayın dördünde kapalı olduğunu söylememiştim, bundan fayda sağlamak işime geliyordu. Özellikle de şansımı zorlamak üzere olduğumu bilirken.

“İstersen sabahları kamptan önce onu hazırlarım, böylece sen de işten önce gidip Thomas’ı görebilirsin. Akşamları da işe geçerken onu Maidstone’a bırakırım.”

Başını yana eğdi, önerimi düşünüyor gibiydi. “Sanırım işe yarar. En azından bu hafta için.”

Başımı salladım, bundan memnun olmuş gibi görünmeye çalışıyordum. Berbat koltuğunda bir yer edinebilmek için gerçekten de Rain’le pazarlık mı yapmam gerekiyordu?

Rain durakladı, tırnaklarıyla kapının pervazında ritim tuttu. “Pekâlâ, neden o işi aldın?” diye sordu. “Ne oyunlar peşindesin?”

“Hiç.”

“Hiç mi? Saçmalık.”

Kafamı başka tarafa çevirdim, haklı olsa da bana böyle hesap sormasından rahatsız olmuşum.

“Herkes birilerini oyuna getirmeye çalışmaz, biliyorsun,” dedi.

Gülümsedi. “Hayır, herkes değil. Ama sen yapıyorsun.”

Yeniden gözlerine baktım, kardeş kardeş konuşma buraya kadardı. “Biliyor musun... Gittiğimi sanıp üzülmüş gibiydin,” dedim.

Yüzündeki gülümsemesi anında soldu. “Sana bunun, düşündüğün sebeplerden olmadığına dair söz verebilirim,” dedi.

Ardından yatak odasına gidip ortadan kayboldu.

İNSAN KOLAYLIKLA HALİNDEN memnun olabilir.

Bense gençken asla öyle değildim. Her zaman tetikteydim. Bunu babamın evinde yaşamamın yan etkilerinden biri olarak düşünebilirsiniz tabii. Durmadan değişen kurallarıyla insanın halinden hoşnut olmasını imkânsız hâle getiriyordu. Ondan ne beklendiğini düşündüğüne bağlı olarak bizden ne beklediğini asla bilemezdik. Değişmeyeceğinden emin olduğumuz kuralları vardı, çarşamba pankekleri gibi. Ve diğerleri ise neredeyse her saniye değişebilirdi, yasaklı saatler gibi. Ama bunlar bana iyi ders olmuştu. Halinden memnun olmak tehlikeliydi.

Öyleyse neden böylesine temel bir ilkeyi unutup duruyordum?

Rahatsız kanepede uyandım, dışarıda yağmur yağıyordu ve aklıma hemen şu geldi: Amber'ın oyunları geçmişte kaldı. Kurtarma planı üzerinde çalışacaktım. Birinci adım, kariyerimi tekrar rayına oturtmaktı. Şef Z beni tanıyordu. Şef Z yakında beni sevecekti.

İkinci adım kişisel hayatımla ilgilenmeye başlamaktı. Danny'ye bir e-posta göndermek için bilgisayarın başına oturdum. Ona, bu hale nasıl geldiğimizi biraz daha iyi açıklayan uzunca bir e-posta yazacaktım. (Onun bu işten tamamen paçayı sıyırmasına izin vermemek hayrım olacaktı.) Hassas ve güçlü arasında mükemmel bir denge kuracaktım. Bir kez daha özür dilemeyecektim. Ne de olsa onun da özür dilemesi gereken şeyler

vardı. Sonuçta onun acelesi yüzünden evimiz satılıyordu. Onu azarlayacak değildim tabii ama yine de küçük bir imadan zarar gelmezdi.

Araya her gün yeğenimi kampa götürdüğümü de sıkıştıracaktım. Ailemi iyileştirmeye çalıştığımı düşünürse bundan etkilenirdi. Ve benim, sevdiği kadın olduğumu hatırlayacaktı. On dört yılın ardından bir gece bunu değiştirmemişti.

Ama bilgisayarımı açtığımda yeni bir belayla yüz yüze geldim. Artıkgunisigiyok hesabından bir e-posta.

Bir yoklayayım dedim. Dünkü manşetlerden memnun musun?

Ve YouTube kanalım *Biraz Gün Işığı*'na bir bağlantı vardı. Bağlantıya tıkladım ve karşıma yeni bir videom yerine büyük harflerle Şehrin Tostu başlığı ve Amber Rucci'nin YouTube kanalına bir bağlantı çıktı. Şaşkınlıkla ekrana baktım. Amber gerçekten de bu kadar utanmaz mıydı? İnsanları kanalından kendisinininkine mi yönlendiriyordu?

Gönülsüzce bağlantıya tıkladım ve Yukarı Batı Yakası'ndaki dairesinde, üzerinde rahat bir kazak ve kot pantolonla (ve tabii ki tam makyajlı) kanepesine kıvrılmış, yeni yayınlanan yemek kitabını ve paylaşacak heyecan verici haberleri olduğunu duyuran Amber'la karşılaştım.

"Televizyonlarınızdan evlerinize konuk oluyorum!" dedi Amber. Daha sonra Food Network'e ayarlanmış televizyonunu açtı. "Bizi izlemeye devam edin! Kelimenin tam anlamıyla."

Tabii ki benim kanala yapacağım iş. Artık onun kanala yapacağı iş olmuştu. Yerimi alacak ideal kişi oydu. Prodüksiyon durdurulamayacak kadar ilerlediği için yerime onu sokacaklardı.

Videoyu durdurup öfkemi kontrol etmeye çalıştım.

Amber, kariyerimi çalmak için yapılacaklar listesinde başka bir kutuyu daha işaretlemişti. Önemli bir tanesini hem de.

Kitap sözleşmesi. Televizyon şovu.

Amber'ın, hayatımı çaldığı için kendisinden pek memnun olan, kendini beğenmiş yüzüne baktım. Hak ettiğini düşündüğü her şeyi aldığı için inanılmaz mutlu görünüyordu.

“İlk bölümün tadını çıkarmak için mükemmel bir tost tarifi seçelim mi?” dedi neşeli bir şekilde. “Benim oyum... Çavdar ekmeği üzerine ızgara ananas ve mozzarella peynirine. Kazanmaya!”

Tostunu havaya kaldırdı; lezzetli çavdar ekmeği arasından erimiş peynir ve parlak ananaslar görünüyordu.

Kocaman, bol çıtırtılı bir ısırik aldı ve resmen gözümün içine bakarak sırtıttı.

Bayılacak gibi hissediyordum. Kendimi gerçekten de bayılacak gibi hissediyordum.

Ben de büyük bir çatırtıyla dizüstü bilgisayarımı kapadım.

Sonra duvara fırlattım.

“Vay canına.”

Sese doğru dönünce Sammy'nin durmuş, beni izlediğini gördüm. “Özür dilerim Sammy.”

Omuzlarını silkti. “Benim bilgisayarım değildi sonuçta,” dedi. Bu söylediğine neredeyse gülecektim.

Sammy pencereye gitti ve yağın yağmura baktı. “Bugün film izlemek istiyorum,” dedi. “Havanın halini düşünecek olursak.”

Bilgisayarımı almak için eğildim, aklımda hâlâ Amber vardı. “İyi fikir,” dedim dalgınlıkla.

Kendini koltuğa attı ve battaniyeme sarındı. “Sen de benimle izleyecek misin?” dedi, kulağa ricadan ziyade emir gibi gelen bir tonla.

“Korku filmi olmadığı sürece olur,” dedim.

“Ona izin yok,” dedi.

Aklıma Amber ve ananası gelince öfkem yeniden kabardı. “Ya da yemekle ilgili bir film.”

“Ben de ilgilenmiyorum onunla zaten,” dedi Sammy.

Koltuğa oturup arkama yaslandım, bilgisayar kucağımda duruyordu.

Sammy bilgisayarı işaret ederek “Ne diye fırlattın ki onu?” dedi.
“Aptalca bir hareketti. Çok ahlaksızca bir şey yapan bir kadına kızmıştım.”

Sammy şaşırmış gibiydi. “Bilgisayar onun muydu?”

“Hayır.”

Sammy kumandaya uzandı. “O zaman gerçekten de çok aptalcaymış,” dedi.

BİRİ SENİ GÖZ göre göre alaşağı etmeye çalıştığında tuhaf bir şey oluyor. Ya zalimin kazanmasına izin veriyorsun ya da bu seni gaza getiriyor.

Ben gaza gelmeyi tercih etmiştim.

İlk adımın, hızlıca Şef Z'yi kazanmak olduğunu biliyordum ve bunun için de cesur adımlar atmam gerekiyordu.

Pazartesi atacağım cesur adım, 28'in Amagansett'teki çiftliğine gitmekti. Z, botanikle ilgili verdiği tek röportajında, günün menüsünü hazırlamak için her sabah saat tam onda sebzelerini aldığını söylemişti. Yardımcı şeflerinin de ondan kısa bir süre önce oraya gittiğini keşfetmiştim. Onlardan biriyle arkadaş olacak ve beni bahçelerde gezdirmesini (bana yetişen domatesleri, mantarları, otları göstermesini) sağlayacaktım. Ayrıca Şef Z oraya geldiğinde de orada olacaktım. Böylece, bunca şeyi nasıl başardığını anlamak için ne kadar da hevesli olduğumu görecekti. Mutfak ekibindeki kaç kişi bunu yapıyor olabilirdi ki? Çöpten sorumlu kaç kişi bunu yapıyor olabilirdi?

Planım Sam'i kampa bırakmak ve sonra da çiftliğe gitmekti. Ama kamp alanına ulaştığımızda Sammy, arabadan çıkmak konusunda tereddüt ediyor gibiydi.

"Kampta bir ödül kazandım."

Yaz meyveleri konusunda bilgimi kontrol ediyor, bir yandan da Z'ye söyleyecek ilginç bir şeyler bulmaya çalışıyordum.

O yüzden ilk başta cevap vermedim ve Sammy de devam etti. “Bitkileri gece sulayacak bir düzenek yaptım,” dedi. “Biz uyurken. Çok güzel oldu.”

Gözüm panodaki saate kaydı. “Bu harika Sammy. Aferin sana.”

“Bugün icatları sergileyeceğimiz bir etkinlik var.”

“Annene söyledin mi? Orada olmak isteyeceğine eminim.”

“İşte olması gerektiğini biliyorum, o yüzden...”

Bunu duyunca durdum. Dönüp ona baktım. Ne sormaya çalıştığını biliyordum. Ne söylemem gerektiğini biliyordum. Ne istediğini.

Sammy omuzlarını silkti. “Önemli değil.”

Gözlerimi kapatıp hızlıca bir matematiğini yapmaya çalıştım. Etkinlik bir saatten fazla sürmezse sorun olmazdı.

“Benim gelmeme ne dersin?”

Dönüp bana baktı ve içimden, vicdan azabı duysam da bunu yapmamı istememesini diledim. “Pekâlâ,” dedi.

Başını pencereye doğru döndürmedi. Blöfümü görmüş gibi bana bakmaya devam ediyordu.

Yüreğim hop etti, neredeyse teklifimi geri çekecektim. Altı yaşındaki bu kız bana engel oluyordu. Amber’in sinir bozucu videosu kafamda dönüp duruyordu ve ondan kurtulmanın tek yolunun, ondan kurtulmak olduğunu biliyordum. Onu oynadığı bu oyunda kendi taktiğiyle yenmek. Bunu yapmak için de çiftliğe gidip Z’yi yakalamam gerekiyordu. Gitmeden önce durup bir kahve içmek için de ölüp bitiyordum. Evden getirdiğim termos-taki kahve midemi bulandırmıştı. Normalde zift olsa bile içerdim ama bu, Montauk’a alerjim olduğunu kanıtlıyordu resmen.

Şimdi de karşımda, küçük kız ifadesi takınmış bu küçük kız vardı ve bu haline karşı koymak çok zordu. Daha güçlü olsaydım belki karşı koyabilirdim. Ya da belki de o, güçlü olmadığımın bir kanıtıydı.

Ellerimi yeniden direksiyona koydum. “Nereye park edebileceğimi göster bakalım.”

ETKİNLİK TAM BEŞ saat sürdü.

Ya da en azından o kadar uzun sürmüş gibi geldi.

Tüm çocuklar, bazen ikili ya da üçlü gruplarla icatlarının sunumunu yaptı. Bir ara Sammy'nin sırası asla gelmeyecek diye düşündüm. Çünkü bana ödülü en sonda, etkinliğin finalinde alacağını söylememişti. Sammy ödülünü finalde almıştı çünkü Sammy belirtmeyi unutmuş olsa da etkinliğin en önemli ödülüydü onunki.

Sunumunu yapmak için salonun önüne çıktı, Kathleen adındaki baş danışmanı da gururla onun ardında duruyordu. Kathleen'in kütüphaneci kadınlara özgü bir tatlılığı vardı. Cildi porselen gibiydi, uzun, kızıl saçlarını atkuyruğu yapmıştı. ~~Sammy~~ye bayıldığı her halinden belliydi. Sammy'nin sunumunun her aşamasında izleyicileri alkışa davet etti ve biz de bu yönlendirmesine uyduk.

Sammy sunumunu tamamladığında danışman sahneye çıktı ve heyecanla başını salladı. "Harika bir sunum değil miydi?" dedi.

Ardından elini Sammy'nin omzuna koydu. İkinci sıradaki yerimde otururken kendimi gülmemek için zor tutuyordum, çünkü Sammy'nin kadının elini itmemek için tüm varlığıyla savıştığını tahmin edebiliyordum.

"Sammy Stephens tam bir yıldız olduğunu kanıtladı," dedi Kathleen. "Biz suyun kimyasal formülünü öğretmeye çalışırken

onun kendi kendine çalışan bir sulama sistemi icat etmiş olması... harika gerçektir.”

Herkes güldü. Espri de yapıyordu demek. Amerika'nın ineklerle dolu kampına gelmiş olmalıydım.

Kathleen, Sammy'ye ödül kurdelesini verdi -Bu kurdeleleri hâlâ veriyorlar mıydı?- ve Sammy'nin yüzündeki yansımaları gördüm. Gülümseme. Kocaman ve çocuklara özgü saf bir gülümseme. Bu, duraksamama neden oldu. Hissettiğim bu şey de neydi böyle? İnkâr etmenin bir anlamı yoktu. Gururlanmıştım.

Herkes salonu yavaşça terk ederken Sammy koşarak yanıma geldi, kurdelesini havaya kaldırmıştı. “İzledin mi?” diye sordu.

“Tabii ki izledim. Tebrikler!”

“Teşekkürler,” dedi.

“Şimdi gitmem gerekiyor ama seni daha sonra alınca birlikte dondurma yiyelim.”

Yüzü düşüverdi. “Pasta ikram edilecekti. Ebeveynler için. *Şimdi.*”

Cidden mi? Hiç puan kazanamamış mıydım yani? “Üzgünüm Sammy. Bir sonraki sefere artık, olur mu?”

“Çok da güzel pastaydı,” dedi sessizce.

Daha kaç kez sordurtacaktım çocuğa? O kadar bencil miydim gerçektir? “Bir sonraki sefere,” dedim.

Tuhaf bir hareketle omzunu sıvazladım, çoktan en yakın çıkışı aramaya başlamıştı gözlerim.

Tam o sırada birinin adımı seslendiğini duydum. “Sunshine?”

Döndüm ve şimdi saçlarını salmış olan Kathleen'in bize doğru geldiğini gördüm.

“Selamlar,” dedi, daha da hızlanırken. “Kathleen Teague.”

“Selam Kathleen,” dedi.

Elini uzattı. “Tanıştığımıza çok memnun oldum. Sammy havayı teyzesinin bugün aramızda olacağını söylemişti.”

Kullandığı kelimenin bu olup olmadığını merak ederek Sammy'ye baktım. Her ne söylediyse güzel bir şey olmalıydı, yok-

sa kadın bana bu kadar sıcak davranmazdı. Bu da dünyada benden tiksинmeyen biri olduğunu gösteriyordu. Altı yaşında olsa bile.

Kathleen eğildi ve kulağıma fısıldadı. “Bu arada bilginiz olsun, gazetede yazanlara inanmam.”

Geri çekilirken kafamı salladım. “Benim şimdi gitmem gerekiyor.”

“Acaba sizden Rain’e, ona birkaç mesaj gönderdiğimi iletmenizi isteyebilir miyim?”

“Tabii, iletirim,” dedim.

Ama sonrasında uzanıp kolumu tuttu.

“Beni araması gerekiyor.”

Başımı eğip şimdi kurdelesıyla haşır neşir olan Sammy’ye baktım. “Her şey yolunda mı?”

“Evet. Sammy harikadır. Harikadan fazlası hatta.”

Yeniden elini Sammy’nin omzuna koydu ve o da kıvrılarak ondan uzaklaştı. Bu kadar bihaber miydi?

“Rain’in neden telefonlarıma çıkmadığını anlayabiliyorum,” dedi. “Bazen çocuğunuzla ilgili her şeyin yolunda olduğunu duymak da bir sorun olduğunu duymak kadar zorlayıcı olabilir.”

“İşteki yoğunluğundan dolayı sizi arayamadığına eminim.”

“Öyledir,” dedi. “Siz yine de hatırlatın.”

Sammy’ye gülümsedi ve ardından uzaklaştı.

Sammy bana döndü. “Kampın yöneticisi,” dedi. “Onu seviyorum.”

“İyi birine benziyor,” dedim.

“Ama çok fazla konuşuyor.”

Başımı salladım. “Takma kafana.”

“Geciktin,” dedi. “Özür dilerim. Senden gelmeni istememeliydim.”

Sammy gözlerime bakmadan elindeki kurdeleyi kurcalamaya devam etti. Ve anında önceki ses tonumdan dolayı pişman oldum. Yanında biri olsun diye istediği bir şeyden dolayı ona kendini kötü hissettirdiğim her şeyden pişman oldum.

Göz göze gelebilelim diye hafifçe eğildim. “Hayır,” dedim. “İyi ki istedin.”

“Böyle düşünmüyorsun.”

“Düşünüyorum.” Derin bir nefes aldım, az sonra söyleyeceklerime resmen inanamıyordum. “Ve sırf işim var diye o pastadan kendimi mahrum edecektim neredeyse. Çıldırması olmalıyım.”

Başını kaldırıp bana baktı. “Gerçekten mi?”

Gözlerime, sanki geldiğim için gerçekten mutlu olup olmadığımı anlamaya çalışıyormuş gibi bakıyordu. Görünüşe göre bunun bir önemi olmadığına karar vermişti.

Pastanın ikram edildiği alana doğru yürürken Sammy elimi tuttu. Parmaklarımız birbirine geçmişti. Büyük parmakları sarmalayan küçük parmaklar. Dünyadaki en doğal şeymiş gibi.

Ellerimize baktım, bunu çok da büyütmemeye çalışarak o parmakları biraz daha sıkı tuttum.

Az önce burada olmaktan mutlu olduğumu söylerken yalan söylüyor olabilirdim. Ama şimdi gerçekmiş gibi geliyordu.

SAMMY'Yİ MAIDSTONE'A BIRAKTIKTAN sonra işe zar zor yetiştim. İstasyonuma koşup gözlüğümü takarken arkamdan bir ses duydum. "Onca restoran arasından..."

Dönünce karşımda kot pantolon ve şişme bir yelek giymiş, elinde bir soğutucuyla bana bakan Ethan'la karşılaştım. Saçları yeni yıkanmış gibi görünüyordu, o pasaklı halini üzerinden atmıştı. Daha hoş görünüyordu ama belki de soğutucudan yükselen balık kokusu yine de aramızda duruyordu.

Gülümsedi. "Ne yapıyorsun?"

"İstasyonumu düzenliyorum."

Bayağı sesli bir şekilde güldü. "Z sana burada yemek pişirme işini vermiş olamaz," dedi.

"Hayır, daha ziyade kalite kontrol görevindeyim."

Başını eğdi, düşünüyor gibiydi. "O zaman sen yeni Taylor'sın."

"Taylor'ı tanıyor musun?"

"Çöp bekçiliğinin kalite kontrolle alakası olmadığını biliyorum," dedi. "Bildiğim kadarıyla."

Kızaran suratımı ona çevirdim. "Daha büyük bir planın parçası bu."

"Şüphem yok," dedi. "O gözlükler ciddi görünüyor."

"Bu işte tutunmaya çalışacağım."

"Konu Z olunca, işe tutunmak diye bir şey yoktur," dedi. "Ama denemen güzel."

Sammy'yle geçirdiğim sabahı düşündüm ve hayatımda yeni bir sayfa açtığımı söylemek istedim. Ama hayatımda yeni bir sayfa açmak demek, muhtemelen az konuşup çok iş yapmak demektir.

“Ne?” dedi.

“Yanlış anlama ama kokun midemi bulandırıyor.”

Ethan gülümsedi. “Bunu nasıl yanlış anlayabilirim ki?” dedi.

Kıyafetlerini işaret ettim. “Bugün süslenmiş gibisin,” dedim.

“Bir yere mi gidiyorsun?”

“Bu akşam biriyle yemek yiyeceğim,” dedi.

“İsimsiz ünlüyle mi?”

Sırıttı. “Yemek salonuna bakıp kendin görebilirsin,” dedi. “Z ikinci yemek servisinde bana bir yer ayarladı.”

“İnanılmaz,” dedim. “Rezervasyonsuz kimin 28’e girebileceğini öğrendim böylece.”

“Ne diyebilirim ki, adam beni seviyor.” Omuzlarını silkti.

“Birçok insan seviyor.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Kardeşim de geçen akşam senin başarılarını anlata anlata bitiremedi. Burada kendine koca bir balıkçı birliği kurduğunu söylememiştin.”

“Koca bir balıkçı birliği mi?”

“Neden bahsettiğimi biliyorsun, *Yale’li*.”

“Oradakilere öyle dendiğini sanmıyorum.” Elindeki soğutucuyu yukarı kaldırdı. “Demek geçen gece benden bahsediyordunuz?”

“Evet, biraz. Kardeşimin ne berbat bir insan olduğum konusunda bana çektiği nutuklar arasında.”

Sırıttı. “Gitmem gerekiyor, başka bir zaman anlatırsın bana.” Durdu. “Bu arada, Taylor konusunda kendini çok kötü hissetme. Z, Cordon Bleu’dan dolayı kovar insanları. Sana bu mesainin sonuna kadar zaman veriyorum.”

“Hakkımda ona güzel birkaç laf eder misin? Bir süreliğine bu işte tutunmaya çalışacağım.”

“Şef Z, Doğu Yakası’nın en ilham verici şefidir. Hamptons’daki lüks restoran işimin yüzde seksenini o oluşturuyor.”

“Yani bir şeyler söyleyecek misin?”

Ethan başını iki yana salladı ve uzaklaşmaya başladı. “Kesinlikle hayır.”

ETHAN YEMEK İÇİN gelmişti ciddi ama yanında tanımadığım, yaşça ondan büyük bir adam vardı, görünürlerde bir ünlü yoktu. Küçük mutfak penceresinden ona bakıyordum.

“Ne yapıyorsun sen?” diye sordu Şef Z.

Bana uzak bir tezgâhta, başka tarafa dönmüştü, o yüzden bir anlığına benimle konuştuğundan emin olamadım.

Bölüm şeflerinden birine dönüp sordu. “Sağır falan mı?”

Donup kaldım. Bana mı diyordu?

Şef Z, yanında salamura soğanların olduğu ızgara sardalyaların son dokunuşlarını yapıyordu. Az narenciye aroması, bol karpı. Sirke, şeker ve tuz. Salamura bir ziyafet.

“Neden pencereden bakıyorsun Samantha?”

Kapıyı işaret ettim. “Özür dilerim, Şef,” dedim. “Ethan Nash arkadaşım olur da.”

Paçayı kurtarmak için ortaya isim atmak. Çok da gurur duyuyordum yaptığımdan.

“Yemek yerken tüm arkadaşlarını böyle gözetler misin?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır, Şef.”

Başka bir tabağı incelemeye başladı, hâlâ bana dönmüş değildi. “O zaman onu da gözetlemekten vazgeç.”

Mesaimin sonuna kadar bir daha Şef Z’yle konuşma fırsatı yakalayamadım. Saat 00.30 olmuştu ve restoran tamamen boşalmış sayılırdı.

Suratı bir karış istasyonuma geldi ve benden rapor istedi. Önceki talihsizliği telafi etmeye kararlıyım. Çöpteki en az popüler olan -ki yine de popüler sayılırdı- üründen küçük bir tabak yapmıştım. İnsanların tabaklarında çoğunlukla bıraktıkları bir şeydi. Kavrulmuş rezene. Z, zencefilde marine edilmiş morina balığının yanında servis ediyordu. İnsanlar balığın pul pul olmuş minik bir parçasını, hayran olunası sarı sosunun bir damlasını bile tabakta bırakmıyorlardı ancak rezenenin o kadar da cazip gelmediği ortadaydı.

Şef Z, Douglas'a seslendi. "Bana taze bir parça getirsene," dedi.

Douglas elinde küçük bir kâse dolusu sıcak ve buram buram tereyağı kokan rezeneyle geri döndü.

Z bir parçayı ağzına götürüyordu. Ama bir anda durup bana döndü. "Sen tat," dedi.

Bu, kendimi kanıtlamam için bir fırsattı. Hevesle bir ısırık aldım, Z'nin damak zevkime güvenmesi için söyleyebileceğim bir şey düşünüyordum. Rezenenin ideal dokuda, hafif diri ama yenebilecek kıvamda olduğunu, aromalarının enfes olduğunu ve anason aromasının sarımsakla ön plana çıkarıldığını söyleyecektim.

Bunlar, aşına olduğum laflardı. Bunlar, kendi sahte fırınımdan çıkardığım taze rezene yemeğinden (genelde rezene sosisim ve yanında yumurta çok sevilirdi) sonra söyleyeceğim laflardı. Şimdi de onları Şef Z için tekrar edecektim.

Ama doğru olmayan bir şey vardı. Rezenenin ekşi ve ağzımda doğru gelmeyen bir tadı vardı.

Tepkimi sakınmaya çalıştım ama Z görmüştü. Tiksinme. Oracıkta kovulacağımı sandım. Çaresizce kusmamaya çalışırken ağzımdaki rezene dilime iyice yapıştıyordu.

Ama Z, hiçbir şey söylemeden yanımdan uzaklaştı.

Doğruca Douglas'ın gözlerine baktım, kovulup kovulmadığımı anlamaya çalışıyordum.

"Seni övmek namına yapabileceği en yakın şey buydu," dedi.

REZENE HADİSESİ ARKA arkaya birkaç gece daha yaşandı ve Z benim fikrimi aldı; bu, bir anlığına restoranın ritmini yavaş yavaş yakalamaya başladığım fikrini edinmemen neden olmuştu. Ama aynı dersi kaç kez öğrenmem gerekiyordu ki?

Zamanın bu aşamasında, benim yakalayabileceğim bir ritim yoktu.

Cuma sabahı uyandığımda, Rain'i mutfakça hızlıca hareket ederken ve Sammy'yi kolundan çekştirirken buldum. Sammy de gülüyordu.

"Anne! O kadar hızlı hazırlanamam."

Koltukta gözlerimi ovalayarak onlara baktım. "Neler oluyor?" diye sordum.

"Kamptaki dersi kıracağım," dedi Sammy.

"Ama oraya gitmeyi seviyorsun," dedim.

"Pardon da, senin iznini isteyen mi oldu?" diye çıkıştı Rain.

Sammy bir bana bir annesine bakıyordu, gözleri kocaman açılmıştı ve o gözlerdeki şeyi gördüm. Beni savunacaktı. Rain de bunu görmüş olmalıydı ki bir anda geri çekildi.

"Bugün çalışmayacağım, Thomas'a da gitmeyeceğim," dedi Rain. "Bir gün molaya ihtiyacım var. Parka gideceğiz."

Bu harika bir haberdir. Sammy'yi kampa bırakmak yoktu. Belki işe biraz erken gidebilir ve servis öncesi ekstra puan kazanabilirdim.

“Sen de bizimle gel!” dedi Sammy.

Rain’in irkildiğini görünce davete atlasam mı, yoksa geri mi çevirsem bilemedim. Ona yardım eli uzatsam iyi olacaktı.

“Sorun değil,” dedim. “Daha yeni uyanıyorum ben zaten.”

Duraksadı, sorup sormamayı düşünüyor gibiydi. “Gelmek ister misin?”

Gerçekten sormuş olmasına o kadar şaşırmıştım ki gitmek istiyordum. “Gerçekten mi?” dedim.

“İkinciye söyletme.”

Kız kardeşimin kastettiği park, Montauk Point Park’tı. Hamptons’ın en doğu ucundaki eyalet parkı. Balık tutacak yerler ve yürüyüş için parkurlar vardı. Aynı zamanda piknik masaları ve harika bir oyun alanı da. Ve tabii ki, turistlerin uğrak yerlerinden biri ve aynı zamanda Hamptons’da Rain’in en sevdiği yer olan efsanevi Montauk Point Deniz Feneri de hemen bitişiğindeydi. Çoğu insan tepede heybetli bir güç gibi yükselen deniz fenerini güzel görüldüğü için seviyordu, ama Rain oranın tarihini seviyordu. Biz büyürken keşke oradaki müzede gönüllü olsa diye düşünürdüm, böylece sadece beni değil, diğer insanları da tüm ayrıntılarıyla boğabilirdi.

Her pazar, Rain’le birlikte öğle yemeği için yaptığımız sandviçlerle deniz fenerine giderdik. Oradayken kavga etmeyeceğimiz konusunda anlaşmıştık. Ne babam hakkında ne onun para sorunları hakkında (ki hızla bizim sorunumuz haline geliyordu), ne de başka bir hakkında. Bir pazar günü Rain, babama oraya gideceğimizi çok yanlış bir anda söyledi. Üzerinde çalıştığı film müzikleriyle ilgili sorunlar yaşıyordu ve o an deniz fenerinin kötü şansa dönüştüğüne karar verdi. Hatta iş, Rain’den oraya gitmemesini isteyecek kadar ileri gitti, ki bu, istemekten ziyade ona emretmek demekti.

O gün Rain’in onu reddettiğini ilk kez gördüm. Ona, kurallarını uygulamaya başlamadan çok önce deniz fenerine git-

tiğimizi, hatta onun da bizi götürdüğünü hatırlattı. Belki de şanssızlık kısmı bizden değil, onun oraya gitmemesinden kaynaklanıyordu.

Babam bu iddiadan fazlasıyla etkilenmişti. Öyle ki deniz fenerine bizimle geldi. Ya da bizi oraya bıraktı diyelim çünkü yolda, film müzikleri için aklına bir fikir geldi ve bu yüzden hemen eve geri döndü. Ayrıca pazar günleri evden çok uzun saatler uzak kalmamak gibi bir kuralı da vardı ve büyük ihtimalle gelen fikri kaçırmak da istemiyordu.

Ama Rain bunu bir zafer olarak kabul etti. Bu da onu, babamın deliliğini doğrulamanın yanlış olduğuna ve deliliğinin onu da tuzağa düşürdüğüne ikna etmeyi imkânsız hâle getirdi. Babama gerçekleri söylemesi gerektiğini söylediğimde, ellerini havaya kaldırır ve *aynı sonucu doğurmayacaktı*, derdi. *Deniz fenerim güvende*. En sevdiği, kavga etmeyeceğimize söz verdiğimiz tek yeri korumak konusunda kullandığı yöntemleri haklı çıkarmaya zorlanmayacaktı.

O yüzden şimdi orada onunla birlikte olmak biraz tuhaftı. Yanımızda kızı vardı ve aradan yıllar geçmişti. Kavga edecek kadar bir yakınlığımızın bile olmadığı ve barışmayı da çok arzulanmadığımız bir dönemdegdik.

Sammy'yi aramıza alıp kayalıklara oturduk, yanımıza Rain'in yaptığı yer fıstığı ezmeli turtadan almıştık.

Eğer kulağınıza yer fıstığı ezmeli turta güzel geliyorsa, aklınıza kabartılmış, kaymak gibi bir fıstık ezmesi kreması geliyorsa, bizimkinin öyle olmadığını söyleyebilirim. Rain'in turtası, kapkek kalıplarının içine ezilmiş muz ve Hershey çikolatası parçaları konarak yapılanlardandı. Eski usul. Aslına bakılırsa turta bile sayılmazdı. Tüm karışımı buzluğa atıyor ve böylece tadacağınız en tatlı, yumuşacık brownie'ye dönüşüyordu.

Onun fıstık ezmeli turtası gençlik yıllarımda en sevdiğim tatlıydı ve çantasından çıkardığını görünce bunu iyi niyet göstergesi olarak algıladım.

Bu yüzden ona tadının iyi olmadığını söylemedim. Çikolata parçalarının tadı acıydı. Muzlar fazla olgundu ya da yeterince olgun değildi. Ve fıstık ezmesinin tadı da ekşiydi. Fıstık ezmesi ekşir miydi ki? Görünüşe göre Rain'inki ekşmişti.

Sammy ikinci parçasını da bitirmişti. "Bu harika anne," dedi.

Ve Rain de kendi parçasını, sardığı kâğıdı yalayarak bitirdi. "Çok iyi olmuş, değil mi?"

Nankör gibi görünmek istemediğim için ben de başımı hevesle salladım. Ve bir parça daha istedim.

"Anne, su kenarına gidebilir miyim?" diye sordu Sammy.

"Git bakalım," dedi Rain. "Ama yakınlarda ol."

Sammy tepeden aşağı indi ve bir anlığına, pizza yiyen bir grup çocuğun yanına gidecekmiş göründü. Ama son anda diğer tarafa döndü ve tek başına çiçek toplamaya başladı.

Rain'e bir bakış attım.

Beni susturmak için elini kaldırdı. "Söyleme sakın."

"Burada oturuyorum böylece. Turtamı yiyorum."

"Fazla arkadaşı olmadığını biliyorum," dedi. "Farklı bir çocuk o."

"Bu iyi bir şey," dedim.

"Sanırım öyle." Bana baktı ve turtanın kâğıdıyla oynadığını gördü. "Ne yapıyorsun?"

"Tadını çıkara çıkara yemek istiyorum."

Bana bir bakış attı, söylediğime inanıp inanmaması gerektiğini düşünüyor gibiydi. "Her neyse, benim de büyürken pek arkadaşım yoktu. Şu an gayet iyiyim."

Bu an, bunun tartışılır olduğunu söylemem gereken an mıydı? "Bence Sammy inanılmaz bir çocuk," dedim. "Bu yüzden bence de bir sıkıntı yok."

Bana öyle bir baktı ki yüzünde, bir an ondan geldiğine inanmadığım bir şey gördüm. Minnettarlık.

"Eh, danışmanı, kampı yöneten kadın diyeyim, öyle düşünüyor."

"Kathleen mi?"

Başıyla onayladı. “Kathleen,” dedi. “Yani, Sammy’nin harika bir çocuk olduğunu düşünüyor, ama biraz endişeli...”

“Hangi konuda?”

Rain başını salladı. “Bilmiyorum...”

Nefesimi tuttum, araya girmek, güvenip de bir olayını anlattığı kişinin ben olduğumu fark etmesini istemiyordum.

“Kathleen, Sammy’nin başarı göstermek için çeşitli zorluklarla karşı karşıya getirilmesi gerektiğini düşünüyor. Potansiyelini gösterebilmek için. Aynı şeyi okuldaki öğretmenlerinden de duydum, bu yüzden onu önümüzdeki yıl Doğu Hampton’daki özel okullarından birine yazdıracağım.”

Özel okul. Buralarda iyi bir okulun yıllık maliyeti 50 bin dolar civarında olmalıydı. *Bu yüzden* evi satmıştı.

“Sorun nedir o zaman?”

“O, özel okulun çare olmayacağını düşünüyor. Sammy’yi sonbaharda kabiliyetli çocukların katılacağı bir programa göndermemi istiyor. Daha önceden kimseyi orası için aday göstermemiş, ilk defa Sammy’yi gösterdi ve o da girmeye hak kazandı.”

“Bu harika.”

“Harika bir yanı yok. Program New York’ta. O kadar işi yapmam imkânsız.”

Bu, duraksamama neden olmuştu. New York’ta kiralanabilecek daireler vardı. Ve diğer otellerde de işler. Sammy’ye elinden geldiğince iyi bir eğitim şansı ve arkadaş bulacağı bir yer vermekle yükümlü değil miydi?

Ama Rain, Montauk’tan ayrılmayacaktı. Onun için hâlâ kıymetimin olduğu zamanlarda bunun kavgasını yapmıştık ve ben kaybetmiştim.

“Ve Thomas’ın da bu konuda yardımı dokunmuyor,” dedi. “Programdan çok etkilendi. Ailelerin, çocukları bu programa katılabilirsin diye California’ya taşınmalarından bahsetmeye bayılıyor.”

“Bu konuda destekleyici olmaya çalışıyor gibi.”

Bana döndü. “Destekleyici olabileceği bir yol var. Sessiz olmak.”

Başımı salladım, bundan daha ileri gidemeyeceğimi biliyordum. Sevdği ortada olan Thomas'a bile bu konudan ötürü sinirlenmişti. Ben tek kelime daha edersen köpürebilirdi.

"Bana, bu işi yürütebileceğimizi söylemesine ihtiyacım yok," dedi. "Çünkü burada konu ikimiziz. Konu, burada yaşıyor olmamız. Tam burada."

Etrafını işaret etti, olabileceği en fazlası buymuş gibi. Sanki insanlar sürekli bir yerden bir diğerine gitmiyorlarmış gibi. Ama bunları duymak istemiyordu.

Bu yüzden ben de suyun kıyısına, kayalara vurduğu yere baktım ve Rain'in son sözü söyleyen olmasına izin verdim.

Tam o sırada onu gördüm. Meredith'i. Bir an şaşırıp kaldım.

Meredith. Suyun kenarında yürüyordu. Kucağında bir, yanında yürüyen iki çocuk vardı. Ayağında hiç çıkarmıyormuş gibi görünen siyah botları vardı. Telefonda biriyle, belki de Ryan'la, konuşuyor ve gülüyordu.

Sakin olmaya çalıştım. Ama olamıyordum. Onu burada görünce bir şeyler olmuştu. Her şey geri dönüyor gibiydi. Ryan ve New York. Partinin olduğu gece. Kapıya doğru koşarken bana attığı o korkunç bakış.

Yediğim turta midemde bir takla attı.

Umursamamaya çalıştım. Ve hissettiğim şeyi göz ardı etmeye çalıştım. Bu daha önce hissetmediğim bir şeydi, en azından onun bakımından. Suçluluk. Danny konusunda suçluluk hissetmişim ve hâlâ da hissediyordum. Ve Ryan'a dokunduğum için de çok üzgündüm. Ama şimdi yanında çocuklarıyla Meredith'e bakınca, her ne kadar kaba bir şekilde bangır bangır telefonuyla konuşuyor olsa da, suçluluk hissimi aşmaya çalıştım. Yanına gidip ondan özür dilememek adına yapabileceğimin en iyisi buydu.

O yüzden ben de kusmaya başladım.

"Ciddi misin ya?" diye çıkıştı Rain, benden uzaklaşırken. "Çok iğrenç!"

Çok geçti. Elbisesinin kenarından midemden çıkan bir parça sarkıyordu. Bacağından aşağı süzülen birkaç damla da vardı.

“Bu gerçekten iğrenç,” dedi.

“Üzgünüm.”

Peçetelerle bacağı ve eteğini silmeye başladı. “Kesinlikle affedilmedin.”

Su kenarını işaret ettim. “Meredith burada.”

Bir yandan silmeye devam ederken bir yandan da gözlerimi takip ederek Meredith’i buldu. “Meredith? Karısı mı? Yoksa ihmal ettiği sevgilisi mi?”

“Karısı.”

Peçeteleri kayanın üzerine koydu ve kusmuk gölünden uzaklaştı. “Fazla büyük bir tepki verdin.”

Ben de o sırada kadına daha yakından baktım. Meredith değildi. Kumral değildi, daha ziyade sarışın sayılırdı. Bacakları da Meredith’inkilerden çok daha kalındı. Ve Ryan’ın iki oğlu ve bir kızı varken, bu kadının sadece kızları vardı. Sırma saçlı güzel kızları bu çakma Meredith’i takip ediyordu.

“Boş ver. O değilmiş.”

“O zaman gerçekten de büyük bir tepki,” dedi Rain. Sonra bana bakıp bir peçete uzattı. “Sana neler oluyor böyle?”

“Pek iyi hissetmiyorum. Geçen akşam restoranda rezene yedim, midemle pek iyi anlaşılamadı. O zamandan beri pek iyi hissetmiyorum.”

“Bu senin suçun, rezenenin değil.” Sonra duraksadı. “Belki de Montauk’a alerjin vardır.”

Güldüm.

“Komik olan nedir?”

Ona, termosla doldurduğum kahveye de aynı tepkiyi verince tam da aynı şekilde düşündüğümü anlattım.

Sonra yine kusmaya başladım.

İNSANLARIN, HAMİLE KALMAYA çalışmakla (ve başarısız olmakla) ilgili söylemediği bir şey vardır. Ne zaman hamilelik testi yapsanız aynı sonuçla karşılaşsınız. HAYIR cevabı size bakıyor-
dur, her seferinde farklı bir sonuçla karşılaşmayı umut ettiğiniz bir mahkûmiyettir bu. Bu yüzden denemeyi bırakırsınız. Günleri saymayı bırakırsınız. Testi ne zaman yapmanız gerektiğiyle bile ilgilenmezsiniz. O berbat mahkûmiyetle daha fazla baş etmek istemezsiniz.

Bu yüzden, bir saat içinde üç kez kusunca kız kardeşim hamile olup olamayacağımı sordu ama ben hemen başımı hayır anlamında salladım.

Arabada giderken de, *sadece emin olmak için* bir test yapmam gerektiğini söyledi. Belli kelimeleri de Sammy anlamasın diye harf harf kodlamıştı.

Ama Sammy de *kuzen* diye kodlayınca pes etti.

Tabii ki misafir evine döndükten sonra kız kardeşimin ban-yosunda yaptığım testte EVET sonucunu görmek resmen gerçek dışıydı. Doğanın bana oynadığı bir oyunmuş gibi geliyordu bu.

Kutuya bir baktım, tarihinin geçmiş olduğunu görünce şaşırmadım.

Rain markete gidip bir test daha aldı, tarihi geçmemiş bu testin de sonucu EVET çıktı. Lafı dolandırmadan söylemişti. Yakında bir bebek geleceğini söylüyordu.

“Şimdi mazeretin ne olacak?” diye sordu.

“Biz sadece... bir süredir deniyorduk. Gerçekten deniyorduk yani.”

“Olmuyor muydu?”

Başımı hayır anlamında salladım. Ama şimdi hamileydim.

Son haftalardaki mide bulantılarım, hayatımın iniş çıkışlarına verdiğim baş dönmeleri. Ama sebep o değildi ya da en azından tamamen o değildi. Sebepten, kendini fark ettirmeye çalışan küçücük bir bebektir.

Bunu nasıl gözden kaçırmıştım? Rezeneye ve Ethan'ın kokusuna olan güçlü tepkim. Aklımın ucundan geçmemiştik çünkü artık bunu bir olasılık olarak görmüyordum. Danny'yle son zamanlarda çok aktif olduğumuz söylenemezdi. İtalya'ya gidene kadar işleri biraz beklemeye almıştık. Birlikte geçirdiğimiz zamanların büyük kısmını beklemeye almıştık aslında ve bu ilk defa benim değil de onun seçimi idi. Yukarı Batı Yakası işiyle o kadar çok meşguldü ki eve nadiren uğruyordu.

Ama görünüşe göre yanımda olduğu bir kez yeterli olmuştu.

O zaman fark ettim. Eve geldiği ve beni eski bir üniversite sweatshirt'ümün içinde, *Harry, Sally ile Tanışınca*'yı izlerken bulunduğu gece olmalıydı. Ya da eve gelip beni onun eşofmanları içinde yarı uykuluyken bulunduğu gece de olabilirdi. Son birkaç ay içinde yemeğe çıkacağım akşamlardaki -Food Network'ün ekibiyle görüşmeler, yemek kitabı için hazırlıklar- şık görünümüne rağmen, Danny en berbat görüldüğüm akşamlarda benimle sevişmeye hazır. Kocam tuhaf bir adamdı doğrusu.

Kız kardeşim ayağa kalktı. “Danny'den, değil mi?”

Ona ters bir bakış attım. “Evet,” dedim.

Teslim olur gibi ellerini havaya kaldırdı. “Tamam, sadece karşımızdaki trajedinin büyüklüğünü ölçmeye çalışıyordum.”

HAMİLEYDİM. BUNA İNANAMIYORDUM. Bu fikre alışmaya çalışarak bir hafta boyunca öylece dolandım. Malum kişiye söyleyene kadar bunun gerçekmiş gibi gelmeyeceğini biliyordum. Ama ona nasıl söyleyebilirdim ki? Aklımda New York'a arabayla gidip ona bizzat söyleme fikri vardı ama nerede kaldığını bile bilmiyordum. Onu tekrar iş yerinde yakalamak da -bu sefer haberler güzel olsa da- yanlış bir hamle gibi geliyordu.

Danny bir çocuğumuz olmasını çok istiyordu, hatta benden daha hevesliydi. Aramızda olanlara rağmen baba olacağını öğrenince çok sevinecekti. O halde neden telefonu elime alıp onu aramaktan bu kadar korkuyordum. Neden, ona anne baba olacağımızı söylemek için doğru zamanı ya da doğru yolu bulursam beni affedeceğini düşünüyordum? Hatta beni affetmekten daha fazlasını yapacağını?

Sonunda doğru zamanı, hatta daha mantıklı bir zamanı bile beklemekten vazgeçtim. Gece yarısına doğru onu restorandan aradım. Birçok açıdan bunun mantıklı bir seçim olmadığı ortadaydı. Yemek salonu hâlâ ağzına kadar doluydu, ikinci yemek servisindekiler tatlılarını yiyordu. Önceki yemekler için çöp raporlarımı hazırlamıştım ama Şef Z'nin ne zaman gelip analizlerimi dinlemek isteyeceğini bilmiyordum.

Gecenin kaybedeni mi? Şefin yetiştirdiği şefthaliler. Küp küp doğranıp kuzu kavurma ve naneli acı sosla servis ediliyordu.

Sos gibi kuzu da çok seviliyordu ama şeftali parçalarının bir kısmı tabakta bırakılıyordu. Danny'yle konuşmak için mutfaktan sıvışmadan önce Şef Z'ye göstermek için bir tabağa kalanları koymuştum. Ama Z beni çağırırsa, baba olduğunu söylemek üzere olsam bile eski kocamın suratına telefonu kapamak zorunda kalacaktım. Ayrıca gece yarısı olması nedeniyle, Danny'nin uyuyor olması ihtimali de vardı.

Çalma sesi gelir gelmez yüreğim gümbür gümbür atmaya başladı; kafamdaki kelimeleri söylemek için sabırsızlanıyordum. Uykulu sesiyle karşılaşsam bile. Ya da sesli mesaja konuşmak zorunda kalsam bile.

Hamileyim.

Ama telefon nihayet açıldığında, hattın diğer ucundan gelen ses ona ait değildi. Bir kadın sesiydi, tanıdığım bir ses ama buna rağmen kimin konuştuğunu anlamam birkaç saniyemi aldı.

"Merhaba?" dedi.

Maggie. Evimizin tasarımını yapan arkadaşımız Maggie. Aslına bakarsanız Danny'nin arkadaşıydı. Iowa'da birlikte liseye gitmişlerdi ve uzun zamandır birlikte çalışıyorlardı. Birbirlerini gelen işler için öneriyorlardı ve tasarımları sıklıkla yan yana koyuluyordu. Yukarı Batı Yakası işinde Danny'yi öneren de oydu. Evimizin, *Architectural Digest* dergisine çıkmasını sağlayan da oydu. Danny'nin işleri ve onun işleri sıklıkla dergi sayfalarında yan yana yer alıyordu.

Dışlı bir ekip, demişti derginin yazarı onlar için. Hepimiz bunun şerefine kadeh kaldırmıştık.

Kulağa ne kadar aptalca gelse de, diğer arkadaşlarımızla dışarıda bir şeyler içtiklerini düşündüm bir an. Ekranda benim numaramı görüp bir selam vermek için telefona cevap verdiğini. Ama restoranın telefonundan aradığım için ben olduğumu bilmiyordu. Ve o kadar rahatlıkla söylediği merhabasının arkasında neden gece yarısı kocamın telefonuna cevap verdiği sorusu yoktu. Soru, bu saatte arayacak kadar saygısız olanı işaret ediyordu.

“Kimsiniz?” diye sordu tiz bir sesle.

“Benim.”

Birden sessizleşti. “Sunny. Ben şey... Kız kardeşim olduğunu sandım. Çocuklarla tatil için Hamptons’a gitmişti ve ben de alan kodunu görünce odur diye düşündüm. Seni o sandım. Pardon.”

“Kardeşin seni neden Danny’nin numarasından arıyor Maggie?” dedim.

Yine sessizleşti. “Danny’yi çağırayım ben, tamam mı?”

Danny’yi nereden *çağırdığı* hakkında hiçbir fikrim yoktu. Onu neredeyken aradığımı da biliyordum. Ya da Maggie’yi.

“Bir saniye,” dedi.

Hareket etmeye başladı, yavaş adımlarının sesini duyabiliyordum. Az sonra arkadan suyun sesi de gelmeye başlamıştı.

Maggie kapıya vurdu ve adını seslendi. “Danny!”

Saat gece 00.02’ydi.

Başka bir kadın, duştayken kocama sesleniyordu.

Telefonu kapadım.

Hızlıca mutfığa döndüm, titrememe engel olmaya çalışıyordum. Derin derin nefesler alıyordum. Bebeği düşünüyordum. Bebek için sakın kalmalıydım. İşte tam o sırada pencereden gördüm. Unsuz hazırlanan keki yiyor ve gülüyordu. Kalın ve yoğun, şeker ve deniz tuzuyla karşı konulmaz kek. Mutfakta kokusuna tahammül edebildiğim tek şeydi. Şimdi onu da mahvetmişti.

Amber.

Seksi, siyah bir elbise giymişti ve boynunda kalın bir altın kolye vardı. Z’nin büyük partiler için ayırdığı masada erkek arkadaşı ve üç kişi daha vardı.

Amber, arkadaşlarının önünde şov yapıyordu, her lokmadan sonra gürlütlü bir şekilde bir şeyler söylüyor, tatlıyı yorumluyordu. Tatlı muhallebinin güzel dokusu, zeki bir şekilde deniz tuzuyla bitişi. Sanki bu konularda uzmanmış gibi. Birlikte yemek yediği diğerleri tarafından öyle görüldüğü ortadaydı. Çok yakında tüm Amerika da öyle düşünecekti.

Karar verene kadar ne yapacağımı bilmiyordum. Geride bırakılmış tüm şeftali parçalarını bir табаға koydum.

Sonra elimde şeftali табаğıyla kapılardan geçip yemek salonuna girdim.

Şefin tezgâhındaki birkaç misafir bana, kirli önlüğüme ve terden dağılmış topuzuma şöyle bir baktı.

Onlara doğru kafamı sallayarak selam verdi.

Şaşkın bakışlarla onlar da aynısını yaptılar.

Yanlarından geçip doğruca 5 numaralı masaya gittim. Amber'ın erkek arkadaşı kolunu onun omzuna atmıştı, parmağıyla boynunu okşuyordu. Amber da cilveli hareketlerle kekinin son parçasını ağzına atıyordu, табаğı yalayıp yutmuştu resmen.

Amber başını kaldırdı, beni mutfak kıyafetleriyle ve ciddi şekilde bir duşa ihtiyaç duyar halde görünce gözleri kocaman açıldı.

“Aman Tanrım!” dedi beni baştan aşağı süzerken. “Senin burada ne işin var?”

“Selam vereyim dedim.”

Ardından gülümseyip bütün şeftalileri kucağına boca ettim.

ERTESİ SABAH UYANDIĞIMDA Sammy'yi başımda buldum ki bu iyi bir şeydi çünkü yapmak istediğim son şey dün gecenin aklıma gelmesiydi. Maggie'nin, Danny'nin telefonundaki sesi. Amber Rucci'yle karşılaşmam. 28'deki şanlı kariyerimin sona erişti. Tabağı kadının kucağına döktükten sonra hızla oradan kaçmış, resmi olarak kovulmayı beklememiştim. Danny'nin aramayacağını bilsem de telefonu kapamıştım. İşlerin nasıl bu kadar çığırından çıkabildiğini anlamıyordum. Bunlar nasıl olmuştu? Şimdiye kendi kurtuluşuma giden yolda olmalıydım ama artık hiçbir yere gittiğim yoktu. İşsizdim. Kocasızdım. O pek güzel ve büyüleyici Amber Rucci de dünyayı ele geçirmeye hazırlanıyordu.

Sammy durduğu yerde gerginlikle ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. Küçük tatlı ellerinde tuttuğu yeni kitabı açık bir şekilde göğsüne bastırmıştı.

"Kampa gitmek istemiyorum," dedi.

"Neden?" diye sordum.

"Bu konuyu konuşmak istemiyorum," dedi.

"Onun yerine ne yapmak istersin o zaman?"

"Okuma günü?" diye sordu.

"Neden olmasın..."

Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Harika!" dedi.

Ardından ayaklarını koltuktan çekip köşeye kendisi kuruldu, halinden son derece memnun bir şekilde kitabını okumaya

koyuldu. Onun sayfaları yavaşça çevirmesini izlerken birden midem bulanmaya başladı. Tahminimce bu, sabah bulantısının ve küçük bir insanın -Sammy gibi olmasa da- yakın zamanda bana eşlik edeceğini fark etmenin etkisiydi.

“Neden bana bakıyorsun?” diye sordu Sammy, gözlerini kitabından ayırmadan.

“Bana neden kampa gitmek istemediğini söylemelisin...” dedim. “Biri sana kötü bir şey mi söyledi?”

“Hayır.”

“Sammy, biri bir şey söylediyse seninle kampa gelip danışmanına bunu söyleyebilirim. Kamptan vazgeçmek zorunda değilsin.”

Kitabını kapayıp bana döndü. “Öyle bir şey değil,” dedi.

“Ne oldu o zaman?”

Ne söyleyeceğine karar vermeye çalışıyormuş gibi gözlerime baktı. “Kathleen’in kızı kampa gelecek. Yemekte birlikte oturmamızı istiyor.”

“O yüzden mi gitmek istemiyorsun?”

Sammy usanmış gibi bir bakış attı. “Kızı, New York’taki okula gidiyor.”

Başımı salladım. İşte şimdi konuya girmişti.

“Biliyorum ki bizi arkadaş yapmaya çalışacak. Böylece ben de o okula gitmek isteyeceğim.”

Sammy’nin anlatırken birkaç noktayı atladığı düşünülürse bu tuhaf bir tepkiydi. O noktalardan biri Kathleen’in kızını sevip sevmediği ve ne ara okulun gözüne ilginç görüldüğüydü.

“Neden bu konuda kendini kötü hissediyorsun ki?”

Omuzlarını silktili. “Bilmem. Yani, Kathleen oranın harika bir yer olduğunu söylüyor, ama...”

Nereye vardığını anlamıştım. “Annen.”

Başıyla onayladı. “O okulun kötü bir yer olduğunu düşünüyor sanırım.”

“Peki, *sen* ne düşünüyorsun?”

“Bilmiyorum. Eğlenceli olabilir.”

Bunu duyunca kalbim kırılır gibi oldu. Rain nasıl olur da Sammy’nin okulla kendisi arasında bir seçim yapmasını isterdi? Ayrıca gizli işbirlikçileri gönderen danışmanın nesi vardı böyle? Sammy o okula yazılırsa prim falan mı alacaktı acaba? Birden koltuğun ucunda oturan çocuk dışında herkese sinirlenmiştim.

“Pekâlâ,” dedim. “Kampa gitmek zorunda değilsin. Ama okuma günü yapmayacağız, tamam mı?”

Bıkkınlıkla içini çekti. “Nedenmiş?”

“Günü burada oturarak geçirmeyeceksin. Kampa gitmek istemiyorsan sorun değil. Ama başka bir şey yapacağız.”

“Yaptığım bir şey var zaten. Kitap okuyorum.”

Pencereden eski evimize baktım, araba yolunda kırmızı araba duruyordu, içeride de isimsiz ünlü olmalıydı. Bir anda aklıma erkek arkadaşı geldi. “Hadi, balık tutmaya gidelim,” dedim.

Gerçek bir Montauk balıkçı teknesi -bekârlığa veda partileri ya da bira içmek için kullanılanlar değil- iskelenin etrafında tur atmak için çok da mantıklı bir araç değildi. Ethan ve Thomas’ın 15 metrelik, iki kamarası olan açık deniz teknesi de aynen öyleydi. Çok rahatsız sayılmazdı ama lüks olduğu da söylenemezdi. Güverte sabah nakliyesinden sonra temizlenmişti ama yine de pis ve yapış yapış görünüyordu. Ve karşılaştırıldığında Ethan’inkinin, yanında taze çikolatalı kurabiye kokusu gibi kalacağı bir koku hâkimdi etrafa.

Tüm bunlara rağmen kıyıdan uzaklaşır uzaklaşmaz kendimi çok daha iyi hissetmeye başladım; okyanus esintisi mide bulantımı bastırmış ve kafamı boşaltmama yardımcı olmuştu. Ethan’la ben dümendeydik, Sammy de hemen yanımızda, üzerinde sıkıca giydiği can yeleğiyle büyülenmiş gibi okyanusu izliyordu.

Şaka yapıyorum. Sammy kamaralardan birinde kitap okuyordu. Evdeki halinden hiçbir farkı yoktu.

Ethan ısıtmak için ellerini ağzına kapadı.

“Geçenlerde arkadaşımın eşiyle uzun uzadıya bir sohbet yaptık,” dedi. “Sanırım kendini benim yerime koymaya çalışıyordu ve biri yazıkçılar diğeri de kışın da burada yaşayanlar için olmak üzere iki Montauk olduğunu söyleyenlerin, bu işi anlamadığını söyledi. Asıl olay insanların burada balık tutanlar ve tutmayanlar olarak ayrılmasıymış.”

“Yanlış olan ne bunda?”

“Henry burada balık tutmuyor. Kodaman arkadaşlarıyla lüks bir tekne kiralıyor ve kılıçbalığıyla fotoğrafını çekmesi için birine para ödüyor. Bu balık tutmak falan değildir. Bu fotoğraf operasyonudur. Bir kılıçbalığıyla.”

“Pekâlâ.”

“Bundaki ironiyi göremiyor musun? Sammy bile tek başına denize açılıp bir kılıçbalığı tutabilir.” Başını salladı. “Kafamın tasını attırıyor.”

“Yattığın kadının kocamı mı kafanın tasını attırıyor? Bahsettiğin adam o değil mi?”

“Burada balık tuttuğunu düşünüyor. Bu kadar aptalca bir şeyi söylemekte sakınca görmüyor. Eğer burada gerçekten balık tutuyor olsaydı, asla bu kadar aptalca bir şey söylemezdi.” Durdu. “Bunu sadece düşünürdün.”

Kıyıdan giderek uzaklaşırken derin bir nefes aldım. “Neden hâlâ konuşmaya devam ediyorsun?”

“Hey! Suya açılmayı isteyen sendin. Neden kabul ettiysem!” dedi.

“Çünkü Sammy senin yumuşak karnın,” dedim.

Bana bakıp gülümsedi. “Sanırım öyle.” Ardından önüne dönüp bizi kuzey yönüne çevirdi. “Ee, iş nasıl gidiyor? Bu kadar uzun dayanabilmiş olmandan etkilendim.”

“Dayanamadım ki.”

“Ne oldu?”

“Bir tabak şeftaliyi birinin üzerine düşürdüm.” Duraksadım. “Döktüm. Şeftaliyi üzerine bilerek döktüm demeliydim.”

Duyduklarından etkilenmiş gibi küçük bir kahkaha attı.
“Hak etmiş miydi bari?”

“Şef Z’nin ilgileneneceği sorunun bu olmadığını düşünüyorum.
Ama bunu öğrenemeyecek kadar hızla kaçtım oradan.”

Ethan motoru durdurdu. “Bak şimdi merak ettim.”

“Benim hesaplarımı ele geçiren kadın Amber Rucci’ydi.
Yemek kitabı anlaşılmamı çaldı. Food Network programımı. Ve
daha yemek yapmayı bile bilmiyor.”

“O da.”

Ne dediğini anlamaya çalışarak ona baktım.

“Bence *o da* yemek yapmayı bilmiyor, demelisin.”

“Tost yapıyor Ethan.”

“Tost severim.” Omuzlarını silkti. “Ama öyle tarif insanı değilim pek. Hızlıca halletmeyi severim. Ekmekleri tost makinesine koy. Altını aç. Neler oluyor gör.”

Güldüm. “Aklımdan ne geçiyordu, bilmiyorum. Restoranda
öylece oturuyordu ve ben de onun üstüne atladım.”

Cebinden bir cigara çıkardı. “Bence hak etmiş.”

Ethan’ın Amber’la ilgili hislerimde beni haklı bulması içimi rahatlatmalıydı. Ama öyle olmamıştı. Kendi hayatını güzelleştirmek için benim hayatımı mahveden Amber’ı düşündüm. Daha önce de öfkeliydim ama şimdi taşıdığım çocuğu düşününce daha da öfkeleniyordum. Kalbim kırılmıştı.

Ethan cigarayı yaktı ve bunun üzerine ona bir bakış attım.
“Ne var? Yasal sonuçta.”

“Bir tekneyi kullanırken yasal olduğuna emin değilim.”

“O halde oturuyor olmamız çok iyi.”

Ardından cigarayı bana uzattı.

Başımı hayır anlamında salladım.

“İstemiyor musun?”

“Hamileyim.”

“Vay canına.” Cigarayı geri çekti ve ağzından çıkan dumanlar yayılarak uzaklaştı. “Ne tat kaçırıcı bir şey. Harbiden.”

Öylece ileri bakakalmıştı, bu yeni haberi sindirmeye çalıştığını görebiliyordum.

“Kocanın haberi var mı?”

Bu soruyu duyunca hafifçe irkildim. Kocam. Eski kocam. Ona bu haberi nasıl verecektim? Ona bundan sonra herhangi bir haberi nasıl verecektim? Başımı hayır anlamında salladım.

“Neden yok?”

Omuzlarımı silktilim. “Yeni sevgilisiyle duş almakla meşgul o.”

Cigaradan bir nefes daha çekti. “Vay canına.”

Ardından sigarasına odaklandığı birkaç dakika boyunca ikimiz de konuşmadık.

“Sana üç çocuğum olduğunu söylemiş miydim?”

Dönüp şoke olmuş bir şekilde ona baktım. “Ne?”

Başını salladı. “Hepsi de farklı annelerden.”

“Etrafa biraz sperm saçmışsın belli ki.”

Gülümsedi. “İlkinde... bilmiyorum ya. Bununla baş edemedim. On sekiz yaşındaydım, berbat davrandım. Zamanımın büyük kısmını da diğer ikisiyle telafi ederek geçirdim,” dedi. “Aynı şey değil tabii. Kızım, ilk çocuğum yani, benden çok daha iyi bir babayı hak ediyor.”

“Kendimi daha iyi hissetmemi sağlamaya çalışıyorsan işe yaramadığını söyleyebilirim.”

“Kendini daha iyi hissettirmeni sağlamak mı? Ben kendimi daha iyi hissetmeye çalışıyorum.”

“Sen işleri batırdığında on sekiz yaşındaymışsın.”

Başını salladı. “Doğru,” dedi. “Ve hayatımdaki her şeyle ilgili de yalan söylemedim.”

“Pekâlâ, yeter bu kadar.”

“Kocamı başka bir kadının kollarına göndermedim. İşimi bir tabak şeftaliyle kaybetmedim.”

“Lütfen konuşmayı keser misin?”

Gözlerime baktı. “O şeftalileri öyle dökmek çok cesur bir hareket,” dedi. “Tabii sonuçlarına bir şey diyemem.”

Dönüp ona baktım, hâlâ dalga geçip geçmediğini görmek istiyordum.

Cigarasını söndürdü. “Ciddiyim. En son ne zaman öyle bir şey yaptın?”

“Öyle çılgın bir şey mi?”

“Cesur. Hayranların gözüne nasıl görünür diye düşünmeden,” dedi. “Önceden üzerine düşünülmemiş bir âna izin verdin?”

Bu söylediği, bir anda durmama neden oldu. “Önceden düşünülmüş.” *Biraz Gün Işığı*’nı dünyaya sunabilmek, beni dünyaya sunabilmek için gereken şeyin tam karşılığıydı bu. Çok uzun zamandır yaptığım her şey bunu gerektiriyordu. Fotoğrafların üzerinden geçmek, söylenecek en iyi cümleleri bulmak, tam olması gereken ânı yakalamak. Daha şık, daha ilginç, daha göze hoş görünen.

O gerçeklikten kopuş evresinin ilk kazazedesi Danny olmuştu. Dışarıya çıktığımız her akşamın, hatta evde geçirilen gecelerin bile, kameralara yansımayan tarafının yanında (geç saatlere kadar çalıştığım gecelerde kötü pizzalar) bir de Instagram’a yansıyan *doğaçlama* tarafı vardı. Bu da, nefis pizzamı yerken, güzel bir televizyon programı izlerken en doğru açıdan, en güzel göründüğüm fotoğrafı yakalamak için çekilen düzinelerce fotoğraf anlamına geliyordu. #evyapimipizza #kocamlasarmasdolaz #WaltOyumSana

Peki, tüm bunların sonucu ne olmuştu? İkimize de aslında işlerin nasıl olduğunu göstermek yeterli değil miydi?

Ethan motoru yeniden çalıştırdı. “Belki de önemli olan artık yalan söylemiyor olmandır.”

“Yalan söyleyecek bir şeyim kalmadı,” dedim.

Dümeni çevirdi ve tekne geriye dönmeye başladı. “Hazır olduğunda bana teşekkür edebilirsin.”

EVE DÖNDÜĞÜMÜZDE RAIN'İ verandada dört dönerken bulduk. Öfkeden kıpkırmızıydı. Bunu anlamam birkaç saniyemi almıştı ama öyle olmamalıydı. Çünkü genelde Rain'in bana gösterdiği tek duygusu öfke oluyordu.

Sammy'nin kapısını açmak için arabanın diğer tarafına gittim. "Selam anne!" diye seslendi Sammy.

Rain kollarını göğsünde kavuşturmuş bize bakıyordu. "Hangi cehennemin dibindeydiniz?" dedi.

"Balık tutmaya gittik," dedim evin basamaklarını çıkarken. "Sakin ol."

"*Sakin ol* mu? Sammy gitmediği için kamptan aradılar. Denize açılmadan önce bana da bir sorman gerektiğini düşünmedin mi?"

"Seni aradım," dedim. "Mesaj da bıraktım."

"Ben de mesaj bıraktım," dedi Sammy.

"Sammy, sen içeri gir."

"Anne..."

"İçeri dedim!"

Sammy kapının eşiğinde durakladı. Ona gülümsedim ve o da hüzünlü bir şekilde bana elini salladı. Sanki uzaklaştırılmak istemiyordu.

Rain'se onu kafasının arkasında bile olan gözleriyle görmüş gibi daha da sinirlenmişti. "Hemen içeri!"

Sammy ortadan kayboldu, Rain de oyacakmış gibi gözlerini bana dikmişti. “Bunu nasıl yaparsın?”

“Rain, yemin ederim ki böyle sinirleneceğin aklıma gelmemişti.”

“Senin mesajını görmeden önce kamptan aradılar. Bunun benim için nasıl bir şey olduğunu tahmin edebiliyor musun? Kaza falan geçirdiniz sandım. Sözünü tutmadığını sandım. Neler olduğunu bilmiyordum.”

“Yani gerçekten zor bir beş dakika geçirdin, öyle mi?”

“Bunun komik olduğunu mu sanıyorsun?”

“Hayır, özür dilerim Rain. Evde öylece oturacağımıza biraz gezinmenin iyi olacağını düşündüm.”

“Çocuğumu nereye götürebileceğine karar vereceğini nereden çıkardın?”

“Sen kamptan kaytarmasına izin verdin.”

“Ben izin verdim. Sen değil,” dedi. “Bu kararları vermek sana düşmez.”

“Rain, kampa gitmek istemiyordu. Ve çok güzel bir gün geçirdi. Kitap okudu, temiz hava aldı, yemek yedi. Kızacak hiçbir şey yok. Çok eğlendi.”

Dönüp bir hışımla eve girdi ve kapıyı da arkasından çaparak kapadı. “Şimdi de çocuğum hakkında uzman mı kesildin?”

Kapıyı yeniden açıp onu takip ettim. “Sana yardım etmeye çalışıyorum. Bir teşekkür ne dersin?”

“Hadi ama, Thomas’ın kazasından sonra bir öğrenciye Sammy’yi kampa götürmesi için üç beş kuruş verebilirdim. Burada yardım eden biri varsa o da benim.”

Kafasını çevirdi ve ben de o an neden bu kadar kızgın olduğunu anladım. Sammy’nin harika bir gün geçirmesini istemiyordu. Benimle geçirmesini daha doğrusu. Birlikte geçirdiğimiz günün, hamileliğimin hiçbir önemi yoktu. Rain, Sammy’nin benimle herhangi bir bağı olsun istemiyordu.

“Bu bir hataydı, tamam mı?” dedi. “Çantayı toplayıp gitmeni istiyorum.”

“Hayır.”

Başını salladı. “Hayır mı?”

Doğru duymuştu. Hiçbir yere gitmiyordum. Belki de hamileliğin ya da yaşadığım travmanın etkisiydi. Belki de Ethan’ın hakkımda, şefkalilerle ve cesur davranmakla ilgili söyledikleriyle ilgiliydi. Ama olduğum yerde kalmak istiyordum. En azından nereye gitmem gerektiğini anlayana kadar.

Rain acı acı güldü. “Zaten burada işin ne ki? Gerçekten. Amacın bizimle yeniden bir bağ kurmak falan değil.”

“Belki de öyledir.”

“Saçmalık.”

Sammy’nin köşesine doğru bir bakış attım. “Sesini biraz alçaltır mısın?”

Rain hiç umursamadan bangır bangır konuşmaya devam etti. “O halde planın nedir? Şef Z’nin güvenini kazanıp bir şekilde kendini yeniden bulmak, değil mi?”

“Öyleyse ne olacak? Tüm bunları sineye çekmemi mi istiyorsun? Amber, uğruna çalıştığım her şeyi elimden aldı. Ve biliyorum, hakkımla kazanmadığımı düşünüyorsun ama uğruna çok çalıştım,” dedim. “Bu senin anlayabileceğin bir şey değil.”

“Ben çok çalışmıyor muyum?”

Onun aksine ben sesimi yükseltmemeye çalışıyordum. “Sadece bir otel işletmenin hayallerinin işi olmadığını düşünüyorum.”

Şaşırmış gibi bana bakakaldı. Belki de biraz da incinmiş gibiydi. Sonra gülüp lafı değiştirmeye çalıştı. “Eh, madem hayallerden bahsediyoruz. Sen tam olarak hangi hayalini gerçekleştirirdin?”

“Konu ben değilim Rain.”

“Benimle dalga mı geçiyorsun sen? Konu tamamen sensin.” Başını bu duyduklarına inanamıyormuş gibi salladı. “Daha etkili bir isim olsaydı her şey daha güzel görünürdü diye düşünüyorsun ama bu mutlu olmadığım anlamına gelmez. İnsanların

senin hakkında ne düşündüklerinin korkusuyla yaşamıyor olsaydın, kimse senden bir şey alamazdı, bu aklına geldi mi hiç?”

“Öyle mi?”

“Aslında gerçekten öyle.”

Kardeşime bir adım daha yaklaşıırken Sammy’nin olduğu tarafı işaret ettim. “O halde neden insanların çocuğunla ilgili ne düşündüklerini duymaktan bu kadar korkuyorsun?” diye fısıldadım.

Kolumu tutup beni çekeleyerek verandaya çıkardı. “Pardon?”

“Bu yüzden onu kampa yollamadın, değil mi?” dedim. “Çünkü danışman, Sammy’nin özel bir çocuk olduğunu söyledi. Özel ihtiyaçları olduğunu.”

“O halde Sammy’yle olan tüm tecrübelerine dayanarak, tanımadığın bir kadının haklı ve annesinin haksız olduğu sonucuna mı vardın? Çocuğumun ihtiyaçlarını hiç düşünmediğimi mi sanıyorsun?”

“Rain, onun önünü kesme.”

“Tabii. Burada kalırsa önü kesilecek. Annesiyle kalırsa önü kesilecek.”

“O zaman sen de onunla git. New York’ta da işletebileceğin oteller var.”

“O kadar basit değil. Burayı seviyorum. Burada bir yuva kurdum. Bir ilişkim var. Çok çekici gelmiyor olabilir ya da televizyon şovuna konu olmayabilir hayatım ama bazılarımız bir yerlerde yuva kurmaya değer veriyor.”

“Seninkinin büyüdüğü evden birkaç metre ötede olması tuhaf gelmiyor mu?”

Bu, onun duraklamasına sebep oldu. Sessizleşti. “Ne demek istiyorsun?”

Ben de durdum, ağzıma geleni söylememem, bazı sınırların geçilmemesi gerektiğini biliyordum. Ama çok acımasızca davranıyordu ve ben de çok yorulmuştum. Kendimi durduramadım.

“Bilmiyorum. Evden birkaç saatten daha fazla uzak kalmamamız gerektiğine dair bir kural olduğunu hatırlıyorum. Ne olursa olsun evden başka bir yerde kalmamamız gerektiğine dair.”

“Haddini aşıyorsun.”

“Her gün deniz kenarına inme. Her gün saat beşte araba yolunun kenarına çıkıp mektupları alma. Pazar günleri deniz manzarasına karşı yemek yeme. Atladığım bir şey varsa söyle lütfen. Belki senin de, babamın bizim için belirlediği kurallardan uzaklaşmama gibi bir kuralın vardır, ha? Belki de itiraf etmek isteyeceğin kadar ona benziyorsundur?”

Gözlerimin içine bakıyordu. Kızmıştı, kırılmıştı, duyduklarına inanmıyor gibiydi. Hâlâ onu etkileyebilme gücüne sahip olmama inanmıyordu.

“Eşyalarını toplayıp evimden gitmen için sana on dakika veriyorum,” dedi.

Sonra da arkasını dönüp gitti.

BİR HIŞIMLA ARAÇ yolundan çıktım, eşyalarım apar topar yolcu koltuğuna atılmış halde duruyordu ve gözyaşlarımla boğuşarak arabayı doğruca 28'e doğru sürmeye başladım. Bazen sonunda içinden atabildiğin şeylerle birlikte rahatlarsın. Ama bu, o durumlardan değildi. Tüm onları söylediğim için pişmandım. Gerçekte öyle düşünmüyordum. Rain çok üzerime gelmişti ve doğru bir şey -Sammy'nin eğlenceli bir gün geçirmesini sağlamak; kolay yoldan kaçmaya çalışmazken- yaptığımı düşünürken bile bana çıkışmıştı.

Öyle biri karşısında nasıl kazanabilirdin ki? Özellikle de nasıl kendimi yeniden burada bulduğumu düşündüğüm bir dönemde. Montauk'ta kısılıp kalmıştım. Kaçtığım her şeyi bana bir ayna gibi yansıtan biriyle birlikte aynı evde. İstedğim şey onu üzmem değildi. Ona kendini benim kadar kaybolmuş ve her şeyden kopmuş gibi hissettirmek değildi istediğim.

Tüm gücüyle bu kadar berbat hissetmeyi hak ettiğimi kanıtlamaya çalışıyordu. Bir gecede tüm kariyerimin yerle bir olmasını, artık yoluna devam etme kararı almış gibi görünen kocamı kaybetmeyi hak ettiğimi düşünüyordu ve ondan bunu kesmesini, sadece bir anlığına olsa, nasıl isteyebileceğimi bilmiyordum.

Restoranın otoparkına girdim ve dikiz aynasında kendime bakıp gözyaşlarımı sildim.

Şimdi bir de Sammy vardı. Rain'in tuhaf ve harika çocuğu. İşin garibi (suçu hamilelik hormonlarına atabilir bence) o çocuğa alışmıştım. Ona küçük bir veda bile edememiş olma fikrinden, aslında oradan gitmek istemediğimi bilemeyecek olmasından nefret ediyordum. En azından onun yanından gitmek istemiyordum.

Mutfığa girip doğruca kendi istasyonuma yöneldim. Douglas, yanında genç bir adamla orada durmuş, ona neyi nasıl yapması gerektiğini anlatıyordu.

"Burada ne arıyorsun?" diye sordu Douglas.

"Douglas," dedim. "İstasyonumdan çekilmen için iki saniyen var..."

"Artık benim istasyonum burası," dedi genç adam.

Ters ters adama baktım. "Sen de kimsin?"

"Çöpten sorumluyum," dedi.

"Cebimde beş yüz dolar var. Beş dakikalığına tuvalete gitmeyi kabul edersen senindir."

"Anlaştık!" dedi adam.

"Anlaşma falan yok," dedi Douglas.

"Neler oluyor?"

Sese dönünce arkamızda Şef Z'yi bulduk. Üzerinde şef ceketi vardı ve kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

"Douglas, çekil oradan," dedi. "Lance'i de al."

"Ben Lance değilim," dedi genç adam.

Şef Z ellerini kaldırdı. "Kimsenin umurunda değil," dedi.

Douglas ortadan kaybolup genç adam da tuvalete doğru giderken (Şimdi ona parayı vereceğimi düşünüyor olamazdı herhalde?) Şef Z bana doğru eğildi.

Kulağıma doğru fısıldadı. "Mutfığımda ne yapıyorsun?"

Boğazımı temizledim. "Özür dilerim, Şef. Yaptığım şeyi neden yaptığımı öğrenirseniz, mutfakta kalmama izin verirsiniz diye düşündüm."

"Konuklarımdan birinin üstüne neden bir tabak dolusu yemek döktüğünün detayları mı?"

Ona söyleyeceklerimi, bütün hikâyeyi kurgulamıştım. Gecenin son kuzu etli başlangıç yemeğini sipariş ettiğini ve ta-bağına dokunmadığını söyleyecektim. Herkesin emeğine böyle saygısızlık etmemesi gerektiğini. Şef Z'nin emeğine. Özellikle de o gece için hazırlanan sonuncusunu sipariş etmişken. Başkası o yemeği severek yeme fırsatını kaçıırıyordu. Tüm bunlar Amber yüzündendi.

Bu hikâyenin işe yaramaması mümkün müydü? Adamın tüm narsist dürtülerine sesleniyordum. Buna karşı çıkması, kendisine karşı çıkması olurdu.

Ama ona yalan söyleyemeyecek kadar yorgundum. Ve bu hikâyeyi satamayacak kadar formdan düştüğümü düşünüyordum. Yalan söylemenin olayı buydu. Bir kez yalan söylemeye başlayınca tüm yaptığınız bu oluyordu. Gerçek, gerilerden duyduğun ama nereden geldiğini kestiremediğin bir vızıltıya dönüşüyordu. Ama bir kere formdan düştüğünde de iyi yalan söylemek, bir hikâye uyduracak enerjiyi bulmak zorlaşıyordu. Neredeyse gerçeği söylemek kadar zor bir hâle geliyordu.

Bu yüzden ben de öyle yaptım. Ona doğruyu söyledim. “Yemeğinizi yemeye layık biri değil o, Şef.”

Z duraksadı, bu söylediğimi düşünüyor gibiydi. “Kimse layık değil.”

Ardından bir adım geri çekildi ve istasyonuma geçmemi işaret etti.

“Kendini gözüktünde say,” dedi.

Ağlayacakmış gibi görünüyor olmalıydım çünkü söylediğine pişman olmuş gibiydi.

Gördüğü şeyden iğrenmiş gibi başını salladı. “Mutfağında gözyaşı dökmek yok,” dedi.

“Bunu söylemenize gerek yok Şef,” dedim.

“Görünüşe göre var,” dedi.

GECEİN İKİSİNDE, YORGUNLUKTAN bitmiş halde Ethan'ın evine gittim.

Rıhtıma yakın oturduğunu söylemişti, internet sitesinde yaptığım kısa bir araştırma sonucu tam olarak neresi olduğunu çözdüm.

Üzerinde sadece boxer şortla kapıyı açtı. "Bugünlük beni yeterince görmedin mi?"

"Kalacak bir yere ihtiyacım var," dedim.

Gözlerini ovaladı. "Gir hadi."

Evi, dışarıdan bir hayli harap görünüyordu. Sarı ahşap kulübenin acilen boyanması gerekiyormuş gibi duruyordu, kepenklere yamalar yapılmıştı. İçerisi de en az o kadar harabeydi ama yine de kendine özgü bir albenisi vardı.

Neredeyse kendine inat bir çekiciliği vardı ortamın. Yerlerdeki kalın ahşap döşemeler, Ethan'm düzelttiği, orijinal döşemeler olmalıydı ve benzin istasyonlarının fotoğraflarının asıldığı duvarlar tatlı bir yeşile boyanmıştı. Mobilyalar birkaç güzel halı ve harika bir deri koltuktan ibaretti. Ve tam da iskelelere bakan, içeriyi ay ışığıyla doldurup her şeyin yumuşak bir pırıltıyla yıkanmasını sağlayan kocaman bir pencere vardı.

Ethan beni yatak odasına götürüp yerdeki yatağı işaret etti. Üstüne Frette çarşaflar seriliydi. Evdeki çarşaflarım gibi. Tam, milyon yıl geçse Ethan'ın gidip Frette çarşaflar alacağını tahmin edemezdim diye düşünürken aslında çarşafları alanın o olmadı-

ğını fark ettim. Onun aldığı çarşafların üstünde yatmak istemeyen birinin ona hediyesi olmalıydı. Ünlü kadın.

Omuzlarını silkti, özür diler gibi bir hali yoktu. “Ancak bu kadarını sunabilirim sana,” dedi.

Umurumda olmayacak kadar yorgundum. Sırt sırta verip yattık, topuklarımız birbirine değiyordu.

“Sakin bir şey denemeye kalkma,” dedi.

Ve ardından ikimiz de uykuya daldık.

UYANDIĞIMDA HAVA HÂLÂ aydınlanmamıştı.

Saate baktım. Sabahın beşiydi. Şükürler olsun ki Ethan da gitmişti. Nerede olduğumu kavrayabilmek için bir anlığına öylece yattım. Tuhaf bir yatak, aşına gelen çarşaflar. Bir anlığına bu çarşafların üstünde uyuduğum son ânı hatırlamaya çalıştım. Radyoda *Moonlight Mile* çalıyordu, Danny çarşafı çenesine kadar çekmiş uyuyordu, ben de çarşafı çeneme kadar çekmiş yatıyordum. Şimdi neredeydim?

Ethan'ın iskeleye gittiğini tahmin ettim ve kendime bir fincan kahve yapmak için mutfağına gittim. Uyumaya devam etmemin yolu yoktu. Ahşap sandalyeye oturdum, kahvenin demlenmesini beklerken telefonumda Danny'nin numarasını açtım. Durum her ne olursa olsun, ona bebeği söylemeliydim. Ben bile bu durumu kavramış sayılmazdım. Maggie... Ve Danny ha?

Bu nasıl mümkün olabilirdi? Danny böyle biri değildi. Bizi bu kadar çabuk unutamaz, Maggie'ye bu kadar haksızlık yapamazdı. Yakın olduğumuz bir arkadaşımızdı. Hazır olana kadar onunla bir şey yaşamaya kalkışmazdı. Bu kadar erken hazır olabileceği bir dünya var mıydı peki? Tam bir aptal olabilirdim ama yine de bunun doğru olduğunu düşünmüyordum. Başka bir açıklaması olmalıydı.

Tam kendime büyük bir bardak kahve doldurmak ve Danny'yi aramak üzereydim ki içeri Ethan girdi. Elinde John'un

Pankek Evi'nden bir paket ve kahve bardaklarının olduğu karton bir tutacak vardı.

Elimdeki kupayı işaret etti. "Ben olsam onu asla içmezdim," dedi.

Telefonu elimden bıraktım. "Hamileyken kahve içtiğim için beni yargılıyorsan..."

"Seni o kahveyi içtiğin için yargılarım," dedi. "O kahve makinesini 80'lerden beri kullanmadım."

Kahve bardaklarının olduğu kartonu bana uzattı.

"Şekerli. Kafeinsiz. Kafeinli," dedi. "Hangisini içersin bilemediğim için hepsinden aldım."

"Teşekkürler. Pakette ne var?"

"Yumurtalı sandviç. Ama o benim için. Bugün beni ayakta tutacak bir şeye ihtiyacım var."

"Nedenmiş?"

"Birkaç yatırımcıyla görüşmek için New York'a gideceğim."

Paketten sandviçi çıkardı, kâğıdını açınca içinden bir buhar dalgası yükseldi.

"Güney California'da birkaç restoran açmayı düşünüyoruz. Öncelikle Los Angeles. 28'de yediğim yemeğin olayı da buydu," dedi.

Peynir ve domateslerin nefis görüldüğü sandviçini ağzına götürürken açlıkla ona bakmış olmalıyım ki "Ne? Oda kahvaltı işletmiyoruz burada," dedi.

Bunu duyunca hayal kırıklığına uğramış gibi görünmeliyim ki sandviçin yarısını koparıp bana verdi.

"İşletiyormuşuz belli ki."

Büyük bir ısırık aldım, yarısını resmen ağzıma sokuşturmuşum. Benim lokmamı yutmamı bekledi ve ardından gülümsedi.

"Seksi," dedi.

Cevap olarak elimdeki kısmı da ağzıma tıktırdım.

"Dün akşam sana söylemek istemediğim bir şey vardı," dedi.

"Ama sabahın beşi uygun görünüyor, öyle mi?"

O da sandviçinden bir lokma aldı. “Senin Amber, Tyson Lane’de bu akşam büyük bir kitap lansman partisi veriyor. Bu yüzden şehirde.”

Birden yediğim her lokma zehir oldu. “Tam olarak nasıl biliyorsun bunu?”

“Reklamcısı indirim koparmaya çalışıyordu. Amber’ın adını söyledi, partiden bahsetti ve balığımızı yiyecek bir sürü insan olacağını söyledi.” Ağzı dolu bir halde konuşmaya devam etti. “İstasyonlar kurulacakmış sanırım. Her istasyonda kitabındaki bir tarif yapılacak. Balığı istediği istasyon da *ceviche** istasyonu.”

“Başka ne servis edecekmiş ki? Tost mu?”

“Reklamcısına ben de aynı şeyi sordum.”

Güldüm. “Gerçekten mi?”

“Evet. Ama mizah duygusu pek yoktu sanırım.”

O partinin ne anlama geleceğini düşündüm. Herkes orada olacaktı. Louis. Food Network’tekiler. Bir zamanlar bana sırtlarını dönen herkes, onun başarısından dolayı heyecanla orada bulunacaktı.

Ethan, elindekini çalmamdan korkuyormuş gibi sandviçinden bir ısırık daha aldı. “Her neyse, ona pis pis bakarım.”

“Beni partiye sokabilir misin?”

Şaşırmış gibi görünüyordu. “Tabii ki. Neden?”

Omuzlarımı silktim. Verecek iyi bir cevabım yoktu. Amber’ı ve partisini umursamamam gerektiğini biliyordum, artık önemli değildi. Ama nedense o anda, önemli olan tek şey buymuş gibi hissediyordum yeniden.

“Verecek düzgün bir cevabım olmasa da benim için bunu yapar mısın?”

“Olmuş bil,” dedi.

Son lokmasını bana uzattı.

“Fazladan balık bile getiririm,” dedi. “Yeniden kafasından aşağı bir şey dökmek istersen diye.”

* Güney Amerika’ya özgü, narenciyelerle sertleştirilmiş çiğ balıktan yapılan bir yemek. —çn.

İNSANLAR, HAMPTONS'IN GÜZEL yollarından bahsetmeye bayılıyorlardı. Dune Yolu. Flying Point. Ocean. Meadow. Tyson Lane fazla küçük olduğu için çoğu zaman bu listeye girmezdi. Ama okyanustan birkaç adım uzakta olan; Helmet Lang'in şahane malikânesinin de aralarında yer aldığı Doğu Hampton'ın en güzel evlerinin bulunduğu sokak olan Further Lane'in hemen yanındaydı. Amber'in partisi de hemen bu sokağın yanında yapılıyordu. Yine okyanusa bakan, yatırımcı bir kapitalist ile onun yemek yapmaya meraklı karısının şahane evindeydi.

Araba yoluna dizilen fenerler, misafirleri etkileyici kulübeye yönlendiriyordu (tabii bu mekâna kulübe demek biraz haksızlık oluyordu) ve evin önündeki kocaman veranda insanlarla doluydu. Ve mumlarla. Beyaz orkide ağırlıklı bir sürü çiçekle. Kocaman bir tepside havyar ve karidesli suşi servis ediliyordu. Bir köşede bir caz grubu herkesin bildiği şarkıları çalıyordu. Bulduğum en güzel davet olabilirdi.

Derin bir nefes alıp arabadan çıktım ve verandaya doğru ilerlemeye başladım. Kavgamızdan sonra kardeşimin evinden almayı akıl edebildiğim tek elbiseyi giyiyordum. Boyundan askılı ve şükürler olsun ki yavaşça büyüyen karnımı saklayan mor elbisem.

"İnanmıyorum," dedi biri arkamdan.

Döndüğümde, kulağında kulaklık, siyah kalem bir etek giymiş, çok güzel ve düzgün görünen Violet'ı gördüm.

“Burada ne arıyorsun?” dedi yüzünde kocaman bir gülümsemeyle.

Öylece gözlerine baktım, tam olarak ne demek istediğini anlamaya çalışıyordum. “Herkesle selam vermeye geldim,” dedim.

“Partiyi demiyorum,” dedi. “Burayı! Hampstons. Memleketinde saklandığını sanıyordum. Nashville miydi, neydi.”

“Aslında ben buralıyım,” dedim.

Kafası karışmış gibiydi. “Buralı olan birini hiç tanımıyordum,” dedi.

Gülümsedim. “Nasılsın Violet?”

Bana şoke olmuş gibi baktı. “Sanırım bu, bana sorduğun ilk soru. Benimle ilgili bir soru.”

Kulaklığını işaret ettim. “Amber için mi çalışıyorsun?”

“Hayır. Yeni programda Meredith ve Ryan’a yardım ediyorum. Ama bırakacağım. Hızla uçuruma doğru gidiyor. Yemin ederim, daha izleyici karşısına çıkmadan tarihe karışacak.” Başını salladı. “Meredith korkunç. Kamera karşısında gerçekten çok kötü. Ve aynı zamanda normalde de korkunç bir insan, içini rahatlatırsa.”

“Kocasıyla yattığım için mi? Pek sayılmaz.”

“Ben olsaydım, kendimi daha iyi hissederdim.” Omuzlarını silkti. “Her neyse, artık Julie Diaz için çalışıyorum, o harika biri.”

Julie, sevdiğim bir menajerdi. Violet için de mükemmel bir patrondur. Başarısını herkese gösterebilecek biriydi.

“Prodüksiyon işine girecek ve ben de onun için proje geliştirme görevinde bulunabilirim,” dedi Violet heyecanla.

“Bu harika ama kendi şovunu yapmak istediğini sanıyordum?”

“Artık istemiyorum. Bu kadının çok fazla kirli çamaşırı var.” Kendisini işaret etti. “Çıplak fotoğraflarımın internete düşmesini istemem.”

Bu söylediğinin içimi acıtmasına izin vermeyerek gülümsedim. Ne zaman internete çıplak bir fotoğrafım olduğunu düşünsem içimi yiyen o duyguyu görmezden gelmeye çalışıyordum.

Ne kadar kaldırtmış olsam da tamamen yok olmasını sağlayamamıştım, biliyordum. Becerikli eller yeniden bulup ortaya çıkartabilirdi.

“Her neyse, onun için çalışmak çok güzel ve o işi almamı sağlayan, seninle birlikte çalışmış olmamdı...”

Minnettar bir şekilde gülümsedi. Onun için köprünün altından çok sular akmıştı, neden benim için de aynı şey olmasını ki? Zaten olması gerektiği gibi çok daha iyi işler yaparak yoluna devam ediyordu. Belki daha yüce gönüllü biri bunu görüp takdir edebilirdi. Ve benim de bir parçam öyleydi. Ama diğer bir parçamsa insanlara kariyerimle ilgili anlatabileceğim güzel şeyler olması umuduyla Amber’ın partisine girmeye çalışıyordu.

Violet’in kulaklığında sesler duyulunca o da kulak kesildi. “Uçmam gerek! Görev beni çağırıyor.”

“Amber’ı Julie mi temsil ediyor artık?”

“Hayır, Amber’ın arkadaşı olan büyük bir ünlüyü temsil ediyor. Sanırım Amber o arkadaşı için bir bekârlığa veda partisi düzenlemiş. Ama kadın sonuçta evlenmemiş. Hoş, Martha Stewart’ın düğün dergisinin kapağında yer almış, o yüzden herkes kazanmış sayılır. Eski nişanlısı da partiye uğrayacakmış. Bu yüzden adam yeni kız arkadaşını getirir de kadının hızlıca tüymesi gerekir diye ben de gözümü dört açıyorum.”

Uzaklaşmaya başladı.

“Geri döndüğünde haberleşelim, olur mu? Kahve falan içeriz.”

Başımı salladım. “Tabii, çok iyi olur.”

Söylediğime inanmalı mı diye düşünüyormuş gibi bir bakış attı. “Sonsuza kadar burada saklanmayacaksın, değil mi? İşçi bayramından sonra Hamptons çok ürkütücü bir yer oluyor. *Cinnet* ürkütücülüğünden bahsediyorum.”

Güldüm. “Gerçekten de öyle.”

“Ayrıca senin skandalın bitti. O zamandan bu yana en az on beş tane daha olmuştur. Bu sabah yeni bir tane vardı hatta. Cinsel

* Stephen King’e ait, sinemaya da uyarlanmış bir korku romanı. -ç.n.

tercihi pek belli olmayan bir aktörün erkek asistanının telefonunu hack'lemişler ve sana iki kelime söyleyeceğim: Kamp gezileri.”

“Bunu aklımda bulunduracağım.”

Veranda boşalmıştı.

İçeri girdiğimde herkes, kemerli salonun ön tarafına dönüktü. Bir an için bana dönük olduklarını düşündüm.

Sonuçta bu benim partim olabilirdi. Mükemmel şekilde tasarlanmış, rüstik detayları ve şık bir şöminesi olan odaya bakarken ürkütücü anılar yeniden gün yüzüne çıktı. Tüm olağan şüpheliler buradaydı. Julie ve Christopher. Yemek yazarları ve muhabirleri. Locanda Verde'deki partiyi hatırlatmıştı bu bana. Bu benim Locanda Verde'deki partim olabilirdi. Ama Louis, Food Network ve tüm yayıncılık camiası tarafından kutlanan ben değildim, Amber'dı. Biraz solumdaki, üzeri taze çiftlik ürünleri ve pişirme aletleriyle kaplı rüstik masanın yanında duruyordu. Üzerinde Dolce&Gabbana marka bir elbise vardı.

Amber ya da diğerleri beni görmeden hemen odanın bir köşesine geçtim.

“Bayanlar ve baylar!” dedi bir elini havaya kaldıran Louis. “Beni dinlemenizi rica edebilir miyim? *Gevrek Tost* kitabının yayınlanmasını kutlamak üzere aramızda olduğunuz için çok teşekkür ederim.”

Kalabalıktan ufak tefek tezahüratlar yükseldi ve Amber utanmış gibi yüzünü kapamaya çalıştı. Kusmamak için zor tutuyordum kendimi.

“Amber'ın yemek kitabı için daha heyecanlı olamazdık. Tarifleri yaratıcı olmakla kalmıyor, aynı zamanda onun yemek yapmaya olan rüstik yaklaşımını da yansıtıyor. Tabii ki tüm tarifler onun imza yemeği olarak görülebilecek yemeğin etrafında toplandı; tost. En gevreğinden.” Birkaç insan alkışlayıp tezahürat yaparken duraksadı. “Biz onun ailemize katılmasından ve sizin

Amber duyduklarından dolayı çok duygulanmış gibi elini göğsüne koydu. Onun alçakgönüllülüğünü ve yeteneğini takdir eden izleyiciler birbirine gülümsüyordu. Tüm bunları dışarıdan izlemek çok tuhaftı doğrusu. Ne kadar saçma görünüyordu. Sonuç olarak Louis, benim için söyleyebileceği şeylerin aynısını onun için de söylüyordu.

“Amber, bizim için bir şeyler hazırlayacaksın, değil mi?”

Amber başını salladı. “Evet. Ricotta peynirli ve çiğ ballı tostumu yapacağım, herkesin hoşuna giderse?”

“Kesinlikle gider!” diye bağırdı biri.

Amber kafasını arkaya atarak bir kahkaha patlattı.

Ardından işe girişip taze koyun ricottasını çiğ balla karıştırmaya başladı.

Çalışırken bir yandan da ne yaptığını açıklıyordu ve görebiliyordum. Televizyonda harika görünecekti.

“Karabuğday ekmeğini önceden hazırladım tabii,” dedi. “*Gevrek Tost*’un 55. sayfasına giderseniz siz de hazırlayabilirsiniz.”

Kalabalık gülmeye başladı.

“Karabuğday, tuzlu ve tatlı karışımını en iyi yansıtabilen çeşit bence. Ama sizin harcayacak beş saatiniz yoksa, fırınına gidip herhangi bir buğday ekmeği çeşidini satın alabilirsiniz.”

Harika bir iş çıkarıyordu. Arada saçma sapan konuşuyor ama yine de inanılmaz görünüyordu. Ve görüntünün her şey olduğunu da biliyordum. Bunu benden daha iyi bilen yoktur.

“Kim tatmak ister?” dedi.

GEVREK TOST önlükleri giymiş garsonlar ricottalı ve ballı tostlardan ikram ederken herkes alkışlamaya başladı.

“Sizin için hazırladım. Afiyet olsun!”

Kalabalıktan daha güçlü bir alkış yükseldi ve herkes, sanki etrafları yemek istasyonlarıyla dolu değilmiş gibi garsonlara hücum etti.

Merakım beni de ele geçirince uzanıp tepsideki üçgen şeklin-

di. Kaymak gibiydi ve baldan çok dengeli bir tatlılık geliyordu. Yudumumun tam ortasında muhtemelen bunu yememem gerektiğini hatırladım. Ev yapımı peynirler hamilelik döneminde zararlıydı. Ama peynirin evde yapıldığına inanamıyordum ve eğer öyleyse, bunu evde yapanın Amber olup olmadığını merak ediyordum. Bildiğim tek bir şey varsa, orada söylediği şeyi yapmıyor oluydu. Peynir, Murray Peynircilik'tendi. Bal da Kuzey Dakota'daki büyük bir çiftlikten. Peki, onu kim ele verecekti? Kimse. Belki bir gün birileri yapacaktı. Belki birilerine öyle kötü davranacaktı ki o kişi, onun yarattığı serabı ortadan kaldırmaya çalışacaktı.

Amber sohbet etmek için insanların arasına karışırken, Louis'nin de bara doğru yöneldiğini gördüm.

Tostu bir kenara bırakıp doğruca ona yürümeye başladım. Ama tam ona ulaşacağım sırada bir el omzumu tuttu ve beni durdurdu. Ryan. Kot pantolon ve rahat kesim gömleğinin içinde çok hoş görünüyordu. Ve yüzünde tasvip etmeyen bir ifadeyle beni baştan aşağı süzüyordu.

"Sen olduğunu biliyordum." Son zamanlarda genişleyen kalçalarıma baktı. "Ama tam emin olamamıştım."

Zoraki bir şekilde gülümsedim, gözümün ucuyla Louis'nin içkisini ısmarladığını ve şansımı kaybetmek üzere olduğumu görebiliyordum.

"Burada ne arıyorsun?" dedi Ryan.

İsteksizce ona döndüm. "Dışarı çıkayım dedim biraz. Ya sen?"

"Eh, ben hâlâ ait olduğum yerdeyim."

Güldüm. Öyle saçmaydı ki -ve tam Ryan'ın söyleyeceği bir şeydi- onu hiç ciddiye almadım. "Ah, doğru! Violet da yayına hazırlandığınızı söyledi. Nasıl gidiyor?"

"Harika. Gerçekten harika. Hedef kitlesi Meredith'e bayılıyor. Tabii Violet sana bunları söyleyemez artık," dedi ve bana doğru eğildi. "Onunla yollarımızı ayırmak zorunda kaldık."

Ona bas bas bağırmmamak için kendimi zor tutuyordum. Ondan ne bekliyordum ki? Bana dürüst davranmasını mı?

Tamamen algıya dayalı bir bakış açısı olan bu insanlardan ne bekliyordum? Tek yaptıkları insanları harika bir yemeğe, harika bir gece ve harika bir hayat geçirmeye özendirmekti. Ve o özendirdikleri şeyleri ulaşamayacakları bir yerde tutuyorlardı.

Ryan hâlâ konuşuyordu. “Ne diyordum, pilot bölümünü Scarsdale’de çektik. Ve gerçekten daha önce kimsenin yapmadığı şeyler yapıyoruz. Kore füzyon mutfağı gibi. Ama Fransız geleneğiyle...”

O abuk subuk konuşmaya devam etti ve ben de sanki umurdaymış gibi dinledim. Bu adam nasıl olmuştu da bana ilgi çekici gelmişti? Yaptıklarından sonra nasıl oluyordu da onunla ilgili bir şeyi duymak isteyebileceğimi düşünüyordu? O sırada anladım. Beni hiç düşünmemişti. Tam olarak istediği şeyi yapmadığım andan beri beni bir kez olsun düşünmemişti. Ve onun için, onun aptalca oyunları için kendi ilişkimi tehlikeye atmıştım.

Yanaklarım kızarmıştı ve Ryan da bunu hemen fark etti. “Ağlayacak mısın?” dedi. “Gerçekten mi? Hadi ama!”

Tam suratının orta yerine bir tokat yapıştırmak üzereydim ki sırtımda bir el hissettim. Dönünce karşımda, elinde bir kadeh viski tutan Louis’yi gördüm.

Louis başıyla selam verdi bize. “Merhaba Ryan.”

“Louis!” dedi. “Hayat nasıl gidiyor?”

Ryan tokalaşmak için elini Louis’ye uzattı ama Louis karşılık olarak sadece gülümsemeyi tercih etti. “Affet ama Sunshine’ı çalacağım biraz.”

Ve Ryan’ın cevabını beklemeden bizi barın diğer tarafına çekti. “Artık söylemem yakışksız kaçmaz herhalde,” diye fısıldadı, “O budala heriften nefret ediyorum.”

“Yardım ettiğin için teşekkürler,” dedim.

“Yardıma ihtiyacın olduğu belliydi.”

Kadehini bana doğru havaya kaldırdı.

“Bunu sana verirdim ama o sırada tekrar beklemek istemiyorum.”

“Aslında bu akşam içmiyorum.”

Louis bu söylediğimi düşünürken bana baktı. “İçkiyi geri çevirdiğini hiç görmemiştim. Sabahın beşi ya da akşamın beşi. Söylemek istediğin bir şey var mı bana?”

Başımı sallayıp cevap vermedim. Louis, Danny’nin de arkadaşıydı. Bunu düşününce bir anda, bu akşam elinde ilginç bilgiler bulunduran tek kişinin ben olmadığımı fark ettim. Ama bunu Louis’ye nasıl sorabilirdim ki? Aramın bozuk olduğu kocamı gördün mü ve yeni kız arkadaşıyla işler nasıl gidiyormuş? Bebeği öğrenince neler düşünecek sence?

Louis başını salladı, ısrar etmeyecek gibi görünüyordu. “Nasılsın?”

Ona bas bas bağırarak istiyordum: *Beni yüzüstü bıraktın, sence nasıldır?* Ama onun yerine gülümsedim. “Gayet iyiyim. Ya sen?”

Viskisinden bir yudum aldı. “Çok daha iyi olmak üzereyim. Buradaki, selam vermem gereken yüz kişiye rağmen.”

Atlantik Okyanusu’ndan sadece birkaç adım mesafedeki iskeleye doğru dönüp işaret ettim. “İstersen dışarı kaçabiliriz, sen de içkini huzur içinde içebilirsin.”

Louis üzgün bir şekilde gülümsedi. “Korkarım bunu yapamam.”

Başımı salladım, böyle diyeceğini biliyordum. Louis beni elinden geldiğince affetmişti. Ama bu, artık benimle bir şey yapmak istediği anlamına gelmiyordu.

“Kendine dikkat et,” dedi.

“Bekle!” dedim. “Sana söylemem gereken bir şey var...”

Başını salladı. “Sunny, az önce seni kurtarmak istedim ama daha fazlasını yapmak istemiyorum.”

“Biliyorum, ama bu bizimle alakalı değil. Yani... beni affetmeni falan isteyecek değilim.”

Gözlerini kısarak bana baktı. “Konu o olsa bile, en azından benim bir özür duymuş olmam gerekirdi. Henüz öyle bir şey olmadı.”

“Amber’la ilgili bilmen gereken bir şey var.”

Sözümü kesti hemen. “İlgilenmiyorum.”

“Ama ben ilgileniyorum!” dedi biri arkamızdan.

Arkamızı dönünce, elinde neredeyse boş sayılabilecek bir şampanya kadehiyle Julie’yi gördük.

“Julie,” dedi Louis.

Julie, onun yanağına bir öpücük kondurdu. “Merhaba efendim! Tebrik ederim.”

Ardından dönüp bana baktı.

“İşte buna sürpriz derim! Aslında demem çünkü Violet seni görür görmez bana mesaj attı.” İçkisinden bir yudum adı. “Amber dedikodusu ne?”

“Dedikodu yok,” dedi Louis.

Julie çok meraklanmış gibi bir bana bir Louis’ye baktı. “Bırak söylesin sana Louis. Bırak bize söylesin.”

Louis bir anlığına durakladı ve ben de bunun doğru an olduğunu anladım. Onlara yaklaştım, hikâyemi ortaya dökmeye hazırdım. Asıl planım Amber’ın ne yaptığını, onu bana karşı doldurduğunu, düşmanın ben olmadığımı söylemekti. Artık Şef Z’yle çalışıyordum ve her şeyi düzeltmek istiyordum, eskiden olduğumu sandığım şey olmaya çalışıyordum.

Ama orada beni dinleyen Louis’ye bakarken, Şef Z hakkındaki konuşmanın, bir şeyleri düzeltmeye çalıştığımı anlatmanın, Amber hakkında bir şey söylemenin bile yanlış olacağını fark ettim. Bu da numara yapmanın başka bir türüsü olacaktı.

Omuzlarımı silktilim. “Biliyor musunuz? Unuttum.”

Louis önce Julie’ye, sonra bana baktı. “Anlayamadım.”

Kalbim gümbür gümbür çarpıyordu, oda üstüme üstüme geliyordu. “Gitmem gerekiyor,” dedim.

Tam o sırada Amber araya girdi.

“Bu çok doğru!” dedi gürültülü bir şekilde. Bardaki birkaç kişi ve aralarında konuşan gruplar bize doğru döndü. “Partimden gitmeni istiyorum!”

Julie elini Amber'ın koluna koydu. "Tatlım, sakinleşsen iyi olur."

"Çık dışarı, yoksa polis çağırırım!"

Julie onu geri çekmeye çalıştı. "Belki de çağırmayız."

Amber sesini alçalttı. "O mahvettiğin etek ne kadar pahalıydı biliyor musun? Çok!"

Louis ona baktı. "Neden bahsettiğini bilmem gerekiyor mu?"

"Sunny, herkesin içinde beni bir tabak şeftaliyle küçük düşürdü."

Julie güldü. "Ben... şey..." Boğazını temizledi. "Özür dilerim."

Amber ona bir bakış atıp ardından bana döndü. "Senin burada ne işin var? Ve inan bana, kimse seni burada istemiyor."

Louis'ye döndüm, Amber'ın sergilediği bu şovdan sonra doğru yolu seçme fikrim havaya karışmıştı. Amber'ın yere çakıldığını görmek istiyordum.

"Beni hack'leyen Amber'dı."

Bunun üzerine Amber fazla gürültülü şekilde güldü. "Bu saçmalık."

Ellerimi teslim oluyormuşum gibi havaya kaldırdım. Sesimi yükseltmemeye ya da ortalığı ayağa kaldırmama gerek yoktu. Doğruyu söylemenin işte böyle bir etkisi vardı.

"Bunu nereden biliyorsun?" dedi Louis.

"Bana söyledi."

"Sana söyledi mi?" dedi Julie. "İtiraf mı etti?"

"Bununla böbürlendi diyelim."

"Öyle bir şey yapmadım."

"Hemen ertesi gün benim evime gelmiş olman?"

Neler olduğunu hatırlamaya çalışırken kafası karışmış gibi davranmaya çalıştı. "Sanırım yakınlarda bir yerlerde yemek rezervasyonum vardı."

"Hadi ama."

"Tüm onlar olurken biraz fazla mest olmuş gibi görünsem de yapan ben değildim. Sana yemin ederim." Louis'ye döndü.

"Yemin ederim."

Louis de, Julie de artık neye inanacağını bilmiyormuş gibi bir bana bir ona bakıyordu.

Louis'nin gözlerine baktım. "Bana bir şans daha vermeni beklemiyorum. Ama lütfen, yaptığı şey için onu ödüllendirmeyin."

Amber başını salladı. "Bu delice. Kendimi savunmayacağım artık. Böyle bir şeyi kimse profesyonel sebeplerle yapmaz."

"Peki, ya sence erkek arkadaşınla ne oldu?" dedim.

Julie öne doğru eğildi. "Ne olmuş erkek arkadaşıyla?"

"Hiçbir şey!" dedi Amber. "Louis, bana yardım eder misin? Konuşmam gereken bir salon dolusu insan var."

Özür dileyen gözlerle Louis'ye baktım. Tüm bunları dinlemesi, arada kalması ne kadar kötüydü. O sırada o da Amber'a döndü. Ve gözlerinde onu gördüm. Yalan söyleyen biri varsa, onun Amber olduğunu düşünüyordu.

Amber başını salladı. "Buna inanamıyorum," dedi. "Ben bir feministim! Kadınları severim. Çok hoşlanmadığım kadınları bile."

Bezgin bir ifadeyle hepimize baktı.

"Ve dediğini yapmış olsam kalkıp senin evine gelmem büyük aptallık olmaz mıydı?"

"Karşılaşmamızın rastlantı olmadığını kabul ediyorsun yani?"

"Evet, beni yakaladın! İtiraf ediyorum. Nihayet birinin seni haklamış olmasına seviniyordum ve bundan zevk alıyordum. Ben de insanım. Her zaman tatlı Amber olamam."

"Sen ne zaman tatlı Amber'sın ki?" dedi Julie.

Amber ona bir bakış attı. Ardından bana döndü. "Sana, ben yapmadım demekten başka ne söyleyebilirim, bilmiyorum," dedi.

Ve sonra çok garip bir şey oldu. Gözlerimin içine baktı ve orada, inkâr edemeyeceğim şeyi gördüm. Suçlu gibi görünmüyordu. Saklayacak bir şeyi yokmuş gibi görünüyordu. Ve birden tüm bunlar çok fazla gibi hissettirmeye başlamıştı. Eğer tüm bunların arkasındaki o değilse, o zaman kimdi? Ryan değil. Violet de-

ğildi. Amber değildi. Rastgele biri değildi (bundan emindim). O zaman kimdi?

“Artık partime geri dönüyorum,” dedi Amber. “Ama senden beş bin dolar bekliyorum. Yeni bir etek için.”

Julie’nin rengi solmuştu. “Bir eteğe beş bin dolar mı verdin? O adama bu kadar yaranmaya çalışıyorsun demek.”

Amber ellerini havaya kaldırdı. “Charlie artık benim erkek arkadaşım değil. Şunu kesebilir misiniz lütfen?”

“Amber, o da burada,” dedi Louis.

“Biliyorum. Bırakın da sözümü tamamlayayım.” Amber duraksadı. “Charlie artık benim erkek arkadaşım değil. Çünkü artık nişanlım.”

Ardından kanıtlamak ister gibi yüzüğünü gösterdi.

“Yüzüğü aylar önce almıştı. O yüzden seni hiçbir şey için cezalandırmama gerek yoktu. Ben kazandım.”

Amber’ın yüzüne bakakaldım. Louis’nin görüntüsü silikleşti, Julie silikleşti. “Ne dedin sen?”

“Evleniyoruz. Ben kazandım.”

O sırada bir şeyler yerine oturmaya başladı. Kiminle evli olduğum, kimin kaybettiği. Ben yükselişe geçerken kimin kayıplar yaşadığı. Ben nereden başladığımı unutturken. Önemli olanı unutturken.

Birden beni hack’leyeni buldum. Bütün bunların arkasında olan kişiyi.

İlk tweet çıktığında kimin yatağımın başında olduğunu.

Haber vermeden evimizi kimin sattığını.

Beni tam da olduğum noktaya getireni. En az benim kadar şeyi kaybedeni.

NEW YORK'A OLAN iki buçuk saatlik yolu, iki saatin altında gittim. Yolda iki kez durmak zorunda kalmasaydım daha da kısa sürebilirdi. Bir kez dondurma için. Bir kez de cheeseburger için. Tam da bu sıralamayla. Üzgün olduklarında yemek yiyemediklerini söyleyen insanlar var ya? O insanlar için ekstra bir top çikolatalı dondurma sipariş ettim. Sonra da sinirimden bütün dondurmayı duvara fırlattım.

Yine de Tribeca'daki eski evimize gittiğimde açlıktan ölmek üzereydim. Ama kapıyı çaldığımda karşımda Maggie'yi bulacağımdan endişelenmeyecek kadar da aç değildim. Ama tüm parçaları doğru şekilde yerleştirdiysem, kocam beni gördüğüne çok da sevinmeyecekti.

Bu yüzden kapıyı çalmadım. Doğruca kilidi açtım ve içeri girdim.

Danny yemek masasında oturmuş, bir proje üstünde çalışıyordum.

"Tanrım!"

Danny resmen yerinde zıpladı, şoke olmuş ve kafası karışmış görünüyordu. "Burada ne arıyorsun?" diye sordu.

"Ben de sana aynısını sorayım," dedim. "Ama sanırım cevabını biliyorum."

Dairenin içinde dolaşmaya başladım. Bizim mobilyalarımızdan kurtulmuştu. Evi yeniden döşemişti. Ya da daha doğrusu

Maggie bunu yapmıştı. Yumuşacık görünen süslü koltuğun üstünde adı yazıyordu resmen.

“Burada yaptıkların hoşuma gitti.”

“Sunny, göründüğü gibi değil.”

“Gerçekten mi? Çünkü bana tuzak kurmuşsun gibi görünüyor. Kariyerimin sonunu planlamışsın, evi çalmışsın ve buraya kız arkadaşınla taşınmışsın gibi görünüyor...”

Başını salladı. “O gece seni geri aramam gerektiğini biliyordum,” dedi. “Maggie burada yaşamıyor.”

“Ama sen yaşıyorsun, değil mi? Bunu ne ara planlamaya başladın Danny? Yani sen teknolojiden anlayan biri değildin. Belli aralıklarla tweet atmayı sana kim öğretti? Sana tweet atmayı kim öğretti asıl?”

İnanılmaz sakın görünüyordu ki her zaman öyleydi zaten ve o sırada bu, insanı çileden çıkarıyordu. “Öğrenmek çok da zor olmadı,” dedi.

Gözyaşlarının hızla yanaklarından aşağı süzülüğünü hissettim. “Sanırım motivasyonun bir hayli yüksekti.”

Gözlerimin içine baktı. On dört yıl. “Sanırım öyleydi.”

“O zaman Ryan’ı öğrendin. Ve intikam yolu aramaya başladın.”

“Konu intikam değildi Sunny.”

“O zaman neydi? Maggie mi? Tüm bunları birlikte olabilesiniz diye mi yaptın?”

“Maggie’yle aramızda bir şey yok. Evi dekore etmeme yardımcı ediyor, hepsi bu. Öyle bir şey yapmayacağımı bilmen gerekirdi.”

“Seninle ilgili bir şeyi bileceğimi nasıl düşünebilirsin artık?”

“Maggie’nin yeni bir erkek arkadaşı var. Simon Callahan. Brooklyn’de birkaç restoranı var. Son zamanlarda çok dışarı çıkmıyordum, senin aradığın gece o da burada, onlarla yemeğe çıkmazsam hiçbir yere gitmeyeceğini söylüyordu. İşten yeni dönmüştüm, ben de hemen duşa girdim. Bana arkadaşlık etmeye çalışıyordu. Hepsi bu.”

Kafamda, adamın adını araştırmayı bir kenara not ettim. “Bu, neden senin telefonuna cevap verdiğini açıklamıyor.”

“Telefonunu evde unutmuştu. Kız kardeşine ulaşmaya çalışıyordu çünkü Hampston’a gitmesi gerekiyordu ama Simon’ı görmek için kalmıştı.”

Tam da Maggie’nin yapacağı bir şeye benziyordu. Ama yine de emin değildim. Bu konuda ne düşünmem gerektiğini, tüm bunlar hakkında ne düşünmem gerektiğini hiç bilmiyordum.

“Sana hiçbir şeyi açıklamak zorunda değilim ama sebebin bir kadın olduğunu düşüneneğin fikrinden nefret ediyorum. Bu tamamen bizimle ilgili. Daha doğrusu seninle.”

Ona baktım, ağlamayı kesmek istiyordum. Ama başaramadım. Danny kafasını çevirmedi ama yanıma da gelmedi.

Başını salladı. “O kadar uzun zamandır yoktun ki. Anlamamı sağlamanın başka yolu yoktu...”

“Sen de beni herkesin gözünün önünde küçük düşürebileceğini düşündün yani?”

Güldü. “Sence tüm dünyanın senin beni aldattığını öğrenmesini ister miydin? Sence bu küçük düşürücü değil mi? Neye dönüştüğünü görmenin tek yolu buydu.”

“Ah, vay canına. Sen de fedakârlık yaptın yani. Sana teşekkür falan mı etmem gerekiyor?”

“Sunny...”

“Benimle bunu özel bir şekilde konuşamaz mıydın?”

“Denedim. Milyonlarca kez. Ve zamanımız daralıyordu.”

“Bu da ne demek şimdi?”

“Food Network. Eğer program yayına girseydi, birkaç milyon takipçiden bir anda yirmi milyon takipçiye ulaşırdın. O zaman da çok geç olurdu.” Durdu. “Benden nefret ediyorsan çok üzgünüm. Ama bunun yapılması gerekiyordu.”

“Peki, kim senden ahlak bekçiliği yapmanı istedi? Sana bir şey yaptıysam da seni incitmek için yapmadım. Ama bu bambaşka bir şey, zalimlik.”

“Zalimce miydi gerçekten? Nasılsın şu anda?”

Kafam karışmış bir halde ona bakakaldım. “Ne demek bu?”

“Montauk’ta işler nasıl gidiyor? Duyduğuma göre oldukça iyiymiş.”

“Her akşam çöp kokluyorum ve kız kardeşimin koltuğunda yatıyordum. Hayır, düzeltiyorum, Rain’in koltuğunda yatıyordum. Artık kokuşmuş bir balıkçının evinde sığıntıyım. Çok heyecanlı gerçekten.”

“En azından dürüst bir hayat.”

Ona bir yumruk patlatmayı düşünüyordum gerçekten de. “Ne dedin sen?”

“Eskiden doğruyu söylemeye kıymet verirdin. Neredeyse her konuda. Yeniden öyle olduğun için rahatlamadığını söyleme bana.”

Ona ne diyeceğimi bilmiyordum ya da belki de ona cevap vermek istemiyordum. Eğer ona çok da berbat durumda olmadığımı, düşündüğüm gibi darmadağın olmadığını söylersem doğru olanı yaptığını düşünebilirdi. Ki bu, düşünmesini isteyeceğim son şeydi.

“Ben sadece...” Duraksadı. “İlk buluşmamızı hatırlıyor musun?”

Bunu duyunca kalakaldım. Gerçekten de anılar denizinde bir yolcuğa çıkabileceğimi düşünüyor olamazdı. “Şaka yapıyor olmalısın Danny,” dedim.

“Hayır, ben gerçekten o zamanı hatırlamaya çalışıyorum. Seni bir buçuk saat boyunca Portland’daki şık bir restorana götürmeye çalıştığımı hatırlıyorum çünkü seni etkilemeye çalışıyordum. Senin de güvercin yemeğini paylaşmak istediğini hatırlıyorum. Bunun çok egzotik olduğunu düşünmüştüm. Kim güvercin sipariş ederdi ki? Geldiğimiz yerde öyle bir şey olamazdı.”

“Bıldırcındı.”

“Gördün mü? Hatırlayamıyorum.”

Ben hatırlıyordum. Çok zorlanmadan o gece yaşanan her şeyi tek tek anlatabilirdim. Gerçekten de bıldırcın yemiştik ve

gerçekten berbat bir yemekti. Daha doğrusu sadece ben yedim. Tişörtünün üstüne kravat takmış olan (şaka yapmıyorum) Danny, trüf mantarlı patates kızartması söylemişti ve mantarları kenara itip tadını bastırmak için ketçap boca ederek patatesleri yemeye çalışıyordu. Benim üzerimde de kısacık bir elbise vardı; beni seksi gösterdiğini umut ediyordum ama büyük ihtimalle fazla zorluyormuş gibi görünüyordum. Mahcup olmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştum. Bademli kekin son yudumunu bana bıraktığında geri çevirmeyi unutmuştum. Kapının önünde onu yukarı davet etsem mi diye bir an bile düşünmemiştim. Sanki onunla birlikteyken oyunlar oynama yetimi kaybediyordum. O berbat elbisenin içinde neden o kadar kendime güveniyordum, bilmiyorum. Ama kendime güvendiğim kesindi. Aynı zamanda doğru insanı bulduğuma da inanıyordum. O zamanlar yirmi bir yaşında ve tam bir sersem olan bu adam bana doğru geliyordu.

Danny başını salladı. “Biliyorum, gecenin bir noktasında işler iyi gitmeye başladı. Ama tam olarak ne zaman hatırlamıyorum, detaylar biraz bulanık... Belki de nedeni, ne zaman seni düşünsem, aklımın tanıştığımız güne gidiyor olmasıdır.”

Öylece ona bakıyordum, nereye varmaya çalıştığını anlamaya çalışıyordum.

“Futbol maçındaydık, değil mi? Sen de önümdeki sırada oturuyordun.”

“Senin arkandaydım Danny.”

Başını salladı. “Kesinlikle hayır. Benim önümdeki sırada oturuyordun ve ben de arkadaşının omzuna dokunup fazla birası var mı diye sordum. Vardı da, altılı paket getirmişti, yanında duruyordu ve içinde iki kutu daha vardı. Paketten çıkarıp birini bana veriyordu ki sen onu durdurup birayı geri aldın ve kesinlikle olmaz dedin.”

Haklıydı, gerçekten de öyle demiştim. Ayrıca onun önünde oturduğum konusunda da haklıydı. Dönmüş ve ona bir bakış atmıştım. İnsanın aklını başından alan bir gülüşü ve masmavi

gözleri vardı ve o sırada, daha önce kimsenin onu geri çevirmediğini düşünmüştüm. Kimse ona fazladan bir birası olmadığını söylememişti. Gerekirse bir koşu gidip onun için bira alırlardı.

Ama o birayı ben istiyordum, bütün gün o biranın hayalini kurmuştum. Ve o birayı ona verirse, arkadaşımın kalanını kendine saklayacağını biliyordum. O yüzden birayı elinden almış ve tezgâha gitmesi gerektiğini söylemiştim. Herkes gibi. O da, *pardön ama sana sormamıştım*, demişti. Ama o sırada bile flört ediyordu. Ona ne cevap vereceğimi merak ederek iyice öne eğilmişti.

Danny omuzlarını silktilti. “Ve ilginç olan şey de şu, benimle oyun oynamıyor ya da beni etkilemeye çalışmıyordun. Gerçekten de tek istediğin biraydı.”

Ardından doğruca gözlerimin içine baktı.

“Milyonlarca kez sana ne yaptığını göstermeyi denedim. Ne pahasına yaptığını. Bizi bir kenara koymanı. Sana nelere mal olduğunu.”

“Hiç mi değişmeyecektim yani?”

“Söylemeye çalıştığım şey o değil. Yirmi bir yaşındaki halinde kalmanı beklemiyordum tabii.”

“Ama istediğin tam da oymuş gibi geliyor.”

“Sen, tanıştığım en dürüst insandın. Bu yüzden seni seçtim. Ve sen sahte yemek videoları çekmeye başladığında ve öyle yapmacık davranmaya başladığında o yüzden o kadar tuhafıma gitti. Seni tanımlayan şeyi kaybedebileceğini düşünmüyordum. Ama kaybettiğin şey tam olarak o oldu.” Duraksadı. “Dönüştüğün kadınla tanıdığım kadını bağdaştıramıyordum. Ya da bir zamanlar olduğun kadını...”

Kalbim gümbür gümbür atmaya başlamıştı. “O halde çekip gitseydin.”

“Ama bir yandan bu benim de suçumdu. Her zaman bana soruyordun, *çok önemli değil, değil mi, bu konuda yalan söylesem?* *Birazcık rol yapsam?*” Omuzlarını silktilti. “Ben de seni onaylıyordum. Kendini kaptırmana izin veriyordum. Ve en kötüsü de

bana sormayı bırakmıyordu. Bir anda ben de yalanlarına doladığım biri haline geldim.”

“Bunları daha fazla dinleyemeyeceğim...”

“Neden? Duymak istemediğin için mi?”

“Kesinlikle.”

Başını salladı. “O zaman bunu neden yaptığımı sor yine bana.”

Ona öylece baktım, kendimi patlayacak gibi hissediyordum. Gerçekten gözümün içine baka baka bunu beni kurtarmak için yaptığını mı söylüyordu? Sevgi uğruna mı yaptığını? Ona inansaydım bile kim böyle şeylere yol açan bir sevgiyi isterdi ki?

Nikâh yüzüğümü ayrı olduğumuz süre boyunca hiç çıkarmamıştım ama artık zamanı gelmişti. Çıkarıp aramızda duran koltuğun üstüne koydum. Kesinlikle çok yanlış görünen o yumuşak koltuğun üstüne.

Ardından hızla kapıdan çıkıp içimde bir yerde kıpraşan şeyi umursamadan merdivenleri indim.

Ama ne kadar hızlı hareket edersem edeyim o içimdeki şeyden kurtulamıyordum. Henüz hissetmeye hazır olmadığım keder gibiydi. Ama yine de, Danny'den elimden geldiğince hızlı uzaklaşabilirsem o kederden de kaçabilirmişim gibi geliyordu.

EVE NASIL GİTTİM hatırlamıyorum. Hayal meyal arabayı bir mola yerine çektiğimi, nefes almak için kendimi zorlandığımı ve eve tek parça halinde gidebileceğimden emin olmaya çalıştığımı hatırlıyorum.

Sabah altı civarlarında Montauk'a vardım. Güneş okyanusun ve kumsalın üzerinde yavaşça yükseliyordu ve sokaklar bomboştu.

Kapıyı Rain açtı. Çoktan giyinmişti ve güne başlamaya hazırdı.

Bense hâlâ dünden kalma elbisenin içindeydim, yüzüm göz yaşları ve rimelle yıkanmıştı.

Beni tepeden ayağa süzdü. Ardından koltukta oturan, beyzbol şapkası takmış, yanında koltuk değnekleri ve dizinde de büyük bir yara olan adama döndü.

Thomas. Erkek arkadaşı. Yüzünde, kardeşiminkinden çok da anlayışlı bir ifadeyle bana bakıyordu.

Rain onun gözlerine baktı. Ardından bana döndü.

“Buraya öylece dönebileceğini düşündüren nedir?” diye sordu.

Ardından kapının önünden çekilip beni içeri aldı.

Ağustos

SARIKIZ MANTARLARININ YAZIN sonlarında en iyi hallerindeyken toplandığını biliyor muydunuz?

Şef Z, sarıkız mantarlarına bayılıyordu ve temmuzda toplayacağı en doğru güne (söylemeyi inatla reddediyordu) kadar resmen geri sayım yapıyordu. O günden sonra mümkün olduğu süre boyunca sarıkız mantarını ana malzeme olarak kullanmaya başladı. Danny dünyamı altüst edeli sekiz gece olmuştu ve Şef Z'nin geceleri de sarıkız mantarları yüzünden altüst oluyordu.

Pazar akşamı armut ve mantar salatasıyla başladı, içi yengeç ve mantarla doldurulmuş enginarlarla devam etti, oradan mantar dolgulu İtalyan tostlarına geçti, daha sonra mantarlı yahni ve mantarlı makarna yaptı. Ne demek istediğimi anladınız.

Şef Z her akşam ekibe sarıkız mantarlarının çok yönlülüğüyle, ne kadar etli oldukları ve kaliteleriyle ilgili nutuk çekti. Ve her akşam tabaklardaki yenmemiş mantarları gördükçe ağladı. (En azından ağlamaya en yakın halinin o olduğunu düşünüyorum.)

Çoğu akşam ayağının altında olmamaya özen gösterdim ama her seferinde gelip neden insanların mantarları yemediğini sorup duruyordu. Başımı sallıyor ve bu durumdan en az onun kadar nefret ediyormuş gibi yapıyordum. Ama asıl nefret ettiğim şey başkaydı. Kendimden nefret ediyordum. Danny'nin yapmayı başardığı şeyden. Ve bunu nasıl gözden kaçırdığımdan.

Tekrar tekrar bunları düşünemezdim çünkü aklıma gelen her yeni detayla yarama tuz basıyor gibiydim. Ve en olmadık detayları hatırlamaya başlamıştı. Danny'nin Yukarı Batı Yakası projesindeki meşe yer kaplamaları. Görünüşe göre o proje üstünde birkaç günden daha uzun zamandır çalışıyordu. Yaptıkları sayesinde beni çatı katından atmanın bir yolunu mu bulmuştu? Her şeyin başladığı sabah. Radyoda çalan *Moonlight Mile* şarkısı. O şarkının radyoda ne işi vardı? Bu da Danny'nin planının bir parçası mıydı? Yoksa şarkı radyoda çalmamış mıydı? Şarja takılı telefonunun saatini o şarkıyı çalması için mi kurmuştu? En sevdiğim şarkı, şans eseri bana kim olduğumu hatırlatacaktı. Eskiden olduğum kişiyi.

O akşam bana başka seçenekler de sunmaya çalışmıştı. Partiye gitmememi söylemişti. Bunu net olarak hatırlıyordum. Eve papyalarla gelmiş ve eğer istersem bütün organizasyonu iptal edebileceğimi söylemişti. Ben berbat bir partide olduğumuzu düşünürken aslında hayatlarımızın parçalanmasını mı izliyorduk?

Neden onun teklifini kabul etmemiştim ki? Etmiş olsaydım şimdi nerede olacaktım?

Şef Z ne zaman istasyonuma gelse, kendimi aynaya bakıyor gibi hissediyordum. Kati ve muazzam bir çaresizlik. Onun için sebzenin hak ettiği değerini görememesiydi. Benim içinse sonsuza kadar yalnız kalacağım gerçeğinin tekrar tekrar karşıma dikilmesiydi. Kariyerim olmadan, kocam olmadan.

Bu durum bir açıdan ona güvenmemi sağlıyor gibiydi. Ve onun da bana güvenmesini sağlayacak gibi görünüyordu.

"Sarıkız mantarı düzenbazın teki," dedi sekizinci gecede, gözünü bir tabaktaki şahane görünen makarnaya dikmişti. "En olgun hallerinde kullanmak istiyorsan en doğru zamanda toplanman gerekiyor."

Neler oluyordu? Bu adam benimle iletişime mi geçiyordu? "Ama buna değer, Şef," dedim. "Bence çok lezzetliler."

Tabağı çarparak masaya bıraktı. "Çok da değerler," dedi.

Ardından uzaklaşıp ortadan kayboldu.

Gecenin ilerleyen saatlerinde aklımdan mantarları bir yerlere saklamak geçiyordu. Sırf yüzündeki ifadeyi değiştirmek için. Sırf burada böyle çaresizlik içinde oturup kalmak yerine. Yara aldığım yetmemiş gibi bir de hakaret yer gibi Amber'ın kitabının başarısını izliyorum. Daha piyasaya çıkmalı bir hafta olmuşken ikinci baskıya gitmişti. Çoktan bayat haber olmuştum.

Belki de o kadar göz önünde yaşamının ceremesini böyle çekiyordum. Artık her şeyim çok özeldi. Hayatım o kadar özeldi ki haberi bile olmayan bir adamdan çocuğum olacaktı.

Aklımdan bunlar geçerken mutfağa, sarıkız mantarlarının bırakıldığı başka bir makarna tabağı daha geldi. Şef Z'nin el yapımı makarnası yenilip yutulmuştu. Ama mantarlar tabakta öylece duruyordu. Bana bakan biri var mı diye mutfağa şöyle bir göz attım. Kimse yoktu, ben de mantarlardan birini ağzıma atıverdim.

Çok lezzetliydi. Çok kararında baharatlandırılmış mantarın çok güçlü bir aroması ve etli bir dokusu vardı.

Tam bir mantar daha almak için tabağa uzanmıştım ki arkamdan bir ses duydum. "Hayır, yapmış olamazsın," dedi.

Arkamı dönünce karşımda, elinde çelik bir termosla dikilen Ethan'ı buldum.

İğrenmiş gibi başını sallıyordu. "Daha da düşemezsin herhalde derken..."

Ardından uzanıp mantarlardan birini de o ağzına attı.

"Çok ortalarda dolanmıyorsun," dedi Ethan. "Bir gün bende kalıyorsun, ertesi gün ortadan kayboluyorsun."

Ethan termosundan ikimize de sıcak çikolata dökerken restoranın önündeki bankta oturuyorduk.

Bardağın birini bana verdi. "İyi misin sen? Thomas bana koltukta yattığını söyledi."

"Fark etmesine bile şaşırdım. Herkes yatana kadar gece boyunca arabada bekliyorum. Kimse uyanmadan önce de evden çıkıyorum. Birbirimize iki kelimeden fazlasını söylemiyoruz."

“Kulağa en iyisiymiş gibi geliyor. Ve en dayanılabilir gibi.”

“Harika bir düzen.”

“Neden benimle kalmıyorsun?”

Başımı salladım. “Şu meşhur arkadaşın var. Hem sana bu şekilde yük olmak istemem.”

Beni susturmak için elini kaldırdı. “Öncelikle yük olmak falan yok. Ve arkadaşım bir haftalığına Paris’e gitti. Alışveriş yapacakmış.”

Ethan’ın balık tutmadığı zamanlarda hep üstünde gördüğüm eşofman üstüne baktım. “Ne çok ortak noktanız var,” dedim.

Başını salladı. “Ortak hobilerimiz var bizim.”

Küçük bir kahkaha atıp sıcak çikolatamdan bir yudum aldım.

“Partinin sonu iyi olmadı galiba?” dedi.

Durdum, dönüp gözlerine baktım. “Danny’ymiş,” dedim.

“Ne Danny’ymiş?”

Ona bakmaya devam ederek anlamasını bekledim.

“Hadi canım! Kuyunu kazan kocan mıymış?”

Başımı salladım, konuşmaktan, konuşursam gözyaşlarına boğulmaktan korkuyordum. On dört yıl. Bunca yıl onu durdurmaya yetmemişti. Danny her zaman yanımda olmuştu. Ona o kadar çok güvenmiştim ki sebebi ne olursa olsun bana böyle bir şey yapacağı aklımın ucundan bile geçmemişti. Bu benim açımdan ne anlama geliyordu? Ona ne kadar az dikkat ettiğim anlamına gelmiyor muydu?

Ethan kafası karışmış gibi kollarını göğsünde kavuşturdu. “Neden böyle... sadece... neden?”

“Bunu beni sevdiği için yaptığını söyledi,” dedim sesim çat-larken.

“Birini sevmenin başka yolları da var.”

Ethan’ın gözlerine baktım, çaresizce bir cankurtarana ihtiyacım vardı. “Öyle mi düşünüyorsun?”

“Öyle olduğunu biliyorum,” dedi, bir yandan da düşünü-ken. “Kız arkadaşının parmağı var mı sence?”

Bardağın etrafındaki parmaklarımı sıktım. “Yok. Çünkü kız arkadaş da yok.”

Yine kafası karışmıştı. “Duş meselesi ne oldu?”

“Bizim dairemizi dekore ediyormuş. Danny’nin dairesi artık tabii. Sanırım sesinde duyduğum suçluluğun nedeni de oydu. Kızın ayrılığımızda benim değil de onun yanında olmasından dolayı. Ya da öyle bir şey işte...”

“Ona inandın mı?”

İnanmıştım. Bunu itiraf edersem tam bir aptal gibi görünür müydüm? Montauk’a döndüğümde Simon Callahan ismini araştırmış ve Danny’nin anlattığı kişi olduğunu görmüştüm. Ama Maggie’yle çekilmiş hiç fotoğrafı yoktu. Ne bir sitede ne de Facebook hesabında. Hiçbir kanıt bulamamıştım. Danny’nin sözüne güvenmek zorundaydım. Ve ihtiyaç duyduğum tek kanıt da oydu. Bu, şu anda olduğum yer açısından ne anlama geliyordu?

“Onun sözüne güvenirsek, tam olarak ne başardığını düşünecek?”

Omuzlarımı silktilim. “Eskiden olduğum kişiyi hatırlamamı umuyordu. Yani tüm dünyanın gözü önüne geçmeden ve yitirmeden önce.”

“Neyi?”

“Kendimi.”

Ethan bunu düşünürken başını salladı. “Eh, bu konuda çok da yanıldığı söylenemez,” dedi. “Kocan.”

Dönüp ona baktım. “Ne dedin sen, hain?”

Gülümsedi. “Yaptığı şeyi haklı çıkarmaya çalışmıyorum. Sadece haksız olmadığını söylüyorum. Kendimizi o durumlarda kaybediyoruz. Kaybetmemek mümkün değil,” dedi. “Geçen akşam bir arkadaşımla birlikteyken, şu meşhur arkadaşım veranda da iki kadın arkadaşıyla çekilmiş fotoğrafını Instagram’a koydu, arkalarında okyanus manzarası falan. Pardon düzeltiyorum: Yeni pedikür yapılmış ayaklarının fotoğrafını koydu. Etiket: #kizlar-gecesi. Etiket: #harikabirgece.”

Durdu, bardağını tekrar doldurup uzun bir yudum aldı.

“Problem şu ki yanındaki kadınlardan biri asistanı, diğeri de asistanının yeni kız arkadaşıydı. Belki bir beş dakika sonra Paris programının üzerinden geçecek ve onun kuru temizlemedeki kıyafetlerini alacaklardı. Belli ki arada da fotoğrafı çekmişlerdi.”

“Yani herkesin yalancı olduğunu mu söylüyorsun?”

“Bunun yeni dünya düzeni olduğunu söylüyorum. Ve cin şişeden çıktı bir kere, geri döndürmenin yolu yok,” dedi. “Ve bazı insanlar buna çok güzel uyum sağlıyor, sosyal medyanın insanları birbirine bağladığını düşünüyorlar. Ama bazılarımız için durum öyle değil. Gerçekten. Ve kimse bu konu hakkında bir şey demiyor. Kendi hayatını şekillendirmenin bedeli.”

İşte yine aynı kelime çıkmıştı karşıma. Şekillendirmek.

“O fotoğraflara bakıp nasıl olmaları gerektiğini düşünen insanların ödediği bedel var. Ve o fotoğrafı tüm dünyanın gözleri önüne seren arkadaşımın. Kız arkadaşlarıyla ne kadar iyi göründüğünü söyleyen yorumları okurken zevkten dört köşe olan arkadaşım. En iyi kadınların hayatları boyunca yanlarında arkadaşları olduğunu söyleyen yorumlar. Sanki tüm bu yorumlar o fotoğrafın palavra olduğunu, kızlar gecesi falan olmadığını unutturuyor gibi. Aslında kocası Pebble Beach’te golf oynarken verandada başka bir adamla seviştiğini unutturuyor.”

“Ne çok detay verdin,” dedim.

Güldü. “İnan bana, çok vermedim,” dedi.

Ona bir bakış attım.

Ethan doğruca gözlerimin içine baktı. “Kocanın yöntemini doğru bulmuyorum,” dedi. “Bu konuda yanında olabilirim. Ama yaptığının altında iyi bir niyet olabilir.”

İçimi çektim. “Sen kimin tarafındasın?”

“Onun,” dedi. “Çok bariz şekilde.”

Güldüm. Ethan çok doğru bir yere parmak basmıştı. Yaptıkları için Danny’yi affetmemiştim henüz, ama haklı olabileceğini düşünmeye başlamıştım. Rol yapmaya o kadar çok zaman harca-

miştım ki eskiden olduğum insanla dünyaya sunduğum insan arasındaki farkın açıldığını hiç fark etmemiştim. Ve şimdi nasıl yapabileceğimi hiç bilmiyordum, bu yolda insan nasıl geri dönebilirdi ki? Yaptığın her şeyin, olman gerektiğini düşündüğün insanın mükemmel bir şekilde ayarlanmış bir uzantısı olmadığı bir döneme nasıl dönebilirdin?

Kendi ellerimle şekillendirdiğim hayatımın bedeli buydu. Ne ara bu kadar ipin ucunu kaçırdığımı hiç bilmiyordum.

Ethan'ın gözlerine baktım. "Burada olmadığına eminsin yani? Kız arkadaşının?"

Başını evet anlamında salladı. "Instagram'daki binlerce fotoğraf yalan söylemez." Duraksadı. "Yani her zaman söylemez."

"O zaman bana bir konuda yardımcı olabilir misin? Yasadışı bir şey."

Çoktan ayağa kalkmıştı. "En sevdiğim yardım alanı," dedi.

ETHAN ANAHTARLARI BÜFENİN üzerine koydu ve beni orada bıraktı.

Derin bir nefes alıp evin içinde ilerlemeye başladım. Çocukluğumun geçtiği ev. O evi hayal meyal hatırlıyordum ama yine de mükemmel bir şekilde yenildiğini görebiliyordum. Şimdi yerler koyu ahşapla kaplanmıştı ve modern sanat eserleriyle kaplanmış duvarlar da sakız gibi beyazdı. Rengârenk kanvaslar duvarlarda sıralanmış, tavana monte edilen art deco figürler cömertçe sergileniyordu.

Buranın eski halini hatırlamak zordu. Beyaz döşemeleri ve babamın çikolata kahverengisi duvarlardaki siyah beyaz fotoğrafları. Bazı fotoğraflar kişiseldi ama birçoğu Montauk manzarasıydı. Bu kasaba babamın kaçıışı olmuştu ve uzun bir süreliğine de rüyası. Ve o da bunu duvarlarına yansıtmayı seçmişti. İskele, kumsal. Ditch Plains plajı ve Montauk Cemiyeti. Atlantik Okyanusu da hemen dibindeydi.

Evin arka kısmına, yarısında hafifçe daralan koridordan geçerek ilerledim; mutfığa giden kapı şimdi kırmızı ahşap bir kapı olmuştu. Babam, evdeki sararmış, uçları aşınmış ve boyası kalkmış kapıları yenilemeyi reddetmişti. İlk Oscar'ına aday olduğunu öğrendiği gün, haberi almadan birkaç dakika önce ayağını o kapıya vurmuş, kırılan başparmağı fena halde şişip kararmıştı.

Yine de o kapının ilk zaferlerinden birine giden yolda bir aracı olduğunu, ayağını oraya vurmasının onu zaferine taşıdığını düşünmüştü. Bu yüzden kural, o kapının ne olursa olsun değiştirilmemesi ve üzerinde hiçbir değişiklik yapılmaması olmuştu. Ne kadar parçalansa veya berbat görünse de. Boyasını bile yenilemiyordu. Kız kardeşime, bu mantıkla giderse ayak parmağının iyileşmesini de sağlamaması gerektiğini söyledim de bana kızardı.

Elimi yeni kapının üzerinde gezdirip daha sonra ittim ve daha önceden babamın küçük stüdyosu olan yere girdim. Şimdi mutfağa açılan devasa bir antre olmuştu ve mutfağı da genişletip iki katına çıkarmışlar, en iyi kalite fırın (iki tane birden), ucu bucağı belli olmayan bir mutfak adası ve bir kömür sobası yerleştirmişlerdi. Son model buzdolabının kapağını açtım ve evin sahipleri evde olmasa da ağzına kadar dolu olduğunu gördüm. Yumurtalar, karidesler, sebzeler, tazecik çilekler ve şişe şişe süt.

Bizim mutfağımızda hiçbir zaman yemek olmazdı ve bunun yanında yemeği pişirecek düzgün bir alan da yoktu. Küçük bir ocağımız ve ancak iki bar taburesinin yaşayabileceği bir mutfak adamız vardı. Sanki evin orada olma amacını hatırlatmak ister gibi basit ve sakın bir mutfaktı. Tüm dekorasyondan sonra bile ev hâlâ aynı amaca sahipti sanki. Okyanusa bakan, önü tamamen açık olan veranda yerli yerindeydi.

Dışarı adımımı atar atmaz burnuma okyanusun o tatlı kokusu geldi. Küçük bir çocukken kaç gün orada oturup bu kıymetini bilmediğim kokuyu içime çekmişim? Başka hiçbir yere gitmeyi hayal etmezdim o zamanlar.

Verandada dururken gözlerim ikinci kata kaydı. İçeri girip Rain'le birlikte kaldığımız odaya çıktım. Çift kişilik yatakları-mız ve iki sandalyesi olan kocaman bir masamız vardı. Ve parlak mor duvarlarımız. Babam küçükken duvarları istediğimiz renge boyamamıza izin vermişti. Biz de daha sonra hiç değiştirmemiştik.

Burası artık bir Buda heykeli, küçük bir zen bahçesi ve kocaman bir matla bir meditasyon stüdyosu olmuştu. Ama mor duvarları bırakmışlardı. Gerçekten bıraktıkları şey bu muydu? Bu etkileyici renk beni geçmişe götürmüştü ve aynı şekilde geçmiş de bu odaya geri getirmiş gibiydi. Aynı anda beş, on ve on beş yaşlarındaydım, köşedeki pencerenin kenarında oturuyordum. Rain hep yakınlarımdaydı.

Liseden mezun olduğu gün odaya girişini hatırlıyordum. Balo elbisesi hâlâ üstündeydi ve ben de, o evden ayrıldığında odayla neler yapabileceklerimi düşünüyordum. Rain liseden sınıf birincisi olarak mezun olmuş ve Princeton'a tam burs kazanmıştı. Ülkenin en iyi matematik programlarından birine katılacak, aynı zamanda eve de düzenli bir şekilde gidip gelebileceği bir mesafede olacaktı. Buraya yakın olmanın onun için önemli olduğunu biliyordum.

Belki de bu yüzden gitmeyeceğini, evde kalacağını ve Southampton Üniversitesinde birkaç derse katılacağını söylediğinde ona inanmadım. O gün, *seni bırakmayacağım*, demişti.

O zaman öfkeden deliye dönmüştüm. Böyle bir fırsatı nasıl geri çevirirdi? Ve nasıl bunu benimle alakalı bir şeymiş gibi gösterebilirdi? İyi bir şey söylemeye çalışıyormuş gibi davrandığını, her ne kadar benim için endişelendiği için kaldığını söylese de aslında endişelendiği kişinin babam olduğunu avaz avaz bağırmıştım. Princeton'daki ücretsiz eğitim imkânını sırf babam yüzünden elinin tersiyle itiyordu. Arada tampon bölge, babamın koruyucusu görevindeki kendisi olmadan, ona zarar vereceğimi düşündüğüne adım gibi emindim. Tüm kuralları, yaşadığı tüm travmaları kullanarak ona zarar verecektim. Ve babamın bununla baş edip edemeyeceğini bilemiyordu. Acaba tüm bu yüklerinden, koltuk değneklerinden kurtulsa daha iyi olur muydu? Yoksa bu sefer tamamen yenilir miydi?

Öfkelenip odadan fırlayıp gitmişti. O zamanlar gerçeği duymaya dayanamadığını düşünmüştüm. Babamı korumak için

mümkün olan her şekilde eğilip bükülmeye hazır olduğu gerçeği karşısında kendisini savunmak istemediğini sanmıştım. Ama yanılma ihtimalim neydi? Bunu, gerçekten de benimle kalmak istediği için yapmış olabilir miydi? Beni babamla yalnız bırakırsa, onun beni mahvedeceğini düşünmüş olabilir miydi?

Pencerenin kenarına gidip orada duran tuhaf bambu yastığın üstüne oturdum. Katı ve fazlasıyla rahatsızdı. Pencereden dışarı bahçeye ve uzakta görünen misafir evine baktım.

Her zaman evimiz tarafından, onu yöneten ve hiçbir şekilde anlayamadığım kurallar tarafından bastırıldığımı hissederdim. Şimdi buradaydım ve hâlâ aynı şekilde hissediyordum.

Son sekiz geceyi araba yolunda, arabanın içinde ışıkların sönmelerini bekleyerek geçirmiştim. Böylece kız kardeşimin uyuduğunu anlıyordum. Bir gece kız kardeşimi ve kızını, geç bir saatte yemek yerken izlemiştim. Arka planda da erkek arkadaşının topallaya topallaya gezindiğini görebiliyordum. Öyle çok güzel şeyler yemiyorlardı. Bir tencere makarna ve yanında da kıvırcık salatası vardı. Ama kız kardeşim, ona doğru eğilmiş gününü anlatan kızını dinlerken mutlu görünüyordu. Bir aile kurmuştu, zevk aldığı bir hayatı vardı ve ben, daha o buna başlamadan önce onu yargılamıştım.

İnsanın kendine şunu sorması gerekiyordu: İnsanları böyle yargılamak beni nereye getirdi?

Arabamın dikiz aynasının altında bir ultrason fotoğrafı vardı. Sağlıklı bir bebek. Güçlü kalp ritmi. Yavaşça gelişmeye başlayan uzuvları. Henüz erkek mi kız mı bilmiyordum. Ama o bebek büyüyordu. Büyümekte olan o bebeğin bir parçası, artık beni tanımadığını söyleyen bir adama aitti. Eğer onun gözünde bir yabancıya dönüşmüş olmasaydım, alternatif bir gerçeklikte bu fotoğraf nerede asılı olabilirdi? Çok geç olmadan her şeyi itiraf ettiğim bir gerçeklik. Onun bana her şeyi itiraf ettiği bir gerçeklik.

Son sekiz geceyi, ışıkların sönmelerini, herkesin uyumasını bekleyerek geçirmiştim. Böylece kız kardeşim, hâlâ onun koltu-

ğunda yattığım için bana acıma ve çileden çıkma karışımı bir ifadeyle bakamayacaktı. Böylece onun yüzüne bakıp onaylamayan bakışlarıyla karşılaşmayacaktım. Böylece onu ve kızını, kocamı ve babamı, bir zamanlar beni sevmiş olan ama bir sebeple kaybettiğim tüm o insanları düşünmeyecektim.

Bu gece ışıkların sönmesini beklemek zorunda değildim. Çocukluğumun geçtiği odada, başka birine ait bir matın üzerine kıvrıldım. Ve başka bir konuda daha yanıldığımı fark ettim. Kendimizin, artık doğru olmayan versiyonundan nasıl uzaklaşacağımız konusunda da yanılmıştım. Bunun en doğru yolunun, eski benliğimizden mümkün olan en hızlı şekilde kaçmak olduğunu düşünürdüm. Ama öyle yapınca, tam da başladığı yere geri dönüyordu insan.

SABAH UYANDIĞIMDA, SANKİ bir gece önce bir şişe şarap içmişim gibi kafam zonkluyordu. Kıvrılıp yattığım için omuzlarım ağrıyordu ve sıcaktan başım dönüyordu.

Pencereyi açıp serin esintiyi içeri aldım ve tam da o sırada, küçük penceresinden bana bakan kişiyi gördüm.

Sammy.

Bir anlığına, neden ana evde olduğumu düşündüğü için olacak, kafası karışmış gibi baktı bana. Ama beni burada gördüğüne o kadar sevinmişti ki bunu sorgulamayacak gibiydi.

Çünkü penceresini sonuna kadar açtı.

“Selam,” dedim sadece ağzımı oynatarak.

“Selam,” dedi o da.

Ardından, yakalanacakmış gibi arkasına bir bakış attı.

Yeniden bana döndüğünde, plaja ve okyanusa inen basamakları işaret ettim.

Tamam der gibi başparmağını kaldırdı ve pencereyi kapadı, çoktan yola çıkmıştı.

“Annemle kavga ettiniz demek?” dedi.

Harap basamaklara oturmuştuk, önümüzde plaj boyu boyuna uzanıyor, okyanustan sert ve yoğun bir rüzgâr bize doğru esiyordu.

“Çözeriz,” dedim.

Sammy, kulağının arkasına attığı saçını orada tutmak için savaşı veriyordu. “Nasıl çözersiniz bilmem. Birbirinizden böyle kaçarken.”

“Fark ettin mi onu?”

Omuzlarını silkti. “Ben burada yaşıyorum.”

Güldüm. “Pekâlâ, bu konuda endişelenmeni istemiyorum, tamam mı?”

Başını tamam anlamında salladı. “Diğer evde ne yapıyordun?”

“Bir ziyaret edeyim dedim.”

“Neden?”

İçimi çektim. “Bu soru, senin alacağından çok daha uzun bir cevabı hak ediyor. Evdekilere nereye gittiğini söyledin?”

“Deniz kabuğu toplamaya.”

Güldüm.

“Annem işte zaten, Thomas bir süreliğine gidebileceğimi söyledi. Ama beni bekliyor. Kampa gitmeden önce Pankek Evi’ne uğrayacağız.”

“Çok lezzetli bir kahvaltı olacak gibi,” dedim. “Önce benimle buluşmak için evden sıvıştığın için teşekkürler.”

Omuzlarını silkti. “Seni pek göremiyorum artık.”

“Bu konunun seninle alakalı olduğunu düşünmeni istemiyorum.”

Yüzünü buruşturdu. “Neden öyle düşüneyim ki? Annem birlikte takılmamızı istemedi. Başka çaremiz yoktu.”

Durumu bu kadar iyi anlayabilmesi ve gösterdiği anlayış karşısında yüreğim sevgiyle dolmuştu. Henüz altı yaşındaydı ama şimdiden annesini ve teyzesini geride bırakmıştı.

Yaklaşp onu kucakladım; sanki hayatının ilk altı yılını kaçırmamışım, bunu yapmaya hakkım varmış gibi sıkıca sarıldım ona. Belki de pişmanlığın olayı buydu. Bir kere hissedince, başka bir şey hissetmek için her riski göze alıyordu insan.

“Bence sen çok harika bir çocuksun,” dedim. “Annen beni yeniden evden atarsa diye bunu söylemek istedim.”

Kızarmıştı. Gerçekten de yüzü kızarmıştı. “Pekâlâ, bir daha-
kine sadece söylemen yeterli olur.”

Kuma doğru uzanıp içinden beyaz bir deniz kabuğu buldum
ve ona uzattım. “Hikâyenî desteklemesi için,” dedim.

Onaylamayan bakışlarla deniz kabuğu seçimime baktı.
Ardından onu atıp başka bir kabuk aranmaya başladı.

“En azından inandırıcı bir tane bulalım,” dedi.

İKİ AKŞAM SONRA, çalışanlara verilen yemeğe yetişmek ve mesai saatinin curcunasından önce biraz sakinleşmek umuduyla restorana bir saat erken gittim.

Tam mutfaka girerken karşıma Douglas dikildi.

“Hey, önde bir ziyaretçi var,” dedi. “Seni arıyor. Gerçek seni.”
“Anlamadım.”

“Ben de bilmiyorum *Sunny*. Ona sor.”

Ardından, yemek salonunun barında bir kadeh şarap içen Julie’yi işaret etti.

Islak avuçlarımı pantolonuma bastırdım. “Ne istiyormuş?” dedim, Douglas’tan ziyade kendime. Görünüşe göre sorumu üstüne alınmıştı.

“Bilgim dahilinde olmayan bir konu. Aynı zamanda ilgin.”

Douglas yanımdan uzaklaşınca ben de yemek salonuna girdim. Elimde olmadan kendime şöyle bir baktım; kazağımı düzelttim, saçımı kulağımın arkasına attım ve düzgün görünmeye çalıştım.

“Julie?”

Bara vardığım sırada bana döndü. “Sunny! Bunun doğru olduğunu düşünmemiştim ama baksana, buradasın.”

Ona zoraki gülümsedim. “Julie, burada ne arıyorsun?”

“Burada ne mi arıyorum? Asıl sen burada ne arıyorsun? İzini bulması zor bir kadınsın cidden.”

Oturabilmem için bar taburesindeki çantasını eline aldı.

“Şarap alır mısın?”

Gönülsüzce yanındaki taburenin ucuna iliştim. “İyiym böyle, teşekkürler.”

Kadehini havaya kaldırdı. “O halde ben ikimiz için de içeceğim,” dedi. “Şerefe.”

Ardından bana yüzünde kocaman bir gülümsemeyle baktı ve sonra etrafı kesmeye başladı.

“Demek dünyaları altüst olduğunda insanların saklandığı yer burası. Cennet.”

Bazı insanların cenneti. Bazı insanların cehennemi. Neyse, onu düzelterek geçtim.

“Nasılsın?” dedi. “Geçen günkü ne partiydi ama, değil mi?”

“Oraya gelmemeliydim.”

“Eh, Amber onu bana yapmış olsaydı, ben de gelirdim.”

“Aslında o konuda yanıldığımı düşünüyorum.”

Şaşırmış gibiydi. “Gerçekten mi? Zaten Amber’a katlanamıyorum,” dedi. “Çoğu insan katlanamıyor. Yani hadi ama... tost mu?”

Güldüm. “Bu konuda seninle tartışmayacağım açıkçası,” dedim.

Şarabından bir yudum aldı. “Sen gittikten sonra oturup Louis’yle konuştum. Seninle ilgili.”

Ona beklentiyle bakıyordum. “Siniri biraz yatıştı mı?”

“Pek sayılmaz,” dedi başını sallayarak. “Ama bu, niçin öyle hissettiğini düşünmemen neden oldu.”

“Neredeyse her konu hakkında yalan söyledim.”

Omuzlarını silkti. “Birçok insan gibi. Facebook’un amacı bu değil mi? Herkes *New York Post*’a dönüşmüş, en ilgi çekecek manşeti yazmaya çalışıyor. Biraz hayal gücüyle kendini günün en çok konuşulan ismi yapabilirsin. Ortada hiçbir haber yokken hem de.”

Kendimi bu sözler karşısında hemen salıverecek değildim. “Bu farklı ama. Birkaç arkadaşına karşı tweet atmaktan fazlasıydı benimki.”

“Eee? Bugünlerde gözler önünde yaşamanın getirilerinden biri bu. Gerçeği söylemeye vakit yok.”

Ona baktım ve bu söylediğini düşündüm biraz. Aynı şey miydi? Facebook ya da Twitter’da birkaç beyaz yalan söylemek, tüm hayatını yalanlar üzerine kurmaktan farklı bir şey miydi? Belki de kendini bu şekilde kaptırmaya başlıyordun. Her seferinde küçük bir uydurma gönderiyle. Ta ki Facebook akışın, bir zamanlar senden parçalar taşıyan ama artık bir zamanlar tanıdığın birine aitmiş görünen bir şeye dönüşene kadar. Belki de olmayı seçebileceğin birine aitmiş gibi.

Julie şarabından bir yudum daha aldı.

“Herkes yalan söyler. Louis’nin rahatsız olmasının sebebi o değil. Rahatsız oldu çünkü o, senin yalan söylemediğini sanıyordu. Rahatsız oldu çünkü bu konuda çok ikna ediciydin. Rahatsız oldu çünkü o, senin özgün olduğunu düşünmüştü.”

Bunu düşündüm. Bu konuda haklı olabilirdi. Zor kısım, Louis’yi eskiden benim için ne anlama geldiğinin, birbirimize karşı ne anlama geldiğimizin, yanıltmacanın bir parçası olmadığına ikna etmektir.

Benim için önemliydi. Hâlâ da öyleydi.

“Ama mesele şu ki,” dedi Julie, yüzünde samimi bir gülümsemeyle bana doğru eğilerek, “ben senin hâlâ özgün olduğunu düşünüyorum.”

“Anlayamadım.”

“Kendine bir baksana. Kırılma ama perişan halde görünüyorsun. Pişmanlığın yüzünden okunuyor resmen. Bu da benim için, seni öyle yanlış seçimler yapmaya iten ne varsa, altında gerçek bir ruh olduğu anlamına geliyor. Ruh olmayan biri, senin yaptığın gibi özgünlüğü o şekilde satamaz. Seni parlayan bir yıldıza çeviren de oydu zaten. Ne Meredith’in tarifleri ne de Ryan’ın klişe tanıtım oyunları. Ve bunu yeniden pazarlayabileceğimize dair iddiaya girerim.”

“Yeni bir şov mu diyorsun yani?”

Başını salladı. “Sanırım seni yeniden ortaya çıkarmak için bir fırsat var. Ama bu sefer doğru yapmalıyız. Dürüstçe yapmalıyız.”

Çantasından iPad’ini çıkarıp bir görsel açtı.

Sil Baştan Yemek Yapmak. Mavinin güzel bir tonuyla yazılmış harfler. Benim photoshop’la şık bir mutfakın önüne yerleştirildiğim bir fotoğraf. Arkada okyanus görülüyordu.

Başını salladı. “Çok kaba hâli tabii. Violet’tan yapmasını istedim. Ama akılda kalıcı bir isim, değil mi? Louis bile öyle olduğunu kabul etti. Plajda çekeriz. Bir sürü deniz ürünü kullanır, kumsalda atıştırma tarzı şeyler yaparız. Olabildiğince samimi, gerçekçi. Senin çocukluk hikâyelerini de kullanırız. Çocukluğunda gittiğin yerel mekânları ziyaret ederiz. Balıkçılar, marketler. Yerel insanlar iyi satar.”

Kendinden hayli memnun şekilde gülümsedi.

“Ne düşünüyorsun?”

Ben de gülümsedim ama çok heyecanlanmış gibi görünmek istemiyordum. Gerçekleşmesini beklediğim şey buydu. Bu yüzden Şef Z’nin işkencelerine katlanıyordum. Yeni bir şov, bu sefer doğruyu yapmak için bir fırsat demekti.

Ama bu plan gerçekleşmeyecek gibi geliyordu ve niçin gerçekleşmeyeceğine dair aklıma birkaç sebep de geliyordu.

“Evet, çok güzel geliyor kulağa,” dedim. “Ama durumu biraz karıştıracak şeyler var.”

“Tamam. Nedir onlar?”

“Çocuğum olacak.”

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve kocaman gülümsedi. Çok içten görünüyordu. “Tebrik ederim!”

“Teşekkür ederim.”

Elini önemli değil der gibi salladı. “Hiç de karıştırmaz. Herkes bebekleri sever,” dedi. “O halde kocanla işleri yoluna koymaya çalışıyorsun?”

“Hayır.”

Anlayışlı bir şekilde başını salladı, üstüne gitmeyecekti. “Yine de harika olacak. Kendini yeniden gözler önüne sermek korkutucu geliyor olabilir ama insanlar seni seviyor. Ve senin yeniden başarılı olduğunu görmek hoşlarına gidecektir. Hem artık yemek yapmayı da biliyorsun, değil mi? Artık yalan yok.”

Yine başımı salladım. “Pek sayılmaz.”

“O zaman sana öğretecek birini buluruz. Merak etme, herkesin yapabileceği basit tarifler olacak. Zaten bugünlerde insanların istediği de bu.” Duraksayıp bir düşündü. “Belki de sana program sırasında yemek yapmayı öğretiriz! Bu fikre bayıldım. Hiçbir şey öğrenmemiş olman çok iyi.”

Güldüm. Bu konuda ne kadar haklı olduğu tartışılırdı ama yine de söyledikleri benim de hoşuma gitmişti. Rol yapmayıp bir şeyi gerçekten başarma fikrini sevmiştim. Yakında benimle olacak bebeğimi desteklemek için iyi bir yöntem olacaktı. Ama yine de söylediklerinde kafama takılan bir şey vardı. Neden insanlar bana yatırım yapsın ki? Daha önceden söylediğim her şey yalansa, şimdi neden bana güven duyacaklardı ki?

Julie başını salladı. “İnsanlar balık hafızalıdır. Paula Deen’e bak. Çok daha beter bir yerden döndü o.”

“Bilmiyorum.”

“Ben biliyorum. Ve sana söz veriyorum, detayları halledebiliriz. Herkes bir tarifi anlatabilir. Ama senin olayın var işte.”

Bunu duyunca durdum. Danny’nin de bahsettiği şey buydu galiba. Olay. Bir fikir. Bizi biz yapan buydu, değil mi? Ama ya o şeyi verirsek ne oluyordu? Onu çarpıtırsak? Onu başka insanların eline teslim edip bize o şeyle ilgili ne yapmamız gerektiğini söylemelerine izin verirsek?

Ama Julie benden bir şeyi çarpıtmamı istemiyordu. İnsanlarla yeniden bir araya gelmemi istiyordu ama bu sefer dürüstçe. Böyle bir şey mümkünse, doğru olan bu olmalıydı, değil mi?

Julie ayaklandı. “Bunu bir düşün,” dedi. “Aksi halde alternatifin ne olacak? Burada aşçı yamaklığı mı?”

“O bile değil. Çöpten sorumluyum.”

“İğrenç,” dedi.

Ardından bana göz kırpıp omzumu hafifçe sıktı ve gitti.

BAZEN EN BEKLENMEDİK zamanda her şey yoluna giriveriyordu.

O gece yemek servisi sırasında gülümsememi engelleyemedim, ne kadar kabak risottaya odaklanmaya çalışsam da aklımda Julie'yle yaptığım konuşma dönüp duruyordu. Şükür ki her yemek başarılıydı, bu yüzden tabaklarda Şef Z'ye bildirmem gereken malzeme yoktu.

İlk yemek servisi tamamlandığında Şef Z yine asık suratla yanımda bitti. “Bu neşenin sebebi ne?” dedi.

Omuzlarımı silktim. “Bu akşam ya herkes tabağındakini sevdi ya da herkes çok aç.”

“Eh, sence hangisi?”

Başımı salladım, bir anlığına onun mizahtan yoksun bir adam olduğunu unutmuştum. “Takılıyordum sadece. Bu akşam herkes tabağındakileri sevdi.”

“Pekâlâ,” dedi. Yüzünde hâlâ bir gülümseme yoktu. “Kutlama havasına girmeye gerek yok. Zaten böyle olması gerekiyor.”

Yüzümde hâlâ gülümseme vardı. Kimin umurundaydı ki? Beni kovabilirdi. Bana kapıyı gösterse de olurdu.

Kendi bükülmüş dudağını işaret etti. “Kutlama yapmayalım derken kastettiğim buydu.”

“Şef, burada olduğum için mutluyum sadece,” dedim.

“Daha sessiz mutlu ol,” dedi.

*

Ethan uzanıp soğutucudan bir bira daha çıkardı. “Sil Baştan Yemek Yapmak ha?” dedi. “Hiç fena değil.”

Eve gidemeyecek kadar heyecanlıydım, özellikle de gideceğim ev bana ait olmadığı için. Bu yüzden ben de işten çıkınca Ethan’a gittim.

İskeleyle çıkıp ayaklarımızı suya sokmuştuk. Montauk’ta yaşamamanın faydalarından biri de buydu. Gece geç saatlerde çöken huzur. Ufukta ay yükseliyordu ve her şey, mavinin büyüleyici bir tonuna bürünmüştü. Yelkenliler limanda hafifçe salınıyordu, iskele sessiz ve dingindi.

Ethan soğutucusundan bir bira daha çıkarıp bana uzattı. “Alkolsüz,” dedi.

Şişeyi onunkine hafifçe vurdum. “Teşekkürler,” dedim ve kocaman bir yudum aldım.

“O zaman yapacaksın, değil mi?” dedi.

“Sanırım,” dedim. “Yani geri çevirmek delilik olur.”

Ethan duraksadı, sesimde bir şey yakalamış gibiydi. “Soruyor musun, yoksa söylüyor musun?”

“Söylüyorum,” dedim. “Belki de soruyorum.”

“Neden? Benim düşüncemin ne önemi var?”

Omuzlarımı silktilim. “Geçmişte çok berbat kararlar verince insanın kendisine güvenmesi biraz zor oluyor.”

Büyük bir yudum alırken bu söylediğimi düşündü. “Seni mutlu ediyor mu? Bunu yaptığını düşünmek?”

“Eh, kocamla savaş halindeyim. Kız kardeşim benden nefret ediyor. Son birkaç gecedir gizlice kız arkadaşının evine girip ya-tıyorum.” Omuzlarımı silktilim. “Biliyorsun yani, mutluluk biraz uzak bir hedef.”

Güldü. “Ama tek hedef de o.”

“Buna nasıl karar verdin?”

Ethan biraz daha yaklaştı. “Daha önce yaptıkların başka birini incitmiş değil. Sadece sen çok mutsuz oldun. Yani öyle

yaşanmaz, olduğun kişiden dolayı utanarak.” Duraksadı. “Ama sanırım hepimiz bunu yapıyoruz biraz.”

Güldüm. “Neden senin buna tamam demeni beklediğimi bilmiyorum aslında,” dedim.

Birasından bir yudum aldı. “Eğer beklediğin buysa evet dediğimi düşünebilirsin. İyi bir fikir olabilir.”

Ethan’ın gözlerine baktım. “Sen şaşırtıcı bir adamsın, bunu biliyor muydun?” dedim.

“Neden öyle dedin?”

“Bilmem. Tüm bunlar sırasında rahat olabileceğim bir yer düşünmeye çalışsam, senin yanını en üste koymazdım.”

Kolunu omzuma koydu. “Ben çok rahatım.”

Güldüm. “Öyle diyorsun demek?”

O da güldü. Ve bana doğru eğildi.

Ethan bana doğru eğildi ve beni öpmeye çalıştı. Yalnızdım, hamileydim ve şaşırtıcı bir şekilde hiç olmadığım kadar kızsımış durumdaydım.

Ama yine de onu hafifçe ittim. “Olmaz.”

“Neden? Kocan geri gelecek mi?”

“Sanırım hayır... Büyük ihtimalle bir daha yanımda olmayacak.”

“Eh, zaten hamilesin, süper spermlerim konusunda endişelenmene de gerek yok. Beni çekici bulmadığını da düşünmüyorum.”

Güldüm. Onu inanılmaz derecede çekici bulduğumu söylemek istiyordum ama bu bile ihanetin başka bir türü gibi geliyordu. Kolaylıkla geçebileceğim bir sınırdı, ama geçmemeliydim. Bu kararıma sadık kalacaktım. Yapmamam gerektiğini bildiğim sınırdaki kalacaktım.

“Hanımefendi beni çekici bulmuyor. Pekâlâ o zaman,” dedi. “Peki, seni kaşla göz arasında çekici bulmaya başlamam benim hakkımda ne söylüyor sence?”

Güldüm. “Her şeyi.”

Elimi uzattım. Bu yeni hayata sığınmak ne kadar kolay olurdu. Birçok noktada ne kadar rahat. Temiz bir sayfa, yeni bir ben. Ama bu durumda olmamın sebebi buydu zaten. Ve bunu yeniden yapmayacaktım.

“Nedir bu?”

“Hâlâ sahip olduğum tek arkadaşsın. Seni de kaybetmeyeceğim.”

Ethan geriye çekildi, yüz ifadesinde bir şeylerin kırılaştığını görebiliyordum. Dürüstlüğü, içinde bir yere dokunmuştu.

“O zaman ben de kaybetmene izin vermeyeceğim.”

Ardından uzattığım elime uzandı. Ama sıkmak yerine onu sıkıca tuttu.

YAPMAK RİSKLİYDİ AMA bunu tartışmam gereken bir kişi daha vardı.

O yüzden ertesi gün öğlen saatlerinde kampı ziyaret ettim.

Tam öğlen atıştırması sırasında varmıştım, Sammy de çok cömert bir şekilde elmalı turtasını ve patates cipslerini benimle paylaştı. Onunla birlikte bağdaş kurup yere oturdum ve onun daha fazlasını yediğine emin olmaya çalışırken yiyeceklerinden ben de kemirdim.

“Bugün ne yaptığımı asla tahmin edemezsin,” dedi. “Tahmin et.”

“Bir bakalım... step dansı mı öğrenecektin?”

Küçük bir kahkaha attı. “Ne berbat bir tahmin. Burası bir bilim kampı.”

Ben de güldüm. “O zaman sen söylesen iyi olacak.”

“Hep birlikte göle gittik ve ölü kurbağaları kesip onları inceledik.”

“Eğlencesine mi?”

Elma sosundan bir yudum attı ağzına. “Hayır, bilim araştırması için.”

Kaşığımı bir kenara koydum, daha fazla yiyemeyecektim. Belki de hamileliğimin geri kalanı boyunca hiç yemeyecektim çünkü sosun kremi yumuşaklığı, Sammy’nin kurbağalardan bahsetmesiyle bambaşka bir hal almış gibiydi.

“Çok iyiydi,” dedi. “Kalbini de gördüm.”

Bir parmağını kaldırarak durmasını işaret ettim, öğürme his-sinden kurtulmaya çalışıyordum. “Harikaymış Sammy,” dedim. “İyi vakit geçirmene çok sevindim.”

İlerideki sınıfını işaret etti. “Gelip kurbağaları görmek ister misin?”

“Kesinlikle hayır,” dedim. “Ama seninle konuşmak istiyorum.”

“Hangi konuda?”

“Bana anlattığın okul konusunda.”

Ona baktım ve yüzünün bir anda aydınlandığını gördüm. Heyecanlanmıştı. Hemen ardından da tam zıttı bir ifadeye bür-ründü.

“Tamam,” dedi.

“Merak ediyordum da, gerçekleştirmenin bir yolu olsa oraya gitmek ister miydin?”

Omuzlarını silkti. “Bilmem. Sanırım.”

Gözlerinin içine bakıp bekledim.

Başını salladı. “İsterim,” dedi. “Neden sordun?”

“Başlayabileceğim bir iş var. Okulun parasını ödememe yar-dımcı olabilir. Annenle oraya yakın bir yerde yaşamanızı sağla-yabilir.”

Duraksadı, söylediğimi düşünüyordu. “Annem böyle bir şey yapmanı istemez.”

“Büyük ihtimalle istemez ama... Ama bence senin ne iste-diğini öğrenmekte fayda var. İstiyorsan, onu elde etme şansın olabilir. İstemiyorsan, sadece başkalarının senin için istediği şeyi elde edebilirsin.”

Ellerini sildi. “Sanırım beni eve götürmeni istiyorum.”

EVE DÖNÜŞ YOLUNDA hafifçe yağmur çiselemeye başladı, yaz yağmurlarıydı bunlar. Ama biz araba yoluna girdiğimizde artık sağanağa dönüşmüştü ve içeri girerken sıçan gibi olmak istemiyorsak koşturamazdık.

İçeri girdiğimizde Thomas ocağın başında durmuş, yemek yapıyordu. Daha doğrusu koltuk değneklerine dayanmış halde sağa sola sallanıyor ve yemek yapmaya çalışıyordu. Üstünde koca bir peynir parçası bulunan, bol etli ve soslu bir lazanyaya benziyordu. Aynı zamanda yanmış gibiydi. Yine de mükemmel ve yoğun bir koku yayıyordu her yere.

Tam Thomas bize döndüğü sırada Sammy burnunu kapadı.

“Bu akşam pizza söyleyeceğiz sanıyordum,” dedi.

Thomas’ın gözleri bir benim bir onun üzerindeydi. “Artık söylemek zorundayız,” dedi.

Ardından dramatik bir şekilde lazanyayı bir kenara itti.

Sammy güldü. “Harika,” dedi. “Geldiğinde seslenin.”

Ardından yukarıdaki odasına çıktı ve bizi mutfakta yalnız bıraktı. Arkasından öylece baktım, merdivenlerden inip buraya geri dönmesini istiyordum.

Thomas’a döndüm sonunda. Son birkaç yıldır kız kardeşimin erkek arkadaşı olan bu adama gözlerimi dikmeden bakmaya çalıştım. Bir hayli uzun ve zayıftı, fırça gibi sarı saçları muhtemelen olduğundan daha genç görünmesini sağlıyordu. Danny’nin ya-

nından dönüp eve darmaduman geldiğim sabahı saymazsak ilk defa görüşüyorduk.

Thomas elini kurutma bezine sildi. “Normalde çok iyi bir aşçıyımdır,” dedi. “Rain de sana söyler. Ama şu an için hareket etmek benim için pek uygun değil.”

Topallayarak buzdolabına gitti ve bir bira aldı.

“Sen bir şey ister misin?” diye sordu.

Başımı salladım. “Böyle iyiyim, teşekkürler.”

Yine de dolaptan çıkardığı bir şişe suyu bana attı, Rain’in ona hamile olduğumu söylediği belliydi. Bunu büyük ihtimalle, aramızın bozuk olmasına rağmen beni koltuğundan neden atamadığını açıklarken anlatmıştı.

Thomas mutfak masasını işaret etti. “Normalde tuhaf bir şekilde ayakta dikilmeyi dert etmem ama bu seferlik tuhaf bir şekilde otursak olur mu?”

Güldüm. “Tabii, sorun değil.”

Masaya doğru sürükledi kendini ve en yakın sandalyeyi çekti. Ben de gidip onun karşısındaki sandalyeye oturdum.

“Seninle tanışmak biraz tuhaf,” dedi.

Bu söylediğinden ne anlam çıkarmam gerektiğini bilemiyordum. Ardından gülümsedi ve o gülümsemeyle birlikte tüm yüzü aydınlandı, eminim ki o ifadenin yansıttığı kadar içten duygular beslemiyordu bana.

“Yani... hakkında çok farklı şeyler duymuştum,” dedi.

Bir anlığına Rain’den farklı şeyler duyduğunu düşündüm ve onun benim hakkımda kendi içinde çatışmalar yaşadığı fikrine sığınmak istedim. En azından benim hakkımda, çatışma yaşayacak kadar konuşuyordu. Ardından Rain’den duyduklarından bahsettiğini anladım. Ve de Ethan’dan.

“Ethan’ın üzerinde çok iyi bir izlenim bırakmışsın,” dedi. “Çok iyi arkadaş olduğunuzu söylüyor.”

Gülümsedim. “O harika bir adam.”

“Öyle mi diyorsun?”

Gözlerimin içine baktı ve oradaki şeyi gördüm. Korumacı tavrı. Gerçekten önemseddiği iki insan vardı hayatında.

“Bak Thomas, muhtemelen beni burada istemiyorsun ama...”

“Öyle bir şey söylemedim.”

“Pekâlâ, ben de başka ayarlamalar yapmaya çalışıyorum.”

Ön kapıyı işaret etti başıyla. “Yan evde yatmak gibi mi?”

“Harika bir iş çıkardığımı söylemedim.”

Birasından bir yudum aldı. “Eh, kim harika bir iş çıkarıyor ki?”

Ardından bacağına kaldırıp yanındaki sandalyeye koydu ve dizini ovaladı.

“Çok mu ağrıyor?” dedim.

“İdare ediyorum.” Omuzlarını silkti. “Sadece biraz hayal kırıklığına uğradım. Önümüzdeki hafta Rain’le yıl dönümümüz, bir şeyler planlamıştım. Uygulamaya geçmek zor olacak.”

“Ne planlamıştın?”

“Onu North Fork’a götürecektim, hafta sonunu gezerek geçiririz diyordum. Büyük ihtimalle iptal edeceğim.”

“Yine de gidebilirsiniz bence.”

Bir düşünür gibi oldu. “Gidebiliriz. Arkadaşım Gena’dan Sammy’ye bakmasını rica edebilirim.”

Kaypak Gena. “O yan çizerse ben de yapabilirim.”

Gözlerime baktı. “Gerçekten mi? Arada bir yan çizdiği oluyor gerçekten.”

Başımı salladım. “Seve seve, tabii Rain de izin verirse.”

Thomas yine gözlerimin içine baktı. “Teşekkürler,” dedi. “Çünkü... ona evlenme teklifi edecektim.”

“Gerçekten mi?”

Başını salladı. “Evet.”

Ardından elini cebine daldırıp kanıt gösterir gibi çıkardığı yüzüğü gösterdi.

Zümrüt bir taşı vardı, etrafı da pırlantalarla kaplıydı. Zarif ve sadeydi, klasik bir tasarımdı.

Ona bakarken kafamın karıştığını çaktırmamaya çalıştım. Neden bana yüzüğü gösteriyordu? Neden bana teklif edeceğini anlatıyordu? Sonuçta benim onayına falan ihtiyacı yoktu. Tam bunları düşünürken sebebini anladım. Beni onayımı alması gereksin istiyordu. İkimizin arasının iyi olmasını istediğini söylemenin, ondan bekleyebileceğim en kibar yoluydu bu. Rain'le aramızın düzelmesini istiyordu.

Bu da aklıma Danny'nin gelmesine neden oldu. Evlenme teklifi etmeden önce o da aynı şeyi yapmıştı. Babam öleli çok fazla olmamıştı ama sırf Rain'e, bana evlenme teklifi edeceğini söylemek için Montauk'a kadar gitmişti. Rain'le aramızın bozuk olmasına rağmen. Aramızın düzelip düzelmeyeceğine dair hiçbir fikri olmamasına rağmen. Daha sonrasında bana, kahveleriyle deniz fenerinin kenarına gidip oturduklarını ve orada ona, benimle ilgilenip beni seveceğini söylediğini anlatmıştı. Cevabın ne olduğunu anlatmamıştı ama Rain'in, buna onay verecek kişinin kendisi olmadığına dair ıgneli bir yorum yaptığına eminim. Ama o gün Danny, Rain'in kalbini kazanmıştı. Bu güzel hareketiyle. Yan yana olmasak da birbirimiz için ne kadar önemli olduğumuzu anlamıştı.

"Ne düşünüyorsun?" dedi Thomas.

"Muhteşem," dedim.

Gülümsedi. "Teşekkürler... Böyle düşünmene sevindim."

Yüzüğü ona verirken gözyaşlarımla savaş veriyordum.

Bana dikkatlice bakıyordu. "Ağlayacak mısın?"

Başımı salladım ama yaşlar inmeye başlamıştı bile. "Kesinlikle hayır."

"Çok ikna edici oldu."

"Sanırım hamilelikten ötürü," dedim. "Habire ağlıyorum bu aralar."

"Kimseye söylemem," dedi.

O sırada kapı açıldı ve Rain içeri girdi. Sıçana dönmüştü resmen.

"Lanet olsun, dışarısı cehennem gibi!" dedi.

Ardından benim de orada olduğumu gördü.

“Ah...” Gözleri ikimizin arasında gidip geldi. “Burada neler oluyor?”

Thomas çabucak yüzüğü cebine atarken ben de gözyaşlarımı sildim. “Hiç,” dedim. “Yağmur mu yağıyor?”

Mutfak havlularından birini kapıp kendini kurulamaya girişti. “Ne komiksin,” dedi.

Ardından masanın yanından geçip Thomas’ın arkasında durdu, bir elini omzuna koydu ve yüzünü boynuna gömdü.

“Ah, sırlıslıklımsın!”

Rain uzanıp ona bir öpücük verdi. “İdare ediver,” dedi ona.

Thomas da tam olarak bunu yaptı. Yüzünü onunkine yaklaştırdığı sırada her yerine Rain’in saçlarından damlalar iniyordu. Rain de ona gülümsüyordu ve o an gerçekten de kız kardeşim gibi görünüyordu.

Sonra başını kaldırıp bana baktı. “Selam,” dedi.

Ona el salladım. “Selam.”

Thomas, Rain’in elini tutup göğsüne götürdü. “Sammy’yi getirdi. Biz de biraz laflıyorduk.”

Rain zoraki gülümsedi. “Öyle mi?” dedi.

Kapıyı işaret ederek “Gidebilirim,” dedim.

Rain başını salladı. “Gitmeni söylemedim.”

Ardından ortam sessiz ve tuhaf bir hal aldı.

Thomas bir ona bir bana bakıyordu. “Sizi yalnız bırakmak istemedim ama bilirsiniz, gereksizse ayağa kalkmamayı tercih ederim.”

Kız kardeşime döndüm. “Bir yere gidip konuşabilir miyiz?”

Elini Thomas’ın göğsünden çekmeden eliyle küçücük evi işaret etti. Sammy salonun üzerindeki çatı katı odasında idi, Thomas mutfak işgal ediyordu, yatak odasıysa yataktan ibaretti.

“Dışarıda deli gibi yağmur yağıyor,” dedi. “Gidecek pek bir yer yok.”

Çocukluğumuzun geçtiği evin anahtarını kaldırıp salladım. “Bir yer var.”

“BU ÇOK ACAYİP,” dedi Rain.

Holden geçerken evi inceliyordu. Duvarlar, sanat eserleri, evin sahibi olan ünlü çiftin salondaki devasa tablosu.

“Burada olmamalıyız,” dedi.

“Devam et işte,” dedim.

“Polislere de böyle dersin.”

Ama koridorda ilerlemeye devam etti ve mutfğa varınca kocaman ocaklara, verandaya kadar uzanan boydan camlara, plaja ve gerisinde uzanan okyanus manzarasına baktı. Yağmur hâlâ hızla yağıyor ve esen rüzgârla da birleşince her şeyin biraz sihirli görünmesini sağlıyordu.

“Lütfen bana iyi bir aşçı olduğunu söyle,” dedi Rain.

“Hiçbir fikrim yok ama...” Buzdolabına gittim ve en sevdiğimiz ekmekten çıkardım. “Aç mısınız?”

“İşte bu çalmak olur.”

“Ağzına kadar dolu buzdolabı var ve hepsi ziyan olacak.”

“Polise böyle deriz o zaman.”

“Izgara peynir?”

Bir düşünür gibi oldu. “Tamam,” dedi. “Ama manzaralı tarafa ben oturacağım.”

Izgara peyniri şöyle yapıyorduk: Öncelikle -sıralama önemliydi-yuvarlak Fransız ekmeğinden alıp birer santim kalınlığında iki

dilim kestim. Kenar gelmeyecek şekilde somunun tam ortasından. Bu, harika ızgara peynir yapmanın ikinci önemli noktasıydı. Ekmeğin kendisi ve diğer malzemelere göre oranı. Ekmeği kestikten sonra bir tarafına tereyağı sürdüm ve malzemeleri koymaya başladım. Oldukça cömert bir parça İsveç peyniri, ardından çok ince kesilmiş çeri domates. Tabii ki çeri domatesler küçük olduğu için kesmek zor oluyordu, yaz olduğu için normal domates de kullanabilirdim ama yılın geri kalan zamanında gerekli tatlılığı sadece çeri domatesler sağlıyordu. İki tarafa da beş dilim domates koydum, ardından bir kat daha İsveç peyniri. Bu seferki daha bile cömertti. Danny burada olsaydı en üste bir kat da avokado koyardım ama bu, tartışmaya açık bir malzemeydi. Ve bence gereksizdi. En önemli kısmına odaklanmıştım: Sandviçi bir araya getirdim ve iki dilimin dışına da mayonez sürdüm. Öyle ince bir tabaka değil, bolca. Mayonezin tuzlu, yumurta aromalı tadı sandviçi bir araya getiriyor, ızgarada daha güzel kızarmasını sağlıyordu. Her iki tarafı da beşer dakika ya da daha kızarmış seviyorsanız biraz daha fazla. (Ama doğrusu her iki tarafı da beşer dakika pişirmektir.)

Kulağa çok basit bir tarif gibi gelebilir. Sebebi gerçekten öyle olmasıydı.

Aynı zamanda şüphesiz ki gelmiş geçmiş en iyi sandviçi.

Ses sisteminin girişini buldum ve telefonumu bağlayıp *Moonlight Mile*'ı açtım. Sebebini bilmediğim bir şekilde son zamanlarda sürekli bu şarkıyı dinliyordum. Şarkıyı zaten seviyordum. Ama artık bana söylemeye çalıştığı bir şey varmış gibi hissediyordum.

Rain'le yan yana bar taburelerine oturduk, okyanusu ve yağmuru karşımıza almış, sessizce müziği dinleyip yiyorduk.

İkimiz de birer sandviç yemiş, ardından bir tanesini de bölüşmüştük.

"Bence bu gelmiş geçmiş en iyi sandviçi," dedi sonunda.

“Değil mi?” dedim. “Bir de benim yemek yapamadığımı söylüyorlar!”

Güldü. “Sırf bunun üstüne bir şov yapmamaları çok kötü.”

“Aslında yapabilirler,” dedim. “Adını da *Peynir De* koyarlardı. Tamamen peynirler üstüne olurdu.”

“Ve de tost,” dedi Rain.

“Hayır. O camiayı biri ele geçirmiş.”

“Tost camiası mı? Şaka yapıyordum. Öyle bir şey mi var?”

Başımınla onayladım. “Amber’ın.”

İnanamıyormuş gibi başını salladı. “Çok kafa yorucu.”

Ardından tabaklarımızı aldı ve lavaboya götürüp musluğu açtı. “Bunları elimde yıkayacağım,” dedi.

“Ben de kurularım,” deyip yanma gittim ve havluya uzandım.

“Neden fıyakalı bulaşık makinesini kullanmadığımı sormayacak mısın?”

Omuzlarımı silktim. “Eminim kendine göre nedenlerin vardır,” dedim.

“Geçen gün, artık tüm elektrikli aletleri telefonuna bağlayabildiğini, böylece kullanıldıklarında öğrenebileceğini okudum,” dedi. “Evine birilerinin girdiğini söyleyen bir bildirim almasını istemem.”

“Evi temizlemek için giren birinin bildirimi mi?”

“Eminim daha tuhaf şeyler de olmuştur.”

Tabakları düzgünce yıkamaya odaklanmıştı, birini bana uzattı.

“Danny sana ulaşmaya çalışıyordu.”

Bunu duyunca bir anda kalakaldım. Ona döndüm. “Ne zaman?” dedim.

“Dün akşam,” dedi. “Onunla konuşmadım.”

Başımı salladım, bu haberi sindirmeye çalışıyordum. Neden doğruca bana ulaşmak varken onu aradığına dair hiçbir fikrim yoktu.

“Daha önce de aradı.”

Yeniden ona döndüm.

“Birkaç kez senin iyi olduğundan emin olmak için aradı. Ama aramamalı,” dedi. “Yaptıklarından sonra.”

“Ona inanıyor musun? Niyetinin iyi olduğuna?”

“Evet. Ama bu, sinirlenmeme neden oluyor.”

“Neden?”

“Çünkü ona yaptığı şeyden ötürü kızsam mı, yoksa neden ilk önce benim aklıma gelmedi diye üzülsem mi, bilemiyorum.”

Ona gülümsedim ve o da, neredeyse kendine inatla bana gülümsedi.

“Her neyse, onu arama. En azından şimdilik.”

Bu, uzun zamandır bana ablalık namına söylediği ilk şeydi. Ama buna rağmen Danny’yi aramak istiyordum. Sesini duymayı, iyi olduğunu duymayı her şeyden çok istiyordum. Beni özlediğini söylemesini istiyordum.

Ellerini havluya sildi. “Duyduğuma göre bir iş teklifi almışsın.”

Ona baktım. “Nereden duydun?”

“Üstümü değiştirmek için yatak odasına gittiğimde Sammy de peşimden geldi ve bana parmağını kaldırarak, *Anne, iş teklifi almış. Bu konuda kibar ol. Kibar ol*, dedi!”

Güldüm. “Beni desteklemesine çok sevindim.”

“İş ne?”

“Aslına bakarsan yine bir televizyon şovu. Burada çekilecek. Her şeye yeniden başlamak, köklerime inmek.”

“Ah... Kefaret TV.”

Başımı salladım. “Evet. Öyle bir şey.”

Dolabı açıp tabakları yerine koydu. “Sen ne düşünüyorsun bu konuda?”

“Çok iyi. Ama çok da iyi değil.”

Rain dönüp bana baktı. Ne söyleyeceğine karar vermeye çalışıyor gibiydi. “Bayan Beeton’ın Ev Yönetimi kitabını biliyor musun?”

“Sammy’nin istediği bir kitap mı?”

“Hayır, hayır. Isabella Beeton. 1800’lerin Martha Stewart’ı gibiydi. Bayan Beeton’ın Yemek ve Ev Yönetimi Kitabı, yemek yapma ve evi çekip çevirme konusunda yardımcı bir kitaptı.”

“Sen bunu nereden biliyorsun?”

“Sen bunu neden bilmiyorsun? Bir dahakine öyle işlere gireceğin zaman biraz araştırma yap.”

Güldüm.

“Kitabı birkaç yıl önce okudum ve okur okumaz aklıma sen geldin, çünkü bu Bayan Beeton da tariflerin hiçbirini kendisi yazmamıştı. Resmen eski zamanlara kadar gidip herkesin tariflerini kopyalamıştı. Sonra da her tarifi başına malzeme listesini eklemişti. O yüzden orijinalinden farklı görünüyordu. Kendisine aitmiş gibi satabildi bu yüzden.”

“Gerçekten mi?”

Rain başıyla onayladı. “En güzel kısmı geliyor. Öldükten sonra kocası o hâlâ hayattaymış gibi davranıp daha fazla kitap yayımlamaya devam etti. Al sana hakiki sahtecilik!”

Omuzlarımı silktilim. “O zamanlar daha kolaymış.”

“Bunun bir açıdan ilginç olduğunu düşünüyorum. Kötü bir şey yaptı, değil mi? Ama aynı zamanda başa malzemeleri de ekledi. Kötü bir şey yaptı ama aynı zamanda bunu yapan ilk kişiydi.”

“Yani benim de bunu yapmam gerektiğini mi söylüyorsun? Başa malzemelerin listesini mi koymalıyım?”

“Mecazi olarak söylemiştim.”

“Moral konuşman bu mu senin?”

Omuzlarını silktili. “Elde olan bu.”

Ona, malzemeleri yazma fikrini bulanın Bayan Beeton olduğunu nereden bildiğini sormak istiyordum ama sanırım bu söylediğine güvenmeye karar vermiştim. Bayan Beeton’a güvenecektim. Ve Rain, bana kibar davranmaya çalışıyorsa, gerçekten hak ettiğimi düşündüğünde bu hikâyeyi paylaştıysa, kendime de güvenecektim.

Kardeşim okyanusa bakan boydan camlardan birine yaklaştı ve dışarı baktı. “Yeniden burada olmak çok tuhaf.”

Ben de gidip yanı başında durdum. “Aslına bakarsan biraz rahatlatıcı buldum ben.”

“O daha da tuhaf.”

Rain’e döndüm ama o hâlâ dümdüz karşıya bakıyordu. “Öyle şeyler söylememeliydim, senin ve babam hakkında,” dedim.

İrkilir gibi oldu. “Ben onun gibi değilim,” dedi.

“Biliyorum.”

“Biliyor musun?”

Başımı salladım. “Ona benzeyen biri varsa o da benim.”

Dönüp gözlerime baktı. Başımı salladım, doğru duymuştu. Bunda ciddiydim. Gerçekten. Montauk’tan kaçmamın sebebinin bu olduğunu biliyordum. Kız kardeşimden uzaklaşmıştım çünkü o da bunu biliyordu.

Bunu henüz anlayabiliyordum: Berbat bir bağımlıya dönüş-tükten, Danny beni hayatından çıkardıktan sonra yeniden ken-dim olmak zorunda kalmıştım. Babamın kızı olmuştum. Onun kuralları vardı. Ben de yalanlar yaratmıştım. Sonuç olarak ikisi de aynı sonuca hizmet etmişti. Güçlüymüş gibi davrandığımız alternatif evrenlerde yaşamamızı sağlamıştı. Yeterince iyi hisset-tiğimiz evrenlerde.

Rain ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibi başını çevirdi. Üzgündüm ve o da bunun farkındaydı. Daha iyisini yapmaya ça-balıyordum. Daha farklı bir ilişkimiz olsaydı elimi tutabilir ya da bana yeniden dokunabilirdi. Ama artık aramızdaki öyle bir şey değildi.

Bana baktı. “Eve dönmek istiyorum artık,” dedi.

Gülümsedim, biraz yenilmiş gibi hissediyordum. “Tabii.”

“Ve senin de benimle gelmeni istiyorum.”

Başımı salladım, yutkunamıyordum resmen. O da omuzlarını silkti, önemli bir şey söylememiş gibi yapıyordu.

“Taşdığın o bebek var ya... görebildiğin kadarıyla o erkek bebek sana iyi niyet gösterilmesini sağlıyor.”

“Erkek olduğunu mu düşünüyorsun?” dedim.

Rain eşyalarını topladı ve mutfağı son bir kez kontrol etti.
“Öylesine dedim işte.”

Döndüm ve okyanusa bu açıdan son bir kez baktım. “Sağlam bir çocuk kitabı ismi olurdu, değil mi?” dedim.

“Bayan Beeton’ın Yemek ve Ev Yönetimi Kitabı mı?” dedi.

“Sammy kesin almak isterdi.”

Gülümsemesini gizlemeye çalışarak başını salladı. “O zaman ben de bir kopya bastırırdım,” dedi. “Onun için.”

MALZEMELERİ ÖN PLANA koymak. Ben de öyle yapmayı planlıyordum.

Julie'yi aradım, cömert teklifini kabul etmeye hazırdım. Sonuçta ona evet demek için bir sürü sebep vardı. Yeni bir şov bana maddi anlamda güç, yeni bir kariyer, Sammy'ye yardım etme şansı, kendi çocuğuma bakma olanağı ve Montauk'tan kaçma fırsatı sağlayacaktı. Kefaret şansı sunacaktı. Bu sefer yalanlara yer yoktu. Zaten hedefim de bunun bir benzeri değil miydi?

Yine de telefonda onun sesini duyduğumda, evet kelimesi ağızımdan bir türlü çıkmadı.

“Pekâlâ, birlikte harika şeyler yapıyor muyuz?” dedi.

“Önce sana bir şey sorabilir miyim? Gözler önünde yaşayıp yine de özgün olmanın bir yolu var mı? Sen her türden insanla çalışıyorsun. İnsanlar bunu nasıl yapıyor?”

“Eh, her şeyden önce kim olduğunla ilgili yalan söylemiyorsun.”

Güldüm. “Biliyorum, ama o zaman bile... öyleyken bile karmaşık gibi.”

“Ah, Tanrım. Sanırım... bu işi öyle çok da ciddiye almıyorlar,” dedi. “Ya da belki de çok ciddiye alıyorlar. Bilmiyorum. Bence sen asıl olayı kaçıyorsun.”

“Neymiş o?”

“Ben sana ikinci bir şans sunuyorum. Ve bu sefer olmadığın bir şey gibi davranmak yok. Gerçek sen olacaksın.”

Bu, duraksamama neden oldu. Çünkü bu konuda bana söz veremezdi. Karmaşık olan kısım da bu değil miydi zaten? Ethan'ın söylediği de buydu. Danny, kim olduğum konusundayalan söylediğim için beni hack'lemişti. Ama aynı zamanda her şeyi ortaya serdiğim için bunu yapabilmışti. Kendimle ilgili, anlatılması gerektiğini düşündüğüm hikâyeyi anlatmıştım. Anlattığım o kişiyi bile bulamayacak kadar ileri gidene kadar hem de. Gerçeği. Kendi gerçeğimi. Ne kadar büyük, küçük ya da önemsiz olursa olsun. Ya da ne kadar tıklanmaya değer olursa olsun.

Belki de tek sahip olduğumuz buydu. Kendi gerçeklerimize tutunmak. Biz biz yapan şeylere. Böyle olunca birden tüm dünya satılık olmaktan çıkıyordu.

“Orada mısın?” dedi Julie.

“Evet,” dedim. “Ama teklifini geri çevireceğim.”

“Hadi canım,” dedi katı bir sesle. “Gerçekten mi?”

Ben bile söyledığım şeye inanamıyordum. “Gerçekten.”

“Hadi ama. Neden geri çeviresin ki?”

Bunu sormakta haklıydı. “Şu an benim için doğru olan bu değil.”

“Kim kendisi için doğru olanı bilebilir ki? Bazı günler Meksika'ya taşınmak istiyorum, ertesi gün Zika virüsünden korkuyorum. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Yani... hayatının sonuna kadar garson olmak istemezsin.”

“Çöpten sorumluyum ben.”

“Ay, başıma ağrı giriyor.”

“Bence şimdilik hayatımı saklı tutsam daha iyi olacak.”

“Kocan döndü mü?”

“Hayır. Sadece kendimi yine ortaya atmak istemiyorum. En azından ortaya attığım şeyden emin olana kadar.”

“O ne demek bilmiyorum. Ama umarım aklın başına geldiğinde beni ararsın.”

Belki de arardım. Ama pek sanmıyordum. “Bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüğün için teşekkür ederim.”

“Artık pek de öyle düşünmüyorum,” dedi.

MOONLIGHT MİLE'LA İLGİLİ söylemem gereken bir şey daha vardı. Hatırlamaya çalıştığım, çaresizce tutunmaya çalıştığım şey de buydu. Mick Jagger'ın o sözleri yazmasının nedeni. Mick Taylor'a o kadar güçlü gelmesinin nedeni. *Moonlight Mile*, Jagger'ın yollarda geçen hayatın getirdiği bıkkınlığı, görünüşü kurtarmaya çalışmanın verdiği baskıyı anlattığı nadir şarkılardan biriydi.

Jagger, göz önüne serdiği hayatıyla özel hayatını her zaman ayrı tutmuştu. Bu yüzden onun yalnızlığını anlattığını görmek şaşırtıcı ve inanılmazdı. Kendisini bu şekilde duyurması.

Telefonu kapar kapamaz şarkıyı açtım ve artık umurunda olmasa da, neden teklifi reddettiğim sorusuna daha iyi bir cevap buldum. Bugün olsaydı Jagger aynı şekilde davranamazdı, değil mi? Jagger, hayatını yollarda geçirmenin onu mahvettiğini, dünyanın en dürüst şarkısıyla değil de Facebook sayfasında bir gönderiyle duyursaydı. Sadece birkaç saat sonra Twitter hesabından, hayatıyla ilgili bu kadar nankörce bir şey söylediği için özür dilerdi. Ve tüm dünya, kendi yargılarıyla araya girerdi.

Özrü samimi miydi? Yeterince içten miydi?

Ve mesele ünlü olmak ya da kendi dünyanda, benim gibi bir anlığına ünlü olmak da değildi. Ben hâlâ, yaşadığımız hayatları insanlar tüketsin diye herkese açık yaşarken kaybettiklerimizi düşünüyordum.

Daha, hayatımızın ne anlama gelmesini istediğimizi bile anlayamadan.

Önemli olmasını isterdik gibi geliyordu bana. O şarkıyı yazma şansını elde edebilmek gibi.

O AKŞAM, ŞEF Z'ye onunla konuşmam gerektiğini söyledim.

Julie'ye hayır dediğim için hâlâ sersem haldeydim. Sersemlemiştim ve Z ile işleri yoluna koymak için odaklanmaya çalışıyordum.

Gecenin çöpleri üzerinden geçecektik ki bu akşam sadece, ekmeğin yanında servis edilen çırpılmış et ve su yosunlu tereyağ karışımı vardı. Yapışkan et ve tuzlu tereyağı karışımının ellenmemesi, tamamen haftanın hangi gününde olduğumuza bakıyordu. Cumartesileri insanlar taze ekmeğin yanında servis edilen her türlü yağlı şeyi silip süpürüyordu. Ama pazar günleri bu tereyağlı karışımı ellemiyorlardı. Şef Z'nin bu konuyla ilgilendiği yoktu. Ne ekmekle ne de benim konuyla ilgili yorumla.

Ben daha bir kelime edemeden elini kaldırıp beni susturdu. "Ne söyleyeceğini biliyorum," dedi.

Kafam karışmış bir halde ona bakakaldım. "Öyle mi?"

Mutfacı işaret etti. "Douglas bana çakma televizyon programını anlattı," dedi. "Yeğenini senin yerine çöpün başına geçirmemi isterken."

"Öyle mi yaptı?"

Şef Z omuzlarını silkti. "Büyük haberi veriyorum. Hiç umurunda değil. Yemek yapmak ve televizyon iki ayrı şey. Ve içlerinden biri çok aptalca."

“Aslında şov internetteydi. Ama yemek yapamadığım ortaya çıktığında Food Network şovu iptal etti. Onlar için sunuculuk yapacaktım.”

“Neden öyle düşündün?”

“Ne düşündüm?”

“Bunu umursayacağımı.”

Başını salladı, söyleyeceklerimle ilgilenmiyordu, sadece kendi söylediklerini dinliyor gibiydi.

“*Coq au vin*’i yarım saatte yapmanın ve de güzel yapmanın imkânı yok. O yüzden yapayım diye bana para veriyorsun. Çünkü sen yapamazsın.”

Ona gülümsedim, keyfim yerine gelmişti. Şef Z’yle aslında beni tabak hazırlama kısmına geçirmesi için konuşacaktım. İyi bir tabak hazırlayabileceğimi ona kanıtlayabilirdim. Ve öğrenmek istiyordum.

Biliyordum, fazla zorlamaydı ama son zamanlarda hayatın beni soktuğu dolambaçlı yolun sonunun bu olduğunu düşünmeye başlamıştım. Restoranda sevmeyi öğrendiğim taze, özgün ve üzerine düşünülmüş yemekleri yapabilirdim. Ve bunu yenden bir şov imkânı yakalamak için değil, yıldız olma yolunda bir basamak yaratmak için değil ama bu işte iyi olmak için yapabilirdim. İyi bir şef olmak için.

Malzemeleri en öne koymak. Bu da ikinci kısımdı işte.

Şef Z, kremi et dolgusunu plastik bir kaba koyuyordu. “Bana öyle bakmanın bir sebebi var mı, yoksa bu, senin insanları tuhaf hissetmeleri için kullandığın doğal bir yöntem mi?” dedi.

“Yaşananlardan rahatsız olmamanıza sevindim sadece.” Durdum. “Ya da yaptığım şeyden diyeyim.”

Yavaş yavaş bunu yapmayı öğreniyordum. Sorumluluk almayı.

“Peki,” dedi. Ardından et dolgusunu işaret etti. “Devam et.”

“Restoranda yemek pişirme olasılığımı konuşmak istiyordum sizinle aslında,” dedim. “Sizin gözetiminiz altında.”

Dönüp gözlerimin içine baktı. “O kelimeden hoşlanmıyorum,” dedi. “Gözetim. Lütfen bir daha kullanma o kelimeyi.”

Başım la onayladım. “Tamam.”

“Ve hayır.”

“MALZEMELERİ ÖNE KOY derken, kurunun yanında yaşı da yak dememiştim.”

Rain’le evin önündeki basamaklarda oturuyorduk ve ben, giderek daha belirgin olan karnıma bakıyordum.

Güldüm. “Onu yirmi altı yaşındayken de yaptım ve başarılı olmadı.”

“Ama bu yeni şov daha farklı olacak gibiydi.”

Şovu yaparsam nelerin olacağını düşündüm. Sosyal medya, televizyon ve Instagram gönderileri beni savuruvverecek; insanları, daha ne olduğunu anlayamadığım deneyimin içine dahil etmeleri için beni zorlayacaktı. Belki de öylesine mahvolmuştum ki artık tüm bunlara ayak uydurmam imkânsızdı. Hamileliğin beni daha duygusal yaptığı kesindi. Ama kendimle ilgili bir şeyi ne zaman paylaşmam gerektiğini anlamıştım. Ve de ne sebeple.

Kız kardeşim, kafayı yediğimi düşünüyormuş gibi kafasını sallıyordu, ama bir yandan da belli etmemeye çalışsa da biraz etkilendiğini görebiliyordum.

“O halde halihazırda bir işin olması iyi sanırım,” dedi dalga geçer gibi.

Güldüm. “Sana bir teklifim var,” dedim.

“Neymiş o teklif?”

“Sammy’nin okula gitmesi için bir yol.”

“Belki de senin, arabanda hepimizin uyuması için beklediğin zamana geri dönmeliyiz.”

Ona baktım. “Neredeyse teklifi kabul edecektim, çok yakındım. Size düzgün bir ev tutacaktım, böylece sen de çalışmak zorunda kalmayacaktın. Ama sonuç olarak zaten o teklifi kabul etmeyeceğin sonucunu çıkardım.”

“Doğru çıkarımı yapmışsın.”

“Okulun özel bir hafta sonu programı var. Ve benim de dairenin satışından kalan bir miktar param var. Üstüne biraz dahasını ekleyebileceğim bir miktar. Yani sonsuza kadar Montauk’ta kalamam zaten. Harlem’de bir yer tutsam nasıl olur? Okula yakın? Sammy hafta sonlarında bende kalabilir. Senden ayrı geçireceği bir gece demek bu. Hem inek öğrenci kafasında bir sürü şey de yapabilir. Sadece bir gece, ama iyi giderse devamını tekrar değerlendiririz. Tam zamanlı olanı.”

“Asla olmaz.”

“Tamam, değerlendirmeyiz o zaman. Ama hafta sonu olayı onun için de iyi olacaktır. Ve belki senin için de.”

Bana, her an bağırabilirmiş gibi bakıyordu. Ama bir yandan da kabul edecekmiş gibi görünüyordu. Her ikisi de olabilir gibiydi. “Bunu düşüneceğim,” dedi.

“Gerçekten düşünecek misin?”

“Evet.”

Çok güzel bir andı. Kimse kimseye sarılmıyor, tam bir şey söylemiyordu. Ama yine de güzeldi. En azından önümüzde parlayan farlara kadar öyleydi. Araba yolundan aşağı inen biri vardı. Ve ardından durup arabadan çıktı.

Danny. Onu görmek bile kalbimin bir an duracak gibi olmasına neden olmuştu. Ellerini kot pantolonunun cebine sokmuştu, üzerinde hafifçe yamuk ve ama teninde yumuşacık görünen bir gömlek vardı. Dönüp gözlerime baktı ve hafifçe gülümsedi.

“Hay anasını,” dedi Rain başını sallayarak.

O bize doğru yürürken ben de kazağımı belime bağladım. Ve hissedebiliyordum, Rain yavaşça yanımdan uzaklaşıyordu.

“Hey,” dedi Danny.

“Selam,” dedim ben de.

Rain ona bir bakış atmakla yetindi.

Danny ona bakarak kafasını salladı. “Seni görmek çok güzel Rain,” dedi.

Rain parmağını kaldırıp doğruca yüzüne doğrulttu. “Boktan bir şey yaptın Danny,” dedi. “Hayır, sen iki boktan şey yaptın çünkü şimdi kız kardeşimi desteklemek zorundayım ve bu beni ne kadar sinir ediyor biliyorsun. Bu eve giremezsin.”

“Dışarıda dururum.”

Rain ayağa kalktı ve bana baktı.

“Eve girmeyecek,” dedim.

“Senin lafına güveniyorum.”

Ardından Danny’ye döndü. “On beş dakika sonra çocuğumu almaya gidecek, geç kalmasına neden olma,” dedi.

“Anlaşıldı,” dedi Danny.

Ardından Rain içeri girdi ve yalnız kaldık. Gülümseyerek bana bakıyordu ama hiçbir şey söylemedi.

“İyi görünüyorsun. Bunu söylememe izin var mı?”

Başımla onayladım. “İyiyim.”

Danny gerçek bir gülümsemeyle bana baktı, kendi gözleriyle de bunu görebiliyor gibiydi. Onun için yeterliymiş gibi. On dört yıl. Doğruyu söylediğimi biliyordu.

Ardından etrafa bakındı. “Buraya geleli ne çok oldu. Farklı görünüyor.”

Ana evi işaret ettim. “Orada çok daha fazla oda vardı.”

Güldü. “Evet, tabii. Misafir evinin pek minik olduğunu hatırlıyorum,” dedi.

Ben de bunu düşündüm; onunla üniversiteden birlikte geldiğimizde misafir evinde kalmıştık. Babam Danny’yi sevdiği için onunla az da olsa vakit geçirebilmiştik. Danny, babamın

en iyi yanını ortaya çıkarmasını sağlıyordu. Bu sayede neredeyse aramızdakilerin daha farklı olabileceğini düşünebiliyordum. Danny'nin böyle bir gücü vardı, her şeyin mümkün olduğunu düşündürme gücü. Bu gücü ne ara unutmuştum?

Oturduğum basamağa doğru gelip işaret etti. "Oturabilir miyim?"

Omuzlarımı silktim. "İstiyorsan tabii ki."

Danny yanıma oturdu, ama dümdüz karşıya bakıyordu ve bu iyi bir şeydi. Bedeninden yayılan sıcaklığı aramızdaki mesafeye rağmen hissedebiliyordum ve bu da beni uyarıyordu.

"Pekâlâ... Hesabı kapattığımı söylemek istedim sadece. *Artikgunisigiyok* artık kullanılmıyor."

"İnsanların beni Google'da aratıp her şeyi görebileceklerini biliyorsun, değil mi?"

"Bir süre sonra aratmayı keserler. Çoktan aratmadılarsa tabii."

"Danny, özür dilemekten anladığın buysa..."

"Değil."

Gözlerini, hâlâ nikah yüzüğümüzü taktığı ellerine dikti. Ben de o ele bakmadan edemiyordum.

"Buraya özür dilemeye gelmedim," dedi. "Özür dileyip dilememem konusunda seninle tartışmaya da gelmedim."

"O zaman neden geldin?"

"Durmadan bunu yapmam gerektiğini, sana yardım etmem gerektiğini düşünüyordum, bize yaptıklarını bir kenara koysak bile. Tuhaftır ki benden nefret etmeni önemsemeyeceğimi düşünmüştüm," dedi. "Ama görünüşe göre bu konuda yanılmışım."

Durdu.

"Görünüşe göre seni düşünmeden edemiyorum."

Dönüp ona baktım. Söyleyebileceği en kibar şeydi ama yeterli değildi. On dört yıl. Bundan vazgeçmek istemediğini biliyordum, ikimiz de istemiyorduk. Ama bu, nasıl devam edeceğini bilmekten farklıydı. Belki de ikimiz de bunu nasıl yapabileceğimizi bilmiyorduk çünkü aramızda çok fazla kötü şey yaşanmıştı.

Onunla orada otururken yanımda Danny varmış gibi hissediyordum. Ama belki de bu da yeterli değildi. Ama yine de iyi bir başlangıç gibi geliyordu.

“Başka yollar da vardı Danny.”

“Belki. Ama bu yol işe yaradı.”

Gerçekten de işe yaramıştı.

“Hamileyim.”

Danny dönüp bana baktı. “Gerçekten mi?”

Başımı salladım.

Yeniden önüne döndü. “Bunu sindirmek için bir dakikaya ihtiyacım var,” dedi.

Kafamda yavaş yavaş saymaya başladım ama daha ben ona gelemeden uzanıp bana sarıldı.

BÜYÜK İHTİMALLE 28 için çok da hevesli olduğumu düşünmemiştiniz ya da belki de düşündünüz. Belki de Julie'yi geri çevirdikten (ve Z de beni geri çevirdikten) sonra bu hikâyenin Z'nin fikrini değiştirip bana gerçek bir iş ve restoranda bir şans vererek biteceğini düşündünüz. Öylesi gerçekten fazlasıyla düzgün olurdu. Bana eski hayatıma dönmem için yardımcı olacağını düşündüğüm adam, aslında beni yeni hayatıma yönlendiren kişi olmuştu.

Sonuçta tam zıt kişiliğinizle hayatta kaç kez karşılaştınız ki? Şef Z tam da öyle olmamış mıydı? Bu adam, benim hayatta peşinden koştuğum her şeye tamamen ilgisizdi; şöhret, ticari başarı, diğer insanların onayı. O, tüm bunlardan uzun zaman önce vazgeçmişti. Daha sonrasında yeniden onun hayatına sızmanın bir yolunu bulmuş olsalar da o, onlara sadece hak ettikleri değeri göstermişti.

Çok azını.

Burada Şef Z, aslında neye dikkat etmemiz konusunda bana ders vermişti. Nasıl daha iyi çalışabileceğimize ve neyin gerçekten çalışmak, çabalamak olduğuna dair bir ders. Neleri çöpe attığımız ve bunların bize neyi gösterdiğiyle ilgili.

Ayrıca, katıksız dürüstlüğün verdiği bir ders de vardı.

"Lütfen karşımdan çekil!" dedi, onu şarap mahzeninde bulunca.

Ve onu nasıl sinirlendireceğimize dair.

Neredeyse arkamı dönüp Lottie'ye işten ayrıldığımı bildirecektim. (O da en az Z kadar ilgisizdi ama en azından daha az korkutucuydu.)

Ama kaçmadığımı görünce Z, söyleyeceğim şeyi duymak istiyormuş gibi bana baktı. "Konuş hadi," dedi.

"New York'a taşınyorum," dedim.

İçini çekti, hâlâ şişe aranmaya devam ediyordu. "Terfi istediğini sanıyordum."

"Hayır dediniz. Ayrıca bir bebeğim olacak. Babası da New York'ta. Ve buradan nefret ediyorum. Yani restorandan değil. Hamptons'tan."

Sanki suratına vurmuşum gibi bana bir bakış attı. "Umduğumdan daha uzun bir cevaptı."

"Orada bir işim yok," dedim. "Ama olsa iyi olur."

"Öyle mi?"

"Sizin bildiğiniz bir iş fırsatı varsa."

"İş fırsatı varsa mı?"

Bunu ondan istemek delilikti, biliyordum. O da biliyordu. Ama aslında onun yardımını beklemiyordum. Bunun ona kendi tarzında veda etme şansı vereceğini düşünmüştüm sadece.

Ve etti de.

Sanki bana yardım edeceğini söyleyecekmiş, bana yardım edebilecek birini tanıdığını söyleyecekmiş, onun için ne kadar vazgeçilmez bir eleman olduğumu söyleyecekmiş gibi gülümsedi bana.

Onun yerine, "Bu akşam turplar berbat," dedi.

"Öyle mi?"

Başını salladı. "Bir kova turp al. Ve git."

NEW YORK'A, YENİ bir daire bulmaya, yeniden başlamak için ilk adımı atmaya gideceğim sabah Ethan'ı garaj yolunda arabasından çıkarken gördüm.

Son zamanlarda benimle birlikte vakit geçirmekten kaçıyor-du, o yüzden elimde çantamla dışarı çıktığımda onu misafir evine doğru yürürken görünce şaşırdım.

"Çok heyecanlanma," dedi. "Sadece arkadaşımı göreceğim."

"Öyle mi?"

Omuzlarını silkti. "Nasıl gideceğine bağlı," dedi.

Ben en üstteki basamağı işaret ettim, o ise en alttakini.

"Ortada buluşsak?" dedim.

Gülümsedi ve orta basamağa oturduk.

Elimdeki çantayı işaret etti. "Onda ne var?"

"Yemek," dedim. "Trenle New York'a gideceğim."

İnanılmaz derecede dolu olan çantaya bir bakış attı. İçinde iki sandviç, bir salata ve büyük bir bardak soğuk çay vardı.

"Yeteceğine emin misin? Trende iki saat kalacaksın. Belki de üç."

"Çok komik."

"New York'ta ne yapacaksın?"

Göbeğime dokundum. "Kız mı erkek mi öğreneceğim."

"Kız."

"Neden öyle dedin?"

“Eski eşimden biliyorum. Erkek olunca anneyi güzelleştirir. Kız olunca da...”

Güldüm. “Hey! Canım yandı.”

Omuzlarını silktilti. “Eskiden daha iyi görünüyordun.”

“O konuda haklısın.”

Gülümsedi. “Kocan da seninle geliyor mu?”

“Planımız bu.”

“Güzel.” Yeniden başını salladı. “Bu güzel.”

Ona katılmam gerekirdi ama dürüstçe olmazdı. Danny’yle aramızdaki her şey farklıydı artık, biraz zorlama, biraz gerginlik vardı. Ya işleri yoluna koyacaktık ya da koyamayacaktık. Ve Ethan’ın koyacağımızı düşünmesi daha doğru olurdu. Hepimizin öyle düşünmesi doğru olurdu ama bunu nasıl yapabildik ki?

Tüm olanlardan sonra hikâye nasıl olurdu? Biz evliydik ve ben ona ihanet etmiştim. Ve o da tüm hayatımızı satmıştı. Sonrasında barışmıştık. Çok da iyi bir hikâye olduğu söylenemezdi. Satacak bir hikâye değildi. Satacak hikâyede, benim hamile olduğumu öğrenmeden önce beni affetmesi gerekirdi. O hikâyede sadakatsizlik ve aldatma olmazdı. Önümde, veda etmek istemediğim bir insan olmazdı. Tüm hayatım satılıkmış gibi görünse de, ona arkamı dönmeme izin vermeyecek kadar büyük bir aşk olurdu.

Belki de doğru hikâyeye sahip olmanın bir önemi yoktu. Belki de her şey düzgün olsun diye uğraştığım için bu haldeydim. Belki de tek önemli olan bu gece Danny’yle baş başa yemek yiyecek olmamızdı ve bunu düşünmek beni mutlu ediyordu.

Gerçekten de mutlu hissediyordum. Ve özgür. İçimde günbegün büyüyen bir bebek varken kendimi özgür hissetmek belki de tuhaftı. Ama yaşadığım yanlış hayatın içinden sıyrılıp çıkmıştım. Ve sonuç olarak bana hediye gibi sunulan şeylerle karşılaşmıştım. Mutluluk, özgürlük. İkisinden de biraz.

Ethan kibarca gülümsedi. “Pekâlâ,” dedi. “Hayat, böyle tuhaf hissetmek için fazla kısa. Döndüğünde haber ver, gazoz falan içeriz.”

“Kulağa çok sıkıcı geliyor,” dedim.

“Ne? Alkolsüz seçeneklerimiz çok geniş değil.”

Güldüm. “Belki de beni tren istasyonuna bırakmak istersin,” dedim. “Sohbet de ederiz.”

“Hayır,” dedi. “Teşekkürler. Arkadaşımla planlarım var.”

“O kadından çok daha iyisini hak ediyorsun. Bunu söylemeye hakkım yok belki ama bunu biliyorsun, değil mi?”

“Altı üstü bir plan yaptık,” dedi. “Vazgeçmem gerekirse söylersin.”

Ethan yavaşça kız arkadaşının evine doğru yürümeye başladı. Ardından dönüp bana baktı.

“Hey. Büyük ihtimalle erkek. Hiç bu kadar iyi görünmemiştin.”

“Yalan söylüyorsun.”

Omuzlarını silkti ve yürümeye devam etti. “Benden daha iyi bilemez kimse.

İŞTE SİZE SÖYLEYECEĞİM son şey, en azından şimdilik. Arabayı Montauk'ta bırakıp New York'a trenle gitmemin birçok nedeni vardı. En önemli sebebi, Sammy'nin döneceğime emin olmasını istememdi. Birlikte olacağımız bir hafta sonu planı yapmıştık. Rain ve Thomas nihayet nişan yolculuklarına çıkacaklardı. Rain, hafta sonunda bir şeyler olacağının farkındaysa da belli etmiyordu. Rahat bir şekilde görüşürüz demişti ben çıkarken, oraya geri döneceğime güveniyordu. O eski güven bağını yeniden kurmuştuk.

O gün Montauk'tan temelli ayrılmıyordum ama yakın zamanda bunu da yapacaktım. Alışverişe çıkıp bebek için hazırlık yapmam ve kendime bir iş bulmam gerekecekti. Sonuç olarak Şef Z'nin bu konuda ufak da olsa bir yardımı dokunmuştu. Eskiden yaşadığımız apartmanın birkaç sokak ötesindeki bir oyuncak dükkânının sahibi olan kadına yönlendirmişti beni. Kadın restoranın müdavimlerindendi. İnanılmaz tatlı bir dükkânı vardı ve sadece ahşap oyuncaklar satıyordu. Nuh'un Gemisi ve tren setleri. Kocasını ahşap doğramacıydı ve belli ki tüm oyuncakları kendisi yapıyordu.

Yakın zamanda da dükkâna yakın bir yerde bir ikincisini açacaklardı, bu sefer kadının hayali olduğu için yemek üzerine bir işletme olacaktı. Alışılmadık malzemeler üzerine bir dükkân: Kentucky'den zeytinyağları, Batı Sonoma County'den Pinot

Noir şaraplar, Big Sur'dan zencefilli çörekler. Şef, Lottie'den beni arayıp o dükkânda birine ihtiyaç duyduklarını söylemesini istemişti. Kulağa harika geliyor, ama sanki yemek pişirmekle o kadar da alakalı değil gibi, demiştim. Şef Z'nin arkadan bağırıldığını duyabiliyordum. *Sen de öyle.*

"Affedersiniz?"

Pencere kenarındaki koltuğumda kafamı kaldırıp gülümseyerek bana bakan, sarışın, yirmilerinin ortalarında olan kadına baktım. Müziği durdurdum.

"Siz Sunshine Mackenzie misiniz? Gün Işığı? *Biraz Gün Işığı*'ndaki?"

"Belki."

"Belki mi?" Gülümsemesi kayboluvermişti. "Ya öylesinizdir ya da değilsinizdir."

Kulağa çok akıllıca geliyordu ama doğru olduğu söylenemezdi. Öyleyiz ya da değiliz. Deniyoruz ve kaybediyoruz. Önce doğruyu söylüyoruz ve ardından yalan söylüyoruz. Bazı şeylerin parçası olmayı o kadar çok istiyoruz ki ona sahip olmak için başka biri gibi davranabiliyoruz. Ve ona sahip olmaya devam etmek için öyle davranmaya devam ediyoruz. Görülmeyi ve insanların tahmin yürütmelerini istiyoruz. Anlamalarını. Bizi affetmelerini. Ve kendimizi affetmek istiyoruz. Baştan başlamayı.

"Sadece Instagram'da paylaşmak için selfie çekilmek istiyordum," dedi sarışın. "Yine de yapsak biz? Kim bilecek ki?"

"Çok takipçin var mı?"

"Elli bin kadar."

"Gerçekten mi? O kadar takipçiyi kazanacak ne yapıyorsun?"

Bin yaşındaymışım gibi konuştuğumun farkındaydım ama o yeniden gülümsedi, onu önemli biri sanmış olmam hoşuna gitmişti. "Çok bir şey yapmıyorum aslında."

Ardından eğildi, poz verdi ve benim de poz vermemi bekledi.

Ben de pozumu verdim. Banliyö treninde, New York'la Montauk arasında, yenisıyla eski hayatım arasında bir yerde,

Sunshine Mackenzie göbeğini kapamış (sonuçta onları ilgilen-dirmezd) tanımadığı elli bin kişi karşısında barış işaretiyle poz veriyordu.

Sarışın fotoğrafa baktı ve çabucak bir değerlendirdi. “Fena değil,” dedi. “Belki bir tane de barış işareti olmadan çekilmeliyiz. Artık kimse yapmıyor onu.”

Omuzlarımı silktim. “Başka bir zaman dilimine gönderme gibi olsun.”

Biraz sinir olmuş gibiydi. “Altmışlar mı?”

Ardından telefonunda bir yere tıkladı ve yürüyüp gitti.

Ne teşekkür etti ne de görüşürüz dedi.

Bunların hiçbiri umurunda değildi.

Bunun üzerine iddiaya girecek olsam, fotoğrafı yine de pay-laştığını söyledim. Belki de paylaştığını düşünmek istiyordum. İnsanlar yorumlarda kibar olup olmadığını (*Kesinlikle!*) kilo alıp almadığını (*Birazcık, evet!*) ve bir kişi de benim kim olduğumu (*Sahte yemek programı, hatırladın mı?*) soracaktı.

Çoğu hatırlayacaktı. Birkaçı hatırlamayacaktı. Gerisiyse umursamayacaktı.

Ki bu da tahmin edebileceğiniz gibi, Sunshine’ın veda etmesi için mükemmel bir yoldu.